CAMILLA LÄCKBERG

FAIE

ARIPI DE ARGINT

DE LA AUTOAREA BESTSELLERURILOR
COLIVIA DE AUR ȘI *PRINȚESA GHEȚURILOR*

FICTION CONNECTION

TREI

Cuprins

Partea I
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci

Partea a II-a
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci

Partea a III-a
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci

Partea a IV-a
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci
- Fjällbacka - atunci

Mulțumiri

CAMILLA LÄCKBERG

ARIPI DE ÎNGER

Traducere din limba suedeză și note de Mădălina Grosoiu
Titlul original: *Vingar av silver,* 2020

Editura Trei, 2021

Versiune ebook: v1.0, mai 2021

„Un thriller psihologic de mare forță.” - *The Washington Post*

„Puternic și perfect alcătuit. Părea că răzbunarea unei femei nu putea fi mai necruțătoare, însă «noua» Camilla Läckberg continuă să ne ia prin surprindere.” - *Bohusläningen*

„De la celebrele romane crime din seria *Fjällbacka,* trecerea Camillei Läckberg la subiecte legate de angajamentul social și apărarea drepturilor femeilor e din ce în ce mai evidentă.” - *Elle*

„Pe aripi de argint e un thriller plin de adrenalină, un cocktail de erotism și suspans, putere și subiecte fierbinți, cu rădăcini adânci în realitate. În noul roman al Camillei nu e loc pentru concluzii moralizatoare. Läckberg aduce la zi tragedia greacă și îi da o nouă interpretare în era #MeToo.” – *Il Messaggero*

„Camilla Läckberg e neîntrecută în a construi o poveste care te ține cu sufletul la gură.”- *Mystery Tribune*

Pentru Karin

Partea I

Doi deținuți condamnați pentru omor au evadat în această dimineață din vehiculul cu care erau transportați. În timp ce gardienii s-au oprit la un popas de pe E4 din dreptul localității Gränna, bărbații au profitat de ocazie și au fugit în pădure.

Câteva patrule ale poliției au fost chemate la fața locului, dar căutarea fugarilor n-a dat roade până în prezent.

Potrivit purtătoarei de cuvânt a Administrației penitenciarelor și a Serviciului de Probațiune din Suedia, Karin Malm, bărbații nu sunt considerați un pericol public.

Din *Aftonbladet,* 5 iunie

Faye porni aparatul de cafea. În timp ce acesta îi prepara un espresso, ea se uita pe fereastra înaltă a bucătăriei. Ca întotdeauna, priveliștea o captiva.

Casa din Ravi devenise paradisul ei pe pământ. Localitatea în sine nu era foarte mare, avea doar două sute de locuitori permanenți. În numai cinci minute, o străbăteai la pas pe toată. În mijlocul micii piețe se afla un restaurant în care se servea cea mai gustoasă pizza și cele mai delicioase paste pe care Faye le mâncase vreodată. Era arhiplin în fiecare seară. Uneori, Ravi era vizitat și de turiști, numărul acestora fiind mai mare în special acum, spre sfârșitul lunii mai. Veneau cicliști francezi entuziaști sau pensionari americani care închiriaseră o mașină și își împlineau acum visul de a vedea Italia și ai căror copii, ajunși la maturitate, se întrebau, cu disperare, de ce părinții lor își doresc să se bucure de propria viață, în loc să fie la datorie și să aibă grijă de nepoți.

Dar nu suedezi.

Faye nu văzuse niciun suedez aici, de când cumpărase casa, acesta fiind un factor decisiv în alegerea zonei. În Suedia era o celebritate națională. În Italia și-a dorit și a simțit nevoia să fie anonimă.

Frumoasa casă veche pe care o cumpărase nu se afla în sat, ci la o distanță de douăzeci de minute de mers pe jos, în afara localității. Era situată pe culmea unui deal a cărui pantă era împânzită cu viță-de-vie, până în apropierea casei. Lui Faye îi plăcea să cutreiere văile, să cumpere pâine, brânză și prosciutto. Aceste plăceri erau simbolul italian al stilului de viață rural și Faye se bucura din plin de ele. La fel și mama ei, Ingrid, precum și Kerstin și Julienne. Deveniseră un mic grup unit în cei doi ani de când fostul soț al lui Faye, Jack, fusese condamnat la închisoare.

Kerstin și Ingrid se întreceau în a o răsfăța pe Julienne, iar acum, când Kerstin petrecea tot mai

mult timp departe de ele, Ingrid i-a promis lui Faye că-i va trimite zilnic fotografii și vești despre Julienne.

Espressoul era gata, iar Faye își luă ceașca și traversă livingul, îndreptându-se spre partea din spate a casei, de unde răzbăteau țipete vesele de copii care se bălăceau, semn că acolo se afla o piscină. Îi plăcea livingul. Îi luase ceva timp să decoreze casa, dar cu răbdare și cu ajutorul unuia dintre cei mai pricepuți decoratori din Italia, reușise să obțină exact ceea ce își dorea. Casa avea ziduri groase de piatră, care nu lăsau căldura să intre și datorită cărora era răcoroasă chiar și în cele mai caniculare luni de vară, dar și destul de întunecoasă. Au remediat asta cu un mobilier masiv în culori deschise și cu un iluminat discret. Ferestrele mari din spate lăsau, de asemenea, să pătrundă multă lumină. Lui Faye îi plăcea faptul că livingul se transforma, aproape imperceptibil, într-o terasă.

În timp ce ieșea, simți mângâierea draperiei albe. Sorbi din cafea și se uită la fiica și la mama ei, fără ca ele s-o vadă.

Julienne crescuse atât de mare, iar părul i se deschisese la culoare, devenind aproape alb din cauza soarelui. Îi ieșeau pistrui aproape zilnic și era frumoasă, sănătoasă și fericită. Era tot ce își putea dori Faye. Tot ce îi putea oferi o viață fără Jack.

— Mamă, mamă, uite, pot înota fără aripioare!

Faye zâmbi și făcu o expresie uimită, ca să-i arate fiicei sale cât de impresionată era de reușita ei. Julienne înotă până la marginea cea mai adâncă a piscinei, cu respirația întretăiată, dar fără aripioarele cu Bamse, pe care le lăsase pe iarbă. Ingrid privea îngrijorată spre nepoata ei, stând pe jumătate așezată, pe jumătate în picioare, gata oricând să se arunce după ea în piscină.

— Calmează-te, mamă, se descurcă ea.

Faye mai luă o gură din espresso, care era pe terminate, și făcu apoi câțiva pași pe terasă. Regretă că nu-și preparase un cappuccino.

— Se încăpățânează să înoate unde apa e adâncă, zise mama ei, cu un aer ușor disperat. Te moștenește pe tine.

— Da, mulțumesc, știu!

Ingrid râse și Faye nu încetă să se mire, așa cum o făcuse de multe ori în acești doi ani, de cât de frumoasă era mama ei. După toate greutățile la care o supusese viața.

Singurele care știau că Ingrid și Julienne trăiau erau Faye și Kerstin. Pentru restul lumii, amândouă erau moarte. Julienne, ucisă de tatăl ei, crimă pentru care Jack era acum condamnat pe viață, în Suedia. Fusese atât de aproape s-o distrugă pe Faye. Dragostea pe care Faye i-o purtase o transformase într-o victimă. Dar, până la urmă, el a fost cel care a pierdut asul din mânecă.

Faye se apropie de mama ei și se așeză lângă ea, într-un fotoliu din ratan. Ingrid continua să se uite încordată la Julienne.

— Chiar trebuie să pleci din nou? întrebă ea, fără să-și ia ochii de la nepoata sa.

— Se apropie rapid momentul în care ne vom extinde în SUA și avem foarte mult de lucru la noile acțiuni. Dacă reușesc să obțin o achiziție sigură la Roma, compania respectivă va fi un câștig important pentru Revenge. Giovanni, proprietarul, vrea s-o vândă, mai rămâne doar să-l conving că prețul meu este cea mai bună ofertă pe care o poate primi. Dar, la fel ca toți bărbații, își supraestimează propria valoare.

Mama ei își muta neliniștită privirea de la Faye la Julienne.

— Nu înțeleg de ce continui să muncești atât de mult. Deși ai doar zece la sută din Revenge, nu va mai trebui să ridici niciodată un deget, după acțiunile pe care le-ai obținut.

Faye înălță din umeri, termină de băut espressoul și așeză ceașca pe masa rotundă din răchită.

— Sigur, o parte din mine ar vrea să rămână aici, cu tine. Dar mă cunoști. Aș muri de plictiseală după o săptămână. Și oricâte acțiuni am, Revenge este copilul meu. Iar eu, încă președinte. În plus, simt o responsabilitate uriașă pentru toate femeile care au investit și care dețin acum acțiuni la Revenge. Au riscat investind în mine, în compania mea, și vreau să o administrez în continuare. Dar, în ultima vreme, m-am gândit să cumpăr o parte mai mare din ea, dacă cineva este dispus să vândă. Oricum, ar fi o ieșire bună pentru ei.

Ingrid se ridică puțin când Julienne se întoarse către partea adâncă a piscinei.

— Da, da, solidaritatea între femei și toate astea, spuse ea. S-ar putea să nu am aceeași părere pe care o ai tu despre loialitatea femeilor.

— Sunt vremuri noi, mamă. Femeile se solidarizează. În orice caz, Julienne este de acord ca eu să merg la Roma, am vorbit despre asta ieri.

— Știi că te consider capabilă, nu? Știi că sunt mândră de tine?

Faye o prinse de mână.

— Da, știu asta, mamă. Tu să ai grijă de puștoaica mea, să nu se înece, că eu mă întorc în curând acasă.

Faye se apropie de marginea piscinei, unde Julienne, bolborosind, alterna mișcările de înot cu scufundările.

— Pa, draga mea, plec!

— P-p-a…

O înghițitură de apă întrerupse salutul lui Julienne, în timp ce înota și încerca totodată să-i facă mamei sale cu mâna. Cu coada ochiului, Faye o văzu pe Ingrid îndreptându-se grăbită spre piscină.

Valiza o aștepta pregătită în sufragerie. Limuzina care urma s-o ducă la Roma probabil

sosise deja. Ținând în mână eleganta valiză Louis Vuitton, astfel încât roțile sale să nu zgârie parchetul lucios din lemn de culoare închisă, se îndreptă spre ușa din față. În timp ce trecea pe lângă biroul lui Kerstin, o văzu uitându-se concentrată la ecranul calculatorului, cu ochelarii speciali, pe care îi ținea întotdeauna pe vârful nasului.

— Cioc, cioc, eu plec…

Kerstin, cu fruntea încruntată de îngrijorare, nu-și ridică privirea la ea.

— S-a întâmplat ceva?

Faye făcu un pas în cameră și lăsă valiza jos.

— Nu știu… spuse încet Kerstin, fără să ridice privirea.

— Nu mă speria, e vreo problemă cu noile acțiuni? Sau e vorba despre extinderea în SUA?

Kerstin clătină din cap.

— Nu știu încă.

— Este cazul să-mi fac griji?

Kerstin întârzia să răspundă.

— Nu… încă nu.

O mașină claxonă afară și Kerstin arătă cu capul spre ușa din față.

— Du-te acum. Ocupă-te de tranzacția de la Roma. Discutăm după aceea.

— Dar…

— Te asigur că nu e niciun motiv de îngrijorare. Kerstin îi zâmbi liniștitor, dar, în timp ce se îndrepta spre ușa grea din lemn, Faye nu-și putea stăpâni senzația că se întâmpla ceva, ceva amenințător. Dar va rezolva situația. Trebuie s-o facă. Așa este ea.

Se așeză pe bancheta din spate, îi făcu șoferului semn să pornească și deschise mica sticlă care o aștepta. Pe când mașina se îndrepta spre Roma, ea sorbea, îngândurată, din șampanie.

Faye își examină chipul în oglinda liftului. Trei bărbați la costum o priveau admirativ. Își deschise geanta Chanel, își țuguie buzele și se dădu încet cu rujul marcă proprie, Revenge. Își trecu după ureche o șuviță de păr blond, înșurubă capacul cu R-ul gravat, în timp ce liftul ajunse la recepție și bărbații se dădură la o parte, pentru a o lăsa să treacă. Pașii îi răsunau pe podeaua de marmură albă și adierea nopții îi făcea rochia roșie să fluture, în timp ce portarul ținea ușa din sticlă.

— Taxi, *signora*? întrebă el.

Faye clătină din cap, cu un zâmbet, fără să încetinească, o coti la dreapta și ieși pe trotuar. Lângă ea, traficul era blocat. Mașinile claxonau, șoferii înjurau prin geamurile deschise.

Se bucura de libertate, că vizita singură un oraș în care nu cunoștea prea mulți oameni și unde nimeni nu putea cere nimic de la ea. N-avea nicio responsabilitate, niciun sentiment de vinovăție. Întâlnirea cu Giovanni, proprietarul micii afaceri de familie cu produse cosmetice, care să completeze linia de produse existente a companiei Revenge, decursese excelent. De îndată ce Giovanni își dăduse seama că nu poate folosi tehnici de intimidare și dominație masculină pentru a o convinge să fie de acord cu termenii lui, întâlnirea se desfășurase în avantajul ei.

Lui Faye îi plăcea jocul negocierii. Cel mai adesea, negociase cu bărbați care făcuseră întotdeauna greșeala de a-i subestima abilitățile, exclusiv din cauza faptului că era femeie. Când venise vorba ca aceștia să-și recunoască înfrângerea, se lovise de două tipuri de bărbați. Cei care abandonaseră întâlnirea fierbând de furie, cu un misoginism și mai înrăit. Și cei cărora le plăcuseră atitudinea autoritară și iscusința ei și plecaseră de la întrevedere cu o proeminență în pantaloni și cu o invitație la cină, pentru mai târziu.

În aerul cald al serii, Faye simțea că orașul vibra în jurul ei și o îmbrățișa, oferindu-i tot ce își dorise. Plimbarea sa nu avea niciun țel. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să se abandoneze pulsului orașului.

În curând va fi nevoită să poarte din nou o mască, să joace rolul pe care și l-a însușit în țara natală. Dar în seara aceasta putea fi cine voia. Își continuă drumul, până când ajunse într-o piață frumoasă, pietruită. Se adânci, rătăcind, în labirintul aleilor.

„Trebuie să te pierzi ca să te regăsești”, își zise.

Un bărbat se desprinse din întuneric, oferindu-și serviciile, cu o voce răgușită. Faye clătină din cap. O ușă mare care se scălda în lumina galbenă a becurilor stradale se deschise ușor și două persoane, un bărbat și o femeie, care așteptau afară, pătrunseră înăuntru.

Faye se opri și se uită în jur, înainte să se îndrepte spre ușa care se închise din nou. O mică sonerie. Deasupra ei: o cameră de supraveghere. Apăsă butonul, așteptă, dar nu auzi nimic. În cele din urmă, încuietoarea țăcăni și ușa se deschise. În fața ei apăru o încăpere imensă, plină de oameni eleganți și de sunetul de pahare ciocnite. Drept înainte se afla un perete de sticlă și, dincolo de el, o terasă superbă. Ruina iluminată a Colosseumului strălucea în depărtare, ca o navă spațială prăbușită.

Într-o oglindă mare cu ramă aurie vedea, în spatele ei, siluetele fără chip ale unor grupuri de femei bine îmbrăcate, care vorbeau.

Femeile erau tinere, frumoase și machiate cu gust, îmbrăcate în rochii scurte, elegante. Majoritatea bărbaților erau puțin mai în vârstă, dar și ei arătau bine, emanând calmul și siguranța de sine pe care ți le oferă adesea bogăția. Frânturile de conversație care ajungeau la ea erau în italiană. Paharele se umpleau, se goleau, se umpleau din nou.

Puțin mai departe, un cuplu tânăr se săruta. Faye îi privea cu fascinație, neputând să-și ia ochii de la ei. Erau tineri, pesemne aveau în jur de douăzeci de ani. El era înalt, de o frumusețe specifică bărbaților italieni, cu o barbă abia mijită, îngrijită, cu un nas proeminent și părul de culoare închisă, pieptănat cu cărare într-o parte. Ea purta o rochie albă, scumpă, care îi aluneca pe șolduri și îi accentua talia subțire. Își purta părul șaten-închis într-o coadă simplă.

Era evident că erau atât de îndrăgostiți, încât nu-și puteau lua mâinile unul de pe celălalt. Iar și iar, degetele lui lungi alunecau pe partea interioară a coapselor ei bronzate. Faye zâmbi. Când ochii ei și ai femeii se întâlniră, nu se uită în altă parte, ci îi susținu calmă privirea. Duse la gură băutura, un whisky sour. Cândva, și ea fusese la fel de îndrăgostită. Dar dragostea o sufocase, o transformase într-o ființă chinuită, închisă într-o colivie de aur.

Faye își întrerupse gândurile când tânăra se apropie brusc de ea.

— Eu și logodnicul meu ne întrebam dacă ai vrea să bei cu noi, spuse ea în engleză.

— Nu s-ar părea că ați dori companie, zise Faye amuzată.

— Vrem compania ta. Ești foarte frumoasă.

Pe ea o chema Francesca, se născuse la Porto Alegre, pe coasta braziliană a Atlanticului, lucra ca model și picta tablouri. Numele lui era Matteo, familia lui deținea un imperiu hotelier și de restaurante, picta și el, dar nu la fel de bine ca Francesca, după cum explică el, cu un zâmbet timid. Erau prietenoși, politicoși și o făceau să râdă. Pofta lor de viață și detașarea lor erau contagioase. Faye intră în jocul lor și bău încă două pahare. Era fascinată de frumusețea, tinerețea și dragostea lor, fără să-i invidieze. Nu simțea nevoia prezenței unui bărbat. Voia să-și controleze

propria viață, fără să țină cont de alții. Dar îi plăcea să-i vadă împreună.

După o oră, Matteo se scuză ca să meargă la toaletă.

— Vom pleca în scurt timp, spuse Francesca.

— Și eu, plec acasă mâine.

— Vrei să continuăm seara împreună, acasă la noi?

Faye cântări oferta, fără să-i evite privirea. Putea să-și recupereze orele de somn la întoarcerea spre casă. Își dorea ca seara să nu se încheie încă. Nu voia să se despartă de ei.

Taxiul se opri în fața unei case înalte, impunătoare. Matteo plăti, coborâră și fură întâmpinați de un portar în uniformă. Apartamentul era situat la ultimul etaj, avea ferestre panoramice și un balcon cu vedere spre un parc frumos. Pe pereți atârnau fotografii alb-negru, iar când Faye le studie mai îndeaproape, observă că multe dintre ele o înfățișau pe Francesca. Un fel de muzică pop italiană curgea din boxe. În spatele ei, Matteo amesteca băuturi la bar, în timp ce Francesca spunea o poveste care o făcea pe Faye să râdă cum nu mai răsese de mult.

Faye se așeză pe o canapea imensă de culoare crem, lângă Francesca. Matteo le întinse băuturile, apoi veni lângă ele. Faye simțea o amețeală plăcută și auzea de jos, din stradă, un murmur care o liniștea, în timp ce o așteptare și o emoție încordată puneau stăpânire pe ea.

Francesca își lăsă băutura pe măsuța de cafea, se aplecă încet și, cu degetele sale moi, îi dădu lui Faye la o parte de pe umăr breteaua subțire a rochiei roșii și o sărută pe claviculă. Faye își simți corpul cuprins de fiori fierbinți. Matteo îi întoarse capul spre el, își apropie buzele de ea, apoi le îndepărtă pentru un moment, își plimbă gura de-a lungul gâtului ei și o mușcă ușor, înainte de a o săruta. Mâna Francescăi o mângâia ușor pe coapsă,

în sus, oprindu-se în ultima clipă și mutându-se, provocator, în partea de jos a spatelui. Totul era ca un vis.

Au dezbrăcat-o pe ea mai întâi, apoi s-au dezbrăcat și ei.

— Vreau să vă văd pe voi doi, șopti Faye. Împreună.

Îi apăru în minte chipul lui Jack și se gândi la vremurile în care vorbeau despre eventualitatea de a invita o altă femeie la ei. Faye refuzase. Nu fiindcă nu era atrasă de acest gând, ci deoarece era convinsă că totul ar fi fost pentru plăcerea lui. Pentru Francesca și Matteo era altceva. Faye era acolo pentru amândoi. Nu fiindcă se săturaseră unul de celălalt, ci fiindcă dragostea și atracția lor erau atât de puternice încât se revărsau, devenind suficiente pentru încă cineva. Iar ea se bucura de întreaga situație.

Faye gemu, în timp ce Matteo o aplecă înainte, peste Francesca, și o pătrunse pe la spate. Se uita în ochii larg deschiși ai braziliencei, în timp ce logodnicul acesteia o penetra. Gura Francescăi era întredeschisă, iar ochii, plini de o dorință intensă.

— Îmi place să mă uit cum i-o tragi, iubitule, îi șopti Francesca lui Matteo.

Faye își dădea seama că era, pentru ei, doar un instrument prin care își consolidau relația, dar, în același timp, simțea că le aparține.

Când Faye era pe punctul de a avea orgasm, Matteo se retrase. Canapeaua moale era un labirint de trupuri goale, transpirate. Faye nu mai luase niciodată parte la ceva atât de intim ca plăcerea acestor oameni frumoși, îndrăgostiți. Trupul îi tremura în timp ce Francesca se apropia de ea. Uitându-se fix una la alta, se așezară în patru labe, la marginea canapelei, cu spatele arcuit. Matteo veni în spatele lor și o pătrunse, mai întâi, pe Francesca, apoi pe Faye, mutându-se de la una la alta. În cele din urmă, Faye își dădu drumul. Țipă

de plăcere. Matteo nu mai putu rezista, respirând din ce în ce mai profund.

— În ea, gâfâi Francesca.

Faye simți cum el o penetrează tot mai adânc, înainte de a exploda.

Apoi, strâns îmbrățișați, se așezară toți trei în patul mare din dormitorul de alături. Fumau, pe rând, gâfâind, din aceeași țigară. Faye își setă alarma de la telefon, ca să se trezească devreme, apoi încercă să adoarmă. După o jumătate de oră renunță. Se desprinse cu grijă și se ridică din pat, fără să-i trezească pe cei doi. Ei se mișcară ușor, în somn, își puseră brațele unul în jurul celuilalt și se apropiară unul de altul, în locul cald lăsat de Faye în pat.

Goală, Faye își turnă un pahar de șampanie dintr-o sticlă deschisă și ieși pe balcon, luând cu ea paharul și sticla. Orașul era plin de sunet și lumină, iar Faye se așeză într-un șezlong și își sprijini picioarele pe balustradă. O adiere fierbinte de vară îi mângâia trupul gol, gâdilând-o. Dar ceea ce ar fi trebuit să fie un moment perfect fu distrus de amintirea expresiei pe care o avusese chipul lui Kerstin, în timp ce privea ecranul calculatorului din birou, ieri, înainte ca Faye să plece de acasă. Puține lucruri puteau s-o tulbure pe Kerstin. Era tare ca o stâncă, în fața căreia celelalte pietre se măcinau, preschimbându-se în pietriș. Ceva nu era în regulă.

Faye sorbi din șampanie, în timp ce gândurile i se învălmășeau în minte. Erau atâtea care puteau merge prost în privința unei companii atât de mari ca Revenge și a investițiilor importante pe care le făcuseră. Mulți bani, investiții mari, profituri mari, dar și riscuri mari. Nimic nu era sigur. Nimic nu era de nezdruncinat. Faye știa asta mai bine decât oricine.

Se întoarse, văzu frumosul cuplu întins în pat. Zâmbi spre ei. Acum nu voia să se gândească la

chipul îngrijorat al lui Kerstin, acum nu voia să se gândească la tot ceea ce o aștepta. Voia altceva.

— Mama!

Julienne veni alergând spre Faye și îi dădu o îmbrățișare umedă.

— Nu alerga pe gresie! strigă Ingrid de departe, de lângă canapelele din ratan.

— Acum te-ai udat, mamă, spuse Julienne îngrijorată, în timp ce se desprinse din îmbrățișare și văzu că partea din față a bluzei lui Faye era udă.

— Nu contează, draga mea. Se usucă. Dar n-ai ieșit din piscină de când am plecat?

— Nu, chicoti Julienne. Am dormit în piscină și am și mâncat în piscină.

— Ca să vezi! Am crezut că am o fetiță, dar s-a dovedit că ești într-adevăr o sirenă!

— Da! Ca Ariel!

— Exact ca Ariel.

Faye își mângâie fiica pe părul umed, care începuse să aibă reflexii verzui.

— Mă duc să despachetez, nu stau mult, strigă ea la Ingrid, care dădu din cap și se întoarse la cartea ei.

Se părea că începuse să aibă mai multă încredere în abilitățile de a înota ale lui Julienne.

Faye urcă scările la etaj și își duse valiza în dormitor. Își dădu jos rapid bluza umedă și celelalte haine pe care le purtase pe drum și se schimbă într-un *lounge-set*[1] moale, din bumbac. Așeză valiza în *walk-in-closet*[2]. Mâna ei dreaptă, Paola, urma să o despacheteze mai târziu.

Patul era atât de îmbietor, încât Faye se așeză pe cuvertură, cu mâinile împreunate la ceafă și își îngădui să se relaxeze. Gândul la ceea ce se întâmplase în patul din Roma o făcu să zâmbească în sinea ei. Căscă și simți cât de obosită era – nu dormise absolut deloc noaptea trecută. Nici pe toată durata călătoriei spre casă. Nu voia să riște să adoarmă acum, dar de-a lungul anilor învățase arta de a-și oferi câteva minute de odihnă totală, dându-se apoi jos din pat cu mai multă energie.

Secretul era să reziste impulsului de a închide ochii, așa că privea în jur, lăsându-și ochii să rătăcească atât pe detalii, cât și pe ansamblu.

Dormitorul era oaza ei de liniște. Culori pastelate, inclusiv aici, alb imaculat în combinație cu albastru-deschis. Mobilă ușoară, elegantă, nimic care să încarce peisajul. Nimic asemănător cu imensul birou din lemn masiv pe care îl cumpărase drept cadou pentru Jack, doar pentru că îi aparținuse lui Ingmar Bergman. Lui Jack îi plăceau lucrurile de genul ăsta. Gesturile mari. Ocaziile de a se lăuda. Să le ofere invitaților un tur al casei și să le menționeze, ca în treacăt, că acest birou pe lângă care tocmai au trecut a aparținut marelui regizor.

Faye se uita mulțumită la biroul ei alb, îngrijit. Nu aparținuse niciodată vreunui bătrân influent și impertinent, care înșelase și exploatase femeile din viața sa. Îi aparținea doar ei. Fără povara trecutului. La fel era și Faye. Se descătușase de propria sa istorie. Se reinventase.

Se ridică, legănându-și picioarele pe marginea patului. Neliniștea cu privire la ceea ce spusese Kerstin începu să i se strecoare, din nou, în suflet. Acum nu mai era posibil s-o evite. Când Faye ajunsese acasă, biroul lui Kerstin era gol, așa că a presupus că aceasta se afla în camera ei. Lui Kerstin îi plăcea adesea să tragă un pui de somn după-amiaza, însă Faye încerca întotdeauna să alunge gândul că nu mai era tânără, că era trecută de șaptezeci de ani. Doar la gândul că n-avea să-i fie întotdeauna alături, lui Faye i se tăia respirația. De când o pierduse pe Chris, ea înțelesese foarte bine că nimeni și nimic nu ne este oferit pentru totdeauna. Și, chiar și atunci, moartea făcuse parte din viața ei de prea mult timp.

Bătu la ușa camerei lui Kerstin.

— Dormi?

— Nu dorm.

Kerstin se ridică buimacă în clipa în care Faye intră în cameră. Se întinse să-și ia ochelarii de pe noptieră, cu privirea încețoșată.

— Ai dormit bine?

— Nu dormeam, spuse din nou Kerstin și se ridică, netezindu-și pantalonii. Doar îmi odihneam ochii.

Faye strâmbă ușor din nas, simțind miresmele puternice din dormitorul mare al lui Kerstin. După ce îl cunoscuse pe Bengt, într-un avion cu care zburase în Mumbai, la Ambasada Suediei, începuse să petreacă tot mai mult timp în India. Își găsise de lucru într-un orfelinat și călătorea întotdeauna cu cantități mari de articole pentru copii la ea. De acolo adusese acasă multe obiecte decorative indiene. Din când în când, Kerstin așeza câte o pernă cu fir de aur sau câte o pătură pe canapea, dar Paola avea ordine stricte ca toate aceste lucruri să fie returnate degrabă în *„Ms Karin's room”*[3]. Renunțaseră rapid la toate încercările de a o învăța pe italianca iute la mânie să pronunțe Kerstin, astfel încât s-a ajuns la compromisul că era mai simplu să-i spună Karin.

— Îți este dor de Bengt?

Kerstin pufni, încălțându-se cu o pereche de papuci așezați ordonat sub pat.

— La vârsta mea, oamenii nu-și mai duc dorul unul celuilalt. E… altfel, când ești mai în vârstă.

— O, ce tâmpenie, spuse Faye, zâmbind. Am auzit o bârfă de la Paola, că *„Ms Karin has much nicer underwear now”*.[4]

— Încetează, Faye!

Kerstin se înroși până în vârful urechilor, iar Faye nu-și putu stăpâni impulsul de a o lua în brațe.

— Sunt atât de fericită pentru tine, Kerstin. Dar sper că nu intenționează să te ia cu normă întreagă, avem nevoie și de tine aici.

— Stai liniștită, după ce stau o vreme acolo, mă plictisesc de el.

Kerstin zâmbi, dar privirea ei era serioasă.

— Hai să mergem în birou. Trebuie să-ți arăt ceva.

Coborâră scările în tăcere. Faye simțea o strângere de inimă cu fiecare pas pe care îl făcea. Ceva nu era în regulă. Nu era deloc în regulă.

Kerstin se așeză în spatele biroului și porni calculatorul. Faye luă loc într-unul dintre cele două mari fotolii Chippendale din fața biroului. Deși nu-i plăcea ca stilul indian să se regăsească nici în biroul lui Kerstin, Faye îl decorase ținând cont de gusturile acesteia. Pe lângă noua sa pasiune pentru tot ce venea din India, Kerstin mai avea o mare dragoste în viață: pe Winston Churchill. Așa că Faye se asigurase ca biroul să fie decorat în stil clasic englezesc, cu un *twist*[5] modern. Iar *la pièce de résistance*[6] era o fotografie uriașă, înrămată, a lui Winston Churchill, care trona pe peretele de deasupra biroului.

Kerstin întoarse monitorul spre Faye, care se aplecă și încercă să pună cap la cap toate cifrele ce pâlpâiau pe ecran. Se pricepea la afaceri, dar Kerstin se dovedise a fi și mai pricepută. Winston le privea cu un aer sever, dar Faye evita să privească tabloul. Mai ales acum nu avea nevoie de privirea aspră a unui bărbat.

— Mă ocup de portofoliul de acțiuni al Revenge, din moment ce este atât de important pentru tine, în legătură cu extinderea în SUA și cu noua emisiune de acțiuni. Înainte de plecarea ta la Roma s-au vândut două acțiuni. Acum s-au mai vândut trei.

— Este același cumpărător?

Kerstin clătină din cap.

— Nu, dar nu pot să nu observ că totuși toate par să se sincronizeze.

— Crezi că cineva încearcă să preia compania Revenge?

— Poate, spuse Kerstin, privind-o pe deasupra ochelarilor. Mă tem că asta ar putea fi problema cu care ne confruntăm.

Faye se lăsă pe spate în fotoliul ei. Corpul îi era încordat și plin de adrenalină. Se forță să rămână calmă, în timp ce gândurile i se învălmășeau în minte. Era prea devreme pentru speculații. Acum avea nevoie cel mai mult de dovezi concrete.

— Cine vinde?

— Ți-am făcut o listă.

Kerstin îi întinse o foaie lui Faye. Kerstin o cunoștea bine. Întotdeauna preferase să primească informațiile importante despre afaceri imprimate pe hârtie, nu doar să le citească de pe un ecran. Va trebui să găsească alt mod de a proteja pădurea.

— Nu înțeleg… Că vând…

— N-avem timp de sentimentalisme acum. Mai întâi trebuie să evaluăm situația, trebuie să afli tot ce se poate afla, în timp ce eu fac săpături mai departe. Abia atunci avem voie să ne supărăm. Dar nu acum. Nu ne permitem să ne risipim energia.

Faye dădu încet din cap. Kerstin avea dreptate, știa asta. Totuși îi era greu să se abțină de la a specula care dintre toate femeile în care avea încredere își vânduse acțiunile. Pe ascuns.

— Vreau să verificăm totul împreună. Filă cu filă, spuse ea.

Kerstin dădu din cap.

— Să începem.

Faye se uită la ea și își îndreptă apoi privirea spre foaia de hârtie. Simți o neliniște în stomac. Nu anticipase asta. Ceea ce o îngrijora mai mult decât orice.

Era liniște în casă. Toată lumea se dusese la culcare. Cu excepția lui Faye. Tot studia lista, parcurgând-o iar și iar. Încerca să-și adune gândurile.

Cifrele îi jucau înaintea ochilor. Era obosită și demoralizată, sentiment pe care nu-l mai avusese de mult timp, de la Jack încoace, și care îi displăcea profund. Gânduri negre puneau iar stăpânire pe ea. Dacă era prea târziu? Dacă Revenge nu mai putea fi salvată? Dacă lăsase prea mult garda jos în acești doi ani, încât inamicul se putuse strecura neobservat? Nu și-ar fi iertat-o niciodată. Slăbiciunea ținea de trecut. Renunțase la ea; acum era a lui Jack. El ducea acum slăbiciunea lui Faye, ținând-o la fel de aproape precum purta hainele lălâi de deținut.

Faye lăsă deoparte foaia de hârtie. Gândul la trădare o frământa. Numele femeilor care vânduseră acțiuni, enumerate pe listă, îi erau extrem de familiare. Chipurile acestora i se perindau prin minte, erau femei cărora le prezentase conceptul din spatele Revenge. Femei pe care le convinsese și care aleseseră să creadă în Revenge, să creadă în ea. De ce nu spusese nimeni nimic? Oare noțiunea de solidaritate între femei nu însemna nimic pentru ele? Doar pentru ea, pentru Faye?

Își frecă pleoapele grele și înjură când îi intră în ochi mascara uscată. Clipi de câteva ori și merse grăbită la baie, să se demachieze. Era încă prea obosită ca să mai facă altceva în seara asta; aventura din noaptea de dinainte încă își făcea simțite efectele. Faye își dădea seama că fără o noapte de somn odihnitor nu i-ar fi fost utilă nimănui, nici ei însăși și nici companiei Revenge.

Imediat ce dădu la o parte cuvertura, ca să se strecoare în așternuturile apretate din bumbac egiptean, simți că ajunsese la capătul puterilor. Se uită spre ușa îndepărtată, simțind un fior în tot

corpul. Păși tiptil pe hol, în liniștea nopții. Ușa camerei lui Julienne era întredeschisă; nu-i plăcea să doarmă cu ușa complet închisă. Faye o împinse cu grijă și intră. O mică lampă de veghe în formă de iepure lumina discret camera. Este suficientă lumină pentru a alunga toate fantomele. Fetița dormea pe o parte, cu spatele la Faye. Părul lung și blond era întins pe pernă. Faye se strecură încet lângă ea. Îi dădu la o parte părul de pe pernă și se întinse ușor în spatele ei. Julienne gemu un pic în somn și se mișcă ușor, dar nu se trezi, nici măcar când Faye o cuprinse cu brațul. Se apropie de Julienne, milimetru cu milimetru, până când își îngropă nasul în părul ei, care mirosea a levănțică și clor.

Faye închise ochii. Simțea cum se eliberează încet de încordare și cum o fură somnul. Stând așa, cu brațele în jurul fiicei sale, înțelegea că trebuie să facă totul pentru a salva Revenge. Nu pentru ea. Ci pentru Julienne.

Fjällbacka – atunci

Chiar dacă aveam doar doisprezece ani, mi se părea că deja știam totul despre viață. În Fjällbacka, viața era previzibilă. Timp de zece luni, domnea o liniște totală, care alterna cu două luni haotice de vară, într-un ciclu nesfârșit. Toată lumea știa pe toată lumea, vara veneau aceiași turiști, an de an. Acasă, niciodată nu se schimba nimic. Ne învârteam ca într-o rotiță de hamster, în cerc, fără scăpare. Părea că nimic nu avea să se schimbe.

Așadar știam deja, de când ne-am așezat la masă, să luăm cina, că va fi una dintre acele seri. Încă de când venisem acasă de la școală simțisem că tatăl meu mirosea a alcool.

Uram și iubeam, deopotrivă, casa noastră. Era casa copilăriei mamei mele. O moștenise de la bunicii mei și tot ce iubeam la acea casă avea legătură cu ea. Ei îi datoram totul. Era o locuință drăguță și confortabilă, avea tot ce-i trebuia unui cămin vesel și plăcut. Masa uzată din lemn, rămasă de pe vremea bunicii și a bunicului. Perdelele albe de pânză, pe care mama, care se pricepea la cusut, le confecționase singură. Carpeta înrămată cu cusătură în cruce pe care bunica o primise ca dar de nuntă de la străbunica. Scările înclinate, în spirală, cu o frânghie groasă pe post de balustradă, care purtau urmele pașilor mai multor generații. Încăperile mici și ferestrele albe, cu rame de lemn. Iubeam toate aceste lucruri.

Tot ce uram acolo avea legătură cu tata. Urmele de cuțit de pe blatul din bucătărie. Semnele de pe ușa de la camera de zi, din momentele în care tata o lovea cu piciorul, în accesele lui de furie, la beție. Galeria ușor îndoită, de când tata trăsese în jos perdeaua, ca să înfășoare capul mamei în ea, până când Sebastian își făcuse curaj și sărise în apărarea mamei.

Iubeam șemineul din sufragerie. Dar portretele de deasupra lui erau o minciună. Fotografiile de familie pe care mama mea le pusese acolo reprezentau iluzia unei vieți care nu exista în realitate. Fotografii cu ea și cu tatăl meu zâmbind, cu mine și cu fratele meu mai mare, Sebastian. Îmi venea să le rup, dar în același timp nu voiam s-o supăr pe mama. Pentru binele nostru, încercase să mențină vie această iluzie. Pusese acolo, cândva, o fotografie cu fratele ei. Dar când tata văzuse portretul unchiului Egil se înfuriase. Când mama era în spital, tata a avut grijă să scape de fotografie.

Simțeam un ghem în stomac și mă așteptam, din clipă în clipă, să izbucnească scandalul. Ca întotdeauna.

După ce m-am întors de la școală, tata își petrecuse câteva ore în fotoliul său jerpelit, în fața televizorului, care nici măcar nu era pornit, în timp ce băutura din sticla lui de Explorer scădea tot mai mult. Mama presimțea și ea că urma să se întâmple ceva rău. Mi-am dat seama de asta după gesturile ei neliniștite, agitate. A pregătit cu mare grijă mâncarea, a gătit pentru cină numai mâncăruri care îi plăceau tatei. Carne grasă de porc cu fasole brună, ceapă prăjită și cartofi. Plăcintă cu mere și frișcă.

Niciunuia dintre noi nu-i plăceau carnea de porc și fasolea brună, dar știam că oricum le vom mânca. În același timp știam că totul era în zadar. Atinseserăm deja punctul critic, asemenea unui balansoar care a ajuns în poziția din care singura direcție este coborâșul.

Nimeni nu spunea nimic. Am așezat masa în tăcere, am pus vesela frumoasă, am împăturit șervețele în formă de evantai. Tatei nu i-a păsat niciodată de astfel de lucruri, dar am lăsat-o mereu pe mama să creadă că toate astea ar putea ajuta la ceva. Că el va vedea cu câtă grijă ne-am pregătit, ce mâncare bună a gătit mama, că ceva din el va fi

impresionat de strădania noastră și că îl vom sensibiliza. Voiam doar să-l sensibilizăm. Să-l facem să lase balansoarul să ajungă în poziția inițială. Dar nicio coardă a sufletului său nu putea fi atinsă, mișcată. Era gol. Pustiu.

— Gösta, mâncarea este gata.

Vocea mamei tremura ușor, încercând să pară veselă. Și-a netezit ușor părul. S-a aranjat. Și-a prins părul într-un coc, s-a îmbrăcat cu o bluză și cu o pereche de pantaloni drăguți.

Curând, ne-am așezat toți la locurile noastre. Mama a pus în farfuria tatei exact câtă carne de porc știa că mănâncă. Cu la fel de multă atenție, a pus fasole, cartofi, ceapă prăjită. Tata s-a uitat la farfurie. Lung, mult prea lung. Toți trei știam ce înseamnă asta. Eu, mama, Sebastian.

Am rămas nemișcați, captivi într-o închisoare în care eu și Sebastian trăiam de când ne născuserăm, iar mama, de când îl cunoscuse pe tata. Stăteam încremeniți, în timp ce tata se uita la farfuria lui. Apoi, încet, ca în *slowmotion*[7], și-a umplut pumnul cu mâncare. Carne de porc, fasole brună, ceapă și cartofi. A reușit să ia câte puțin din fiecare în pumnul lui mare. Cu cealaltă mână a apucat-o cu putere pe mama de păr, de cocul pe care și-l aranjase cu atâta grijă. Apoi a întins mâncarea pe fața mamei. Încet, cu grijă, a mânjit-o pe toată fața.

Mama nu a făcut nimic. Știa că singura ei opțiune era să nu facă nimic. Dar eu și Sebastian știam că nici asta n-o va ajuta acum. Privirea lui era prea rece. Sticla era prea goală. O trăgea rău de păr. Nu îndrăzneam să o privim. Nici să ne privim unul pe altul.

Tata s-a ridicat încet. A tras-o pe mama de pe scaun. Am văzut pe fața ei resturi de carne de porc și de fasole brună. Din cuptor ieșea un miros de zahăr și de scorțișoară, de la plăcinta cu mere, preferata tatei. Mi-am imaginat toate lucrurile pe care tata ar fi putut să le facă acum. Părțile corpului pe care ar fi putut să i le atace. Poate va

alege un loc deja vătămat în trecut. Mâinile i le rupsese în cinci locuri. Picioarele, în două. Îi rupsese coastele de trei ori. Nasul, o dată.

Se pare că tata dădea dovadă de creativitate în seara asta. Cu toată forța brațului său musculos, a izbit obrazul mânjit al mamei, repede și tare, de masă. Dinții i-au nimerit pe marginea mesei. Am auzit pârâitul lor, când au fost zdrobiți. Un ciob de dinte a fost pe punctul de a-mi intra în ochi, dar s-a oprit în gene și a căzut în farfuria mea. În mijlocul boabelor brune.

Sebastian a tresărit, dar tot nu și-a ridicat privirea.

— Mănâncă! a șuierat tata.

Am mâncat. Cu furculița, am scos bucata de dinte care fusese al mamei.

— Cafea?

— Nu, mulțumesc. Dar aș mai vrea puțină șampanie și niște vin roșu.

— Eu aș dori o cafea, vă rog.

Kerstin primi un pahar de carton cu cafea de la stewardesa care se duse apoi să aducă ce comandase Faye.

— Cine crezi că ar putea fi? spuse Faye îngrijorată.

— E imposibil de ghicit. Și ne-am pierde vremea încercând să ghicim, înainte de a afla mai multe.

— Nu înțeleg cum am putut să fiu atât de naivă. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că celelalte acționare și-ar putea vinde acțiunile fără să se consulte mai întâi cu mine.

Kerstin ridică din sprâncene.

— Te-am avertizat că există riscul să se vândă o parte importantă din companie.

— Da, știu, spuse Faye frustrată, uitându-se după stewardesa care ar fi trebuit să-i aducă sticlele. Părea să fie cea mai bună soluție atunci. Dat fiind că erau toate problemele cu Jack și Julienne, cu procesul, cu mass-media. Și cu moartea lui Chris. Am asigurat capitalul și am presupus că, în calitate de președinte al consiliului de administrație, voi putea deține în continuare controlul.

— În afaceri nu mergi niciodată pe presupuneri, zise Kerstin.

— Știu că-ți place să repeți ce-am spus eu, dar vrei să te oprești puțin? Vorbim despre altceva acum. Pur și simplu mă neliniștește gândul de a mă afla într-un avion și de a nu putea face și afla nimic până la ședința de mâine. Mi-e de-ajuns că m-am gândit tot weekendul la asta.

Stewardesa se întoarse cu o sticlă mică de șampanie și cu una de vin roșu. Faye luă cele două sticle goale de pe masa din fața ei și le dădu la

schimb. Deschise mai întâi sticla cu șampanie și puse sticla de vin roșu rece între coapse, ca s-o încălzească.

— Nu uita să bei ceva, spuse Kerstin pe un ton sec, sorbindu-și cafeaua, în timp ce Faye își turna șampanie în pahar.

— După cum am spus, nu avem nicio ședință până mâine. Așadar îmi voi îneca durerea în alcool, fără remușcări. Nu cumva ar trebui să bei și tu? Nu tu te temeai să zbori?

— Mulțumesc că-mi aduci aminte, tocmai reușisem să nu mă mai gândesc la asta. Nu, dacă e să mor, voi muri trează.

— Mi se pare complet ilogic. Și inutil. Când mor, vreau să mor beată criță. De preferință, cu acel pilot între picioare…

Faye ridică dintr-o sprânceană și arătă cu capul spre unul dintre piloții care ieșiseră din cabină pentru a schimba câteva cuvinte cu o stewardesă. Părea să aibă vreo treizeci de ani, era brunet, cu un zâmbet fermecător și un fund care arăta că petrece mult timp la sală.

— Știi, cred că ar fi mai bine să lași pilotul să se concentreze pe pilotarea avionului, decât să piardă vremea în toaleta avionului.

Kerstin părea speriată și Faye râse.

— Calmează-te, Kerstin, de aceea a inventat Dumnezeu pilotul automat…

— Pentru ca pilotul să poată să se culce cu pasagerii? Mă îndoiesc.

Faye sorbi ultima înghițitură de șampanie din pahar, deschise sticla cu vin roșu și își turnă vin în același pahar.

O iubea pe Kerstin, dar adesea își dădea seama că aparțineau unor generații diferite. Chris ar fi înțeles exact ce voise să spună Faye și ar fi râs împreună cu ea, probabil provocând-o să transforme vorbele despre pilot în fapte reale. După ce se împrieteniseră la Academia de Studii Economice, Chris îi fusese alături lui Faye. O

sfătuise, o protejase, fusese cel mai mare susținător al ei – și cel mai onest critic. În ultima vreme, Faye purta mereu brățara de la *Fuck Cancer*[8], în amintirea lui Chris și a ceea ce pierduse.

Kerstin o mângâie pe mână. Ca de obicei, își dădu seama că gândurile lui Faye zburau spre Chris.

Faye își drese glasul.

— Va dura câteva zile până când apartamentele pe care vrem să le închiriem vor fi disponibile, spuse ea. Până atunci trebuie să stăm la Grand Hôtel.

— Cred că nu vom încurca pe nimeni acolo, spuse Kerstin pe un ton ironic.

Faye zâmbi. Așa era.

— Mă gândesc uneori la perioada de după divorț, spuse ea. Când locuiam la tine. Cum stăteam, după cină, și făceam planuri pentru Revenge.

— Ai fost o femeie extraordinar de întreprinzătoare, zise Kerstin, apucând-o din nou de mână. Și așa ai rămas.

Faye clipi ca să-și ascundă lacrimile și își întoarse din nou privirea spre cabină. Pilotul ieșise încă o dată pentru o scurtă conversație cu una dintre stewardese. Faye ridică paharul și îl închină în aer, primind ca răspuns un zâmbet abia schițat.

După câteva minute, pilotul anunță în difuzoare că este timpul ca toată lumea să se pregătească pentru aterizare. Personalul strângea resturile și se asigura că toate scaunele și mesele erau corect poziționate și că toți pasagerii aveau centurile prinse.

Kerstin strângea brațul scaunului atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră, iar Faye o prinse de mână. O mângâie ușor.

— Majoritatea accidentelor se petrec la decolare și la aterizare, suspină Kerstin.

În scurt timp, roțile avionului atinseră solul, iar Kerstin îi strânse mâna lui Faye atât de tare, încât

inelele îi străpunseră pielea. Faye însă nu schiță niciun gest.

— Suntem pe pământ acum, spuse ea. Am scăpat.

Kerstin răsuflă ușurată și îi zâmbi.

Când avionul se opri, își luară bagajele de mână și porniră înainte, pe culoar. Personalul stătea la ieșire și își lua rămas-bun de la toți pasagerii. Când pilotul îi întâlni privirea, Faye îi strecură discret cartea ei de vizită. Bărbatul îi zâmbi călduros, iar ea speră, în sinea ei, că ar putea aranja o întâlnire la care el să vină îmbrăcat în uniformă.

După ce se cazară la Grand Hôtel, Kerstin se duse în camera ei, să se odihnească. Faye ar fi vrut să coboare la spa și să ceară un tratament, dar își dădu seama că era mult prea agitată ca să facă asta. În schimb, merse la Cadierbaren.

Se așeză la tejgheaua lungă a barului și se uită în jur. Ca întotdeauna, Cadierbaren era plin. Cea mai mare parte a clientelei era formată din oameni de afaceri îmbrăcați în costume scumpe, cu început de chelie și cu burta mare. Femeile erau și ele îmbrăcate cu haine scumpe, iar Faye enumera în minte denumirea firmelor pe care le observase dintr-o privire rapidă: Hugo Boss, Max Mara, Chanel, Louis Vuitton, Gucci și câțiva excentrici care purtau articole marca Pucci.

Emilio Pucci simboliza tipul „scump, dar rebel", iar Faye avea ea însăși în garderobă un număr mare de articole de îmbrăcăminte din colecțiile ultimilor ani.

Astăzi însă alesese ceva mai sobru. Pantaloni de la Furstenberg și o bluză de mătase de la Stella Mecartney. De culoare crem. Haine care se pretează la a fi spălate doar la curățătorie. *Love Bracelets* de la Cartier. Tresări când își dădu seama că, pe lângă brățara *Fuck Cancer,* mai avea încă o brățară făcută de Julienne. Perle colorate puse laolaltă la întâmplare. Și-o dădu repede jos și o băgă în buzunar. Uitase o clipă că toată lumea din Suedia credea că Julienne era moartă.

— Cu ce vă pot ajuta?

Un barman tânăr, blond, o privea atent, iar ea comandă un mojito, una dintre băuturile preferate ale lui Chris. Parcă o vedea în fața ochilor pe prietena ei, amestecând cu bețișorul în pahar, cu un surâs jucăuș în privire, în timp ce-i povestea despre ultima ei aventură – fie din lumea corporatistă, fie cu un bărbat tânăr și frumos.

Barmanul se întoarse și, cu gesturi experte, începu să amestece băutura într-un pahar înalt.

Faye își scoase laptopul, îi deschise capacul și-l porni. Până a doua zi nu putea afla mai multe despre vânzările de acțiuni, așa că se rezumă la a face demersuri legate de extinderea în SUA, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Asta o ajuta să-și păstreze calmul.

Munca avea întotdeauna acest efect asupra ei. Privind în urmă, nu înțelegea cum de Jack reușise s-o convingă să renunțe la studii și la cariera ei. Să rătăcească precum un spirit nefericit între patru pereți sau să petreacă ore nesfârșite la mese neinteresante, făcând conversații lipsite de sens. Oare fusese mulțumită vreodată de stilul ăsta de viață, înainte ca totul să se destrame? Sau doar se amăgise? Pentru că nu avusese de ales? Pentru că Jack îi îngrădise libertatea de a alege?

Jack o doborâse într-un mod în care nimeni altcineva nu mai reușise s-o facă. Dar ea se răzbunase pe el, construind o afacere de succes și zdrobind-o pe a lui.

Cel mai bun prieten și partener al lui Jack, Henrik Bergendahl, falimentase și el și trebuise să înceapă de la zero. Sau nu tocmai. Întrucât avea câteva milioane în cont și o casă mare în Lidingö, achitată și complet amenajată, majoritatea oamenilor probabil n-ar fi considerat că asta însemna „a începe de la zero”.

La început, lui Faye i-a părut rău pentru el. Henrik fusese întotdeauna destul de drăguț cu ea și avusese de suferit doar pentru că era partenerul lui Jack. Dar știa că fusese în permanență infidel față de soția sa, Alice, și, într-adevăr, nu era mare diferență între el și Jack. Amândoi trataseră femeile din viața lor ca pe niște obiecte de unică folosință.

Henrik se pusese pe picioare, așa că dauna fusese doar temporară. Compania sa de investiții înregistrase mari succese, iar averea sa era acum mult mai mare decât profitul pe care i-l adusese vreodată Compare. Faye nu-l invidia pentru

succesul lui și nici nu-i purta pică. Dacă nu ar fi tratat-o atât de rău pe Alice, poate ar fi avut o urmă de empatie față de el pentru faptul că avusese și el de suferit în mod accidental. Însă acum nu mai avea niciun motiv să-și bată capul din cauza lui.

Barmanul îi puse paharul cu mojito în față, cu un zâmbet, iar ea plăti.

— Cum te cheamă? zise Faye, sorbind ușor cu paiul.

Acest gust era legat indisolubil de Chris.

— Brasse.

— Brasse? E un alint…?

— Nu. Așa mă cheamă, Brasse.

— Bine, în cazul ăsta, trebuie să-mi explici. De unde vine?

— A fost ideea tatălui meu, îi răspunse barmanul, în timp ce agita un shaker. Meciul Suedia-Brazilia. Cupa Mondială din 1994.

— 1994? Înseamnă că ai…

— Douăzeci și cinci de ani, interveni un bărbat de lângă ea.

Faye se întoarse spre el, măsurându-l cu privirea din cap până-n picioare. Costum gri. Hugo Boss. Cămașă albă. Atent călcată. Rolex din platină, cu cadran albastru, de vreo trei sute de mii de coroane, pe brațul stâng. Păr blond și des. Datora asta fie unei moșteniri genetice sănătoase, fie unei vizite discrete la vreun plastician. Avea un aspect aparent banal, dar părea preocupat să se mențină în formă. Probabil frecventa SPR[9], în Östermalm, presupuse ea. Părea genul căruia îi plăceau artele marțiale.

— Știu, par mai mic decât sunt, spuse barmanul, turnând o băutură într-un pahar în formă de matrioșka.

— Arăți destul de matur, remarcă Faye.

Bărbatul de alături râse.

— Nu vă supărați, spuse ea. Doriți ceva?

— Nu, nu, n-aș vrea să vă deranjez…

Brasse se strecură în celălalt capăt al barului și începu să ia comenzi. Faye se întoarse către bărbatul în costum gri, care îi întinse mâna.

— David, spuse el. David Schiller.

Ea îi strânse mâna cu reticență.

— Faye.

— Frumos nume. Neobișnuit.

Citi, în privirea lui, că făcea o conexiune.

— Ești…

— Da, spuse ea scurt.

Păru că David înțelese mesajul ei, pentru că nu insistă. Făcu semn din cap către laptopul din fața lui Faye:

— Lucrezi din greu, cred că asta stă în spatele oricărei afaceri de succes. Și eu voi avea o întâlnire cu un bun prieten în scurt timp.

— Înțeleg. Unde lucrezi?

Faye puse deoparte laptopul. Deși i-ar fi făcut plăcere să flirteze cu Brasse, asta o abătea de la treburile ei. Putea să-și petreacă tot așa de bine timpul vorbind cu un străin.

— În domeniul financiar. E un clișeu, știu. Un tip care lucrează în finanțe și bea GT în Cadierbaren.

— Mda, cam e un clișeu. Sau, mai bine zis, un clișeu cât se poate de răsuflat.

— E chiar jalnic, dacă e să fiu absolut sincer.

David îi zâmbi și chipul lui căpătă un aspect diferit. Pentru o clipă, lui Faye i se păru aproape chipeș.

— E incredibil de jalnic, spuse ea, aplecându-se spre el. Vrei să jucăm bingo financiar? Să văd cât de multe pot ghici?

— Fugi de-aici, spuse David amuzat, cu ochii sclipindu-i.

— Bine, voi începe cu ceva simplu, zise Faye și se încruntă ușor. BMW? Nu, nu, Alfa Romeo!

— Bingo.

Zâmbi din nou, iar Faye nu se putu abține să nu-i răspundă tot cu un zâmbet.

— Hmm. Mergi la Teatergrillen cel puțin o dată, nu, nu, cel puțin de două ori pe lună?

— Bingo.

— Acum, întrebarea este dacă locuiești într-un apartament sau într-o vilă. În Östermalm sau în Djursholm. Sau poate în Saltis? Da, într-o vilă din Saltis, cred.

— Bingo din nou, ești incredibilă.

— Da, sunt, dar până acum a fost vorba doar de lucruri evidente. De acum încolo e un pic mai greu…

Faye își termină băutura, iar David îi făcu lui Brasse semn cu mâna.

— Vă mai aduc una la fel?

— Nu, acum aș vrea să încerc și eu o matrioșka de-asta.

Brasse dădu din cap și se duse să pregătească băutura.

— Sper că n-am stricat începutul unei eventuale povești fantastice de dragoste, zise David, arătând cu capul spre Brasse.

— Nu, am început să mă plictisesc de puștii ăștia de douăzeci și cinci de ani, îi răspunse Faye. Sunt prea șterși și entuziaști.

— Șterși și entuziaști… râse David.

Lui Faye îi plăcea foarte mult râsul lui.

— Hai, continuă să ghicești. Te-ai descurcat de minune până acum. Totuși mă îngrijorează gândul că aș fi într-un mod atât de evident previzibil.

— Mmm, lasă-mă să mă gândesc. Faci sport, bineînțeles. Arte marțiale? SPR?

— Da. Chiar mă impresionezi.

— Ce fel de arte marțiale?

— Jiu-jitsu brazilian.

— Desigur. Să vedem, ce altceva? Ai încercat să joci padel în ultimul an și acum ești foarte pasionat?

— Bingo.

— Dar soția ta încă joacă tenis la Royal Tennis Hall. Când nu călărește.

David ridică ușor din sprâncene.

— Bingo. Și iar bingo. Uau, oprește-te acum, încep să mă simt ca Fredde din Solsidan[10].

Faye rânji.

— Da, aveți până și același nume de familie! Ce tip de grătar ai?

David clătină din cap și își ascunse fața, prefăcându-se rușinat.

— Un Summit S-670 GBS, grătar pe gaz.

— *There you go.*[11]

Faye își primi băutura, din care începu să soarbă ușor. Ecranul telefonului lui David se lumină; primise un mesaj.

— Persoana cu care trebuie să mă întâlnesc a ajuns, a ocupat un loc pe terasă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc… Faye.

După plecarea lui, ea se întoarse spre laptop și îl trase mai aproape. David îi crease o dispoziție neașteptat de bună, care o ajută să se concentreze din nou asupra treburilor sale.

Pe ecran îi apăru un mesaj. De la Kerstin. Faye era pe cale să ducă băutura la gură, dar se opri la mijlocul drumului. Încă o acțiune Revenge fusese înstrăinată. Închise laptopul și ceru nota de plată. Vestea asta îi stricase complet buna dispoziție.

La biroul de audit AKV, cafeaua era fadă și răsfiartă, ca de obicei. Încăperile erau mici și întunecoase, pretutindeni se vedeau rafturi pline de dosare burdușite cu documente. Nici vorbă de economie la hârtie. Totuși Faye și Kerstin preferaseră să se întâlnească în biroul acestora, în locul biroului lor elegant. Deocamdată, era mai bine să nu arate companiei că ceva nu este în regulă. La fel ca în ilustrația pe care auditorul Revenge, Örjan Birgersson, o avea pe perete. O rață care părea că înota liniștit la suprafața apei, dar care dădea din labe ca o nebună, pe sub apă. Reda exact actuala stare de spirit a lui Faye.

— Mai doriți cafea? întrebă Örjan cu entuziasm, dar atât Faye, cât și Kerstin dădură hotărât din cap că nu.

Acceptaseră, din politețe, o ceașcă, dar niciuna dintre ele n-ar mai fi putut s-o bea și pe a doua.

— Așadar, ce părere aveți?

Faye se aplecă și încercă să citească pe chipul lui Örjan. Era mic, cu părul grizonant, cu ochelari cu rame metalice subțiri. Avea o privire pătrunzătoare și era întotdeauna excesiv de entuziasmat de tot ce avea legătură cu numerele, cifrele-cheie, debitul și creditul.

— Da, e o situație complicată, spuse el pe un ton vesel, iar Faye simți că i se încleștează maxilarul.

Pentru ea, asta era o problemă de viață și de moarte. Pentru ea, Revenge era o ființă vie, ceva din carne și oase care respira, trăia. Chris supraviețuia prin Revenge. O identifica pe Julienne cu Revenge. La fel și pe Kerstin. Pe toate femeile ale căror răni și cicatrici stătuseră la temelia Revenge. Toate trăiau prin această companie. Dar printre ele se numărau și cele care acum îi amenințau existența.

— Kerstin avea perfectă dreptate. Când analizezi aceste achiziții, poți observa un tipar,

deci există multe indicii că este vorba despre unul și același cumpărător.

— Îți poți da seama cine este în spatele lor? Dacă există un numitor comun?

Absentă, Faye luă o gură de cafea și făcu o grimasă, după care îndepărtă ceașca de buze.

— Încă nu, va dura ceva. Cine cumpără acțiunile, persoana sau compania, știe ce face. Pot s-o descriu cel mai bine ca pe o rețea. Sunt o mulțime de companii care fac achiziții, iar dacă nu ar urma toate același tipar, ar fi dificil să-ți dai seama că există un singur cumpărător în spatele lor. Tiparul le-a dat de gol. Ceea ce, după cum am spus, Kerstin a remarcat cu abilitate.

Örjan aruncă o privire spre Kerstin, în timp ce Faye îl privea uimită. Kerstin nu părea deloc încântată.

— Fă tot posibilul să afli cât de multe poți. Cât mai curând, spuse ea pe un ton neutru.

Örjan nu păru deranjat de tonul ei, ci continuă să o privească senin.

— Desigur, Kerstin. Desigur. Aici, la AKV, facem mereu tot posibilul și, dacă îmi permiți, eu sunt unul dintre cei mai buni din branșă. Îmi amintesc, de exemplu, o misiune pe care am primit-o de la forțele armate, când…

— Cum stăm? îl întrerupse Faye.

Știa din experiență că poveștile ca de pe front ale lui Örjan în ceea ce privește auditul erau atât de lungi, încât îi făceau pe cei care erau nevoiți să le asculte să-și piardă de tot cheful de viață.

— Situația nu e prea roz.

— Asta am înțeles, dar ne trebuie detalii.

Faye își dădu seama cât de dur sunase, dar totul era din cauza stresului și a nerăbdării. Era un om de acțiune, voia să preia frâiele, dar, fără a avea toate dovezile la îndemână, posibilitățile ei de a acționa erau mult limitate. Dacă ar fi vrut să se răzbune, trebuia să știe cum s-o facă și împotriva cui.

— Judecând după noile achiziții de acțiuni efectuate ieri, am impresia că celor care le fac nu le mai pasă acum să păstreze secretul, ci își asumă faptul că situația este deja cunoscută.

Faye mormăi, iar Kerstin îi puse o mână pe braț, ca s-o liniștească. Dar n-avea de gând să permită nimănui să ia ceea ce era al ei. Nimănui nu-i va fi îngăduit să-i ia ceea ce construise cu atâtea riscuri și sacrificii.

Încorporase în Revenge compania lui Chris, moștenită după moartea acesteia. Ar fi însemnat că inclusiv întregul imperiu din domeniul îngrijirii părului pe care îl construise Chris ar fi fost capturat de concurență. Și era sigură că, dacă ar fi putut, Chris s-ar fi întors de pe lumea cealaltă ca s-o stranguleze cu mâinile goale, pentru că a permis să se întâmple asta. Așa că trebuia să doarmă cu un ochi deschis după ce stingea lumina.

— Află cine este în spatele acestei manevre. Apoi dă-ne un raport scris cu toate informațiile pe care le obții, ca să avem un punct de plecare.

Faye se ridică, iar Örjan păru dezamăgit. Se uită la Kerstin, care se ridică și ea, își luă geanta și își netezi fusta.

— Chiar dacă aveți multe de făcut acum, tot trebuie să mâncați, așa că m-am gândit să vorbim despre…

Se uită încă o dată la Kerstin, care o înghiontea panicată pe Faye în coapsă.

Faye își drese glasul.

— Nu avem timp să mâncăm acum, dar ai numărul meu. Sună-mă imediat ce afli ceva.

— Desigur. Dar cred că va fi dificil pentru voi, fetelor, să vă faceți dreptate. N-ar fi bine să apelați la o echipă de la McKinsey[12]? Acolo lucrează niște tipi pricepuți.

— Nu, mulțumim.

Faye trânti ușa în urma lor.

— Îl voi înlocui pe Örjan ăsta, spuse ea când urcau în taxi. Trebuie să găsim pe altcineva.

Kerstin dădu aprobator din cap.

— M-am așteptat la asta chiar din momentul în care ni s-a adresat cu „fetelor”.

Curând, taxiul opri în fața ușilor rotative aurii de la Grand, iar ele coborâră.

— Luăm prânzul? întrebă Faye, apucându-și poșeta și haina și privind-o pe Kerstin.

— Am de verificat urgent câteva lucruri. Te deranjează dacă mănânci singură?

— Nu, mă descurc și mai e ceva de care trebuie să mă ocup. Dar ne vedem la ora două? În camera mea? Și ne apucăm de treabă.

— Da, e bine la două.

Kerstin intră prima pe ușa rotativă, iar Faye, în următorul compartiment; își mută haina de pe un braț pe altul, ca să-și caute cheia în geantă, și tresări când i se păru că cineva o trăgea din spate, de haină. Se întoarse și văzu că haina îi fusese prinsă în ușă.

— Drăcia dracului!

Haina se rupse, dar rămase blocată în ușă. Portarul, care se afla spatele biroului de la recepție, se grăbi s-o ajute, dar nici el nu reuși. Se scuză din priviri și urcă grăbit scările, ca să ceară ajutor, în timp ce Faye continua să încerce să scoată haina.

Cineva bătu în geam. Era David, bărbatul de ieri, de la bar.

— Fă un pas înapoi și eu împing ușa din direcția mea. Ușa nu se va deschide dacă tragi de haină.

— Am observat și eu asta, îi spuse Faye furioasă.

Făcu un pas înapoi. David împinse ușa, care se deschise mai larg, astfel încât ea putu să-și scoată haina. Portarul, care cobora scările, împreună cu recepționerul, răsuflă ușurat.

David îi zâmbi.

— Bine că s-a rezolvat.

— Te duci să joci o partidă de padel? îl întrebă Faye ironic.

Își dădu seama că ar trebui să-i fie recunoscătoare, dar o enerva cât de încântat părea că avusese ocazia să se comporte ca un cavaler în armură strălucitoare.

— Nu, urma să iau prânzul de unul singur undeva în apropiere. Ai mâncat?

— Nu, răspunse ea și imediat îi veni să-și muște limba.

— Vrei să mâncăm împreună?

— Da. Ba nu. Am ceva de lucru și m-am gândit să iau ceva…

— Atunci, hai să luăm masa împreună. Vrei să mâncăm aici sau să mergem în altă parte?

— Aș prefera aici.

Lui Faye îi venea din nou să-și muște limba. Ce se întâmpla cu ea? Nici măcar nu avea chef să ia masa cu acest bărbat. Dar oricum i-ar fi fost greu să se concentreze asupra lucrului, după întâlnirea de la biroul de audit, așa că poate că era mai bine să ia o masă consistentă.

— Hai la restaurantul hotelului. Faci cinste, îi spuse ea.

El zâmbi din nou, cu aceeași expresie.

— S-a făcut.

— Te avertizez. O să te coste. Mănânc cât un cosaș. Și beau șampanie ca o soție de lux al cărei soț tocmai a părăsit-o pentru secretară.

— Stai liniștită. Îmi permit.

Începu să urce scările îmbrăcate în mochetă și se întoarse către ea, privind-o întrebător. Faye îl urmă, oftând.

— Ba nu, la naiba, nici vorbă să faci tu cinste. Fac eu cinste.

David ridică din umeri.

— Tu decizi. Dar te avertizez. O să te coste.

— Și eu îmi permit, îi răspunse Faye.

Dar întrebarea era cât timp avea să mai fie valabil lucrul ăsta.

— Nu vrei să guști o stridie? Una mică?

Kerstin se uită dezgustată la Faye.

— Ți-am dat vreodată alt răspuns, de câte ori mi-ai pus această întrebare? Nu.

— Este delicioasă, te asigur.

Faye stoarse niște lămâie peste stridie și adăugă o linguriță de ceapă roșie tocată, cu oțet.

— Nici nu știi ce pierzi.

— Prefer mâncarea gătită. Ca acest homar, de exemplu. Pe el nu se încăpățânează nimeni să-l mănânce crud.

Kerstin întinse mâna după una dintre jumătățile de homar de pe uriașul platou cu fructe de mare din fața lor. Sturehof forfotea de clienți care râdeau tare, în zgomot de tacâmuri, în timp ce personalul îmbrăcat în sacouri albe, elegante, cu decorațiuni aurii, jongla lejer printre mese.

— Măcar heringul îți place?

— Da, dar nu ăsta… Ce dracu' e ăsta? E afumat? E marinat? În orice caz, crud nu e.

— Cum spui tu…

— Acum taci și mănâncă-ți fructele de mare. Altfel, mănânc eu și porția ta de homar.

— Poți s-o mănânci, sunt încă sătulă de la prânz.

Faye se lăsă pe spate în scaun și sorbi din pahar. Spre groaza ospătarului, comandase o sticlă de Amarone. Se părea că Amarone nu mergea cu fructele de mare. Dar personalul era suficient de delicat încât să nu-i atragă atenția. Clientul avea întotdeauna dreptate. Dar Faye era sigură că undeva, în bucătărie, somelierul plângea de disperare.

— Așa, prânzul. A fost… frumos?

— A, nu-i nimic de genul ăsta, s-a întâmplat să intru ieri în vorbă cu el, la barul hotelului. E exact genul de bărbat de care te aștepți să dai în Cadierbaren.

— Și totuși se pare că v-ați simțit bine, nu-i așa? Ai adus vorba despre el de mai multe ori în după-amiaza asta…

— Acum tu ești aia dificilă.

Faye se întinse după un homar și începu să-l descojească cu îndemânare. Cine e din Fjällbacka știe să descojească fructe de mare și în somn.

— Da, păi, ne-am simțit bine. Are un umor simpluț, dar este educat, fără să se dea atotștiutor, trăsătură de apreciat întotdeauna la un bărbat.

Kerstin ridică din sprâncene și Faye clătină din cap.

— Destul despre prânzul meu. Așadar care-i planul?

Își petrecuseră după-amiaza în camera de hotel a lui Faye, întorcând pe toate părțile informațiile pe care le dețineau și eventualul plan de acțiune pe care îl puteau urma. Aveau mai puține opțiuni decât speraseră. Încercaseră să ghicească numele companiilor și ale persoanelor despre care credeau că s-ar afla în spatele achiziției, dar ajunseseră la concluzia că putea fi oricine. Pur și simplu, Faye nu reușea să-și dea seama cine voia să pună mână pe Revenge.

Nu înțelegea nici cum puteau coacționarele să-i trădeze încrederea. Femeile cu care împărtășise succesul și evoluția companiei. Nu își manifestaseră nicio nemulțumire. Stilul ei de conducere se bucurase numai de laude, avusese parte de articole laudative în presă și îi fusese acordat titlul de Femeia de Afaceri a Anului. Nimeni nu făcuse vreo plângere care s-o pună în gardă. Pur și simplu, nu înțelegea ce se întâmplă.

— Nu poți să lași capul așa, spuse Faye indignată, arătând spre jumătatea de homar a lui Kerstin. Partea maro e untură de homar, e cea mai gustoasă. Și să știi că poți suge măduva din oasele mici și, în plus, în coadă găsești felii mici și subțiri de carne, dacă îndepărtezi plăcile osoase…

— Lasă-mă să mănânc cum vreau eu, mormăi Kerstin, așezând coaja homarului pe gheața de pe platou și luând în schimb o mână de creveți.

— Ai putea comanda conservă de homar data viitoare, ca să nu faci atâta mizerie cu coaja lor…

Kerstin clătină din cap, râzând, și își netezi bretonul cu dosul palmei. Faye luă o gură de Amarone, uitându-se la Kerstin, cum se străduia din răsputeri să curețe creveții. Fu din nou copleșită de recunoștință pentru norocul de a o avea pe Kerstin în viața ei. Totul se schimbase în bine din clipa în care se cunoscuseră. Când Faye închiriase de la Kerstin o cameră din vila ei din Enskede, Kerstin locuia acolo singură, pentru că bărbatul ei bun de nimic fusese internat într-un azil, după ce suferise un accident vascular cerebral. Lucru pe care Kerstin nu îl regretase, pentru că individul îi făcuse viața un iad, atât psihic, cât și fizic. Treptat, deveniseră o familie și acum se sprijineau reciproc, la bine și la rău. Faye, care nu se încredea în oameni, avea o încredere oarbă în Kerstin.

Un domn distins, cu părul alb și cu o mustață îngrijită, rămăsese un timp îndelungat cu privirea ațintită asupra lui Kerstin. Faye o atenționă cu piciorul, pe sub masă.

— Uită-te acolo. La bătrânul care pare să coboare direct din vremurile coloniale. Nu-și poate lua ochii de la tine. Faci cumva baie în ulei de mosc sau ce să înțeleg?

Faye arătă cu degetul spre Kerstin, care se înroși până în vârful urechilor.

— N-am de gând să-ți răspund. Mai bine mi-ai comanda un pahar de chardonnay și hai să trecem odată la treabă.

Faye îi făcu semn ospătarului și comandă ce-i ceruse Kerstin. Bărbatul cu mustață îi zâmbi lui Kerstin, care făcea tot posibilul să-l ignore.

— Mai întâi îl contactăm mâine pe Skavlan, apoi împărțim între noi numărul acționarelor care

nu și-au vândut încă acțiunile și stăm de vorbă cu ele.

Faye luă încă un rac de pe platoul mare, argintiu.

— Important e să nu dezvăluim cu ce se confruntă compania, nu e de dorit ca ele să știe că este amenințată.

— Știu, dar cel mai important e să împiedicăm să fie înstrăinate și mai multe acțiuni.

— Din partea domnului de acolo, spuse ospătarul, așezând o găleată cu o sticlă de șampanie lângă masă.

Apoi, cu gesturi elegante, puse un pahar înalt de șampanie în fața lor și deschise sticla, care scoase un pocnet.

Faye ridică dintr-o sprânceană, cu subînțeles. Kerstin pufni.

— Ce ți-am spus? zise Faye. Ulei de mosc.

Bănuia că fascinația pe care Kerstin o exercita asupra bărbaților provenea din fericirea pe care o emana de când îl cunoscuse pe Bengt.

Faye înclină din cap către bătrânul care părea coborât din alte vremuri. Acesta ridică paharul și închină, cu un zâmbet până la urechi. Faye o atenționă iar pe Kerstin cu piciorul pe sub masă.

— Conformează-te și tu și mulțumește-i. Nu se știe niciodată cu ce te-ai putea alege.

— Faye!

Kerstin se înroși din nou. Dar ridică paharul și închină grațios.

Luminile studioului erau ameţitoare, Faye pierduse noţiunea timpului; nu ştia cât trecuse din interviu, nici cât mai rămăsese. Publicul stătea aşezat pe scaune, în gradene, ca o masă avidă şi nedefinită, atentă la fiecare cuvânt, la fiecare expresie a feţei.

De regulă, Faye se simţea bine într-o astfel de atmosferă. Ca şi cum ar fi purtat în sufletul ei o mascotă căreia îi plăcea să stea în faţa publicului, să simtă emoţiile din timpul unei emisiuni de televiziune. Dar astăzi era răvăşită şi îngrijorată.

Gândul la vânzarea acţiunilor o făcuse să stea trează o mare parte din noapte, să se răsucească în pat şi să se frământe. Îşi imaginase cum avea să discute cu femeile pe care trebuia să le convingă să-şi păstreze acţiunile, fără să le dezvăluie în vreun fel că s-ar fi întâmplat ceva. Asta nu era deloc o sarcină uşoară, era nevoie de tact şi de fineţe.

O linişte prelungită o readuse la realitate. I se pusese o întrebare şi toată lumea aştepta răspunsul ei.

— Planul e să ne extindem în Statele Unite, se auzi ea spunând. Am venit la Stockholm de mai bine de o lună, ca să mă întâlnesc cu potenţiali investitori şi să pun la punct împreună cu ei detaliile finale. Şi vreau să verific personal problema noilor emisiuni de acţiuni.

Era cumplit de cald. Simţea cum îi alunecă sudoarea pe şira spinării.

Fredrik Skavlan, moderatorul norvegian, se îndreptă de spate.

— Dar pasiunea asta… De unde vine? Eşti deja miliardară. Eşti un simbol al mişcării feministe.

Faye rămase câteva clipe pe gânduri. Mai erau invitaţi un actor american de la Hollywood, o profesoară de lingvistică ce tocmai lansase o carte de succes de nonficţiune şi o femeie care escaladase Everestul cu un picior protetic. Actorul

de la Hollywood cochetase fără reținere cu Faye, chiar din momentul în care ea sosise în studio.

— I-am promis celei mai bune prietene ale mele, Chris, înainte să moară, că voi trăi pentru amândouă. Vreau să văd cât de departe pot ajunge, de ce sunt capabilă. Cea mai mare temere a mea este să nu mor înainte de a-mi atinge potențialul.

— Și Julienne, fiica ta, care a fost ucisă de fostul tău soț. Ce înseamnă amintirea ei pentru tine?

Fredrik Skavlan se aplecă înainte și tensiunea crescu în studio.

Faye nu vorbi imediat, lăsând să crească și mai mult suspansul. Să ajungă la punctul de fierbere. Deși își pregătise răspunsul, era important să pară cât mai spontan.

— Ea este cu mine în tot ce fac. Când pierderea și durerea devin prea puternice, mă pot refugia în muncă. Conduc Revenge, încercând s-o fac să crească, asta mă ține în viață. Nu vreau să fiu încă o femeie redusă la tăcere, care trăiește în umbra unui bărbat. Pentru că el, bărbatul pe care l-am iubit cândva, dar care a ucis-o pe fiica noastră, nu mă va putea ucide și pe mine.

Faye își strânse buzele, în timp ce o lacrimă îi alunecă încet pe obraz și căzu pe podeaua neagră, lucioasă, a studioului. Nu îi trebuise mult. Durerea ei era întotdeauna atât de prezentă, încât era ușor să iasă la suprafață.

— Mulțumim, Faye Adelheim, că ai venit aici și ne-ai spus povestea ta. Știu că ești ocupată și că trebuie să pleci.

Publicul se ridică în picioare și izbucni într-un ropot interminabil de aplauze. Continuă așa, în timp ce ea, trecând pe lângă gradene, ca să meargă în culise, se împiedică de podiumul studioului.

În drum spre cabina de machiaj, făcu semn unei tinere cu căști pe cap și o rugă să-i cheme un taxi. La o oarecare distanță de coridor îl auzi pe actorul de la Hollywood, care o striga pe nume. Îl ignoră

și trase ușa după ea. În cabină vâjâia un ventilator. Într-un colț stătea uitată o canapea jerpelită, de culoare galben-muștar. Faye se opri. Se sprijini de perete și încercă să zâmbească la propria reflexie din oglindă. Misiune îndeplinită. Totul decursese bine. Piesele puzzle-ului de minciuni, adevăruri și jumătăți de adevăr fuseseră reunite în imaginea pe care voia s-o transmită despre ea însăși. Totuși nu simțea obișnuita doză de adrenalină la care s-ar fi așteptat după o apariție televizată bine executată. Nu putea să alunge anxietatea care o învăluia ca o pătură umedă. Făcuse greșeala să creadă că viitorul e previzibil. Se împăunase cu aceeași mândrie care l-a făcut pe Icar să se apropie prea mult de soare, cu aripile lui de ceară. Acum plătea prețul, pe când ceara se topea și aripile ei erau distruse.

Fjällbacka – atunci

La a treisprezecea aniversare a mea am fost violată prima dată. De fapt, a fost o zi ca oricare alta. Probabil că a fost, în mare parte, o coincidență că s-a întâmplat tocmai de ziua mea. Nu am sărbătorit, pentru că tata obișnuia să spună că este o risipă de bani să faci astfel de lucruri și, în plus, nu avea niciun chef să depună efortul de a cânta.

La cină, am mâncat, tăcuți, pește gratinat. Eu, Sebastian, mama și tata. De câteva ori, mama a încercat să lege o conversație, să pună câteva întrebări banale ca să înceapă o discuție, ca să dea aparența de normalitate măcar pentru câteva secunde, dar, după ce tata i-a spus să-și țină gura, a tăcut și și-a văzut liniștită de mâncare. Totuși apreciam încercarea ei. Probabil că nu era adevărat, dar îmi imaginam că făcea un efort în plus pentru că era ziua mea. Pe sub masă, i-am mângâiat repede mâna, într-un semn de mulțumire tăcută, pe care nu știu dacă l-a înțeles.

După ce a terminat de mâncat, tata s-a ridicat și s-a cărat, lăsând farfuria pe masă. Sebastian a pus-o pe a lui pe blat. Pe mine și pe mama nu ne deranja să spălăm vasele. Dimpotrivă. În mod intenționat, mama obișnuia să zăbovească la bucătărie, când pregătea cina, astfel încât să petrecem împreună cât mai mult timp.

Când am auzit că pornește televizorul din sufragerie, ne-am zâmbit una celeilalte, ușurate că suntem singure. Profitând de zgomotul pe care-l scoteau vasele și apa de la robinet, am început să ne povestim în șoaptă despre ce făcusem în ziua aceea. Mă străduiam să scornesc și să adaug lucruri care mi se păreau amuzante, ca să n-o mai văd tristă. Cred că și ea făcea la fel. Clipele acelea petrecute împreună în bucătărie erau, pentru noi,

ca o gură de oxigen. De ce să le fi stricat cu ceva atât de deprimant ca realitatea?

— Vino.

Mama m-a prins de mână, lăsând apa să curgă, astfel încât tata să creadă că încă spălam vasele. M-am strecurat după ea, afară, în hol. Și-a vârât mâna ușor în buzunarul jachetei, să nu se audă foșnetul, și mi-a întins un pachet mic legat cu o fundiță.

— La mulți ani, draga mea! mi-a șoptit.

Am tras cu grijă de fundiță, am desfăcut hârtia și am ridicat ușor capacul cutiei. În ea se afla un colier de argint, cu un pandantiv în formă de aripi. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată.

Am îmbrățișat-o pe mama. Mi-am ținut brațele strânse în jurul ei, i-am mirosit parfumul, i-am simțit inima bătându-i puternic în piept. Când ne-am desprins din îmbrățișare, ea a scos colierul din cutie și mi l-a pus la gât. Apoi m-a mângâiat duios pe obraz și s-a întors la chiuvetă. Am pipăit aripile. Le simțeam fragile, între degete.

Tata tușea, în sufragerie. Am lăsat pandantivul din mână, mi-am ascuns rapid colierul sub bluză și m-am dus s-o ajut pe mama la spălatul vaselor.

După ce am terminat, m-am dus în camera mea, care era perete în perete cu a lui Sebastian. Am făcut repede câteva teme. Chiar dacă eram în clasa a șaptea, aveam deja manualul de matematică de clasa a noua. Încercasem să refuz propunerea profesorului, știind că asta îi va revolta pe colegii mei de clasă și va declanșa un adevărat război împotriva mea, însă profesorul meu a insistat, spunând că este important să depun mult efort dacă vreau să ajung cineva în viață.

Biroul meu era vechi, strâmb, scorojit și plin de mâzgălituri, de la stiloul cu care mai depășeam uneori marginile hârtiei. Din când în când, trebuia să aranjez cocoloșul de hârtie de sub unul dintre picioarele biroului, ca să nu se zgâlțâie.

Am pus jos stiloul și mi-am relaxat gâtul. Ca de obicei, mi-am ațintit privirea spre bibliotecă. Se aflau acolo cărți citite și răscitite, păstrând amintirea degetelor care le răsfoiseră. Uneori trebuia să mă debarasez, cu inima grea, de unele dintre ele, pentru a face loc altora noi, pe care le cumpăram din piețele de vechituri sau pe care mi se oferea cu generozitate bibliotecara Ella, când biblioteca din Fjällbacka se reorganiza.

La unele dintre cărți n-aș fi putut renunța niciodată. *Fiicele doctorului March, Tess d'Urberville, Dantelă, Diavolița, Kristin Lavransdotter, Pasărea Spin, La răscruce de vânturi, Mica Prințesă.* Nu erau doar cărți pe care le moștenisem de la mama, ci erau amintiri. Ele îmi oferiseră momente în care puteam evada într-o altă lume. Îmi dăduseră aripi. Mă ajutaseră să mă transpun în pielea altcuiva.

În locurile în care pereții nu erau acoperiți cu rafturi de cărți pusesem fotografii cu câțiva dintre scriitorii mei preferați. Pe când celelalte fete din clasă aveau postere cu Take That, Bon Jovi, Blur și Boyzone, eu aveam fotografii cu Selma Lagerlöf, Sidney Sheldon, Arthur Conan Doyle, Stephen King și Jackie Collins. Cândva fuseseră idolii mamei mele. Acum deveniseră și ai mei. Eroii mei. Mă scoteau din realitatea mea și mă purtau în alte locuri. Știam că asta mă făcea să par tocilară. Dar oricum nu venea nimeni niciodată pe la mine pe-acasă, deci ce mai conta, dacă nu le vedea nimeni?

M-am băgat în pat fără să mă spăl pe dinți. Îl auzeam pe Sebastian umblând de colo-colo, în camera lui. La parter, tata o certa pe mama, ea tăcea și înghițea, iar eu presupuneam că îi promitea că se va îndrepta și speram că asta va fi suficient, ca să nu primească iar o bătaie soră cu moartea. Până la momentul ăsta din an fusese la spital de patru ori. Probabil că medicii înțeleseseră ce se afla dincolo de explicațiile ei, cum că s-ar fi lovit cu ușa sau ar fi căzut pe scări. Părea că toate

obiectele din casă aveau ceva împotriva ei, ca un dușman invizibil. Nimeni nu putea crede așa ceva. Dar nimeni n-a făcut nimic. În această comunitate mică, oamenii puteau să-și păstreze secretele pentru ei înșiși. Era mai ușor așa, asta îi unea pe toți ca niște fire dintr-o uriașă pânză de păianjen.

M-am întins pe o parte, cu capul în mâini. Cu fața la perete. Când eram mai mici, eu și Sebastian comunicam unul cu altul bătând în perete. Mai ales când mama era lovită. Ultima dată când făcusem asta fusese în urmă cu câțiva ani. Uneori, Sebastian dormea în patul meu, când mama și tata se certau. Ghemuit lângă mine, ca un cățeluș. De cele mai multe ori însă băteam în perete. Într-o noapte a încetat să-mi mai răspundă. Am continuat să lovesc în perete, săptămâni întregi, până în ziua în care, bătând frenetic, din ce în ce mai tare, ca să obțin un răspuns, el s-a repezit în camera mea și a răcnit să încetez.

— Târfă mică ce ești! mi-a strigat.

Șocată de cuvintele lui, mi-am cerut iertare, bâlbâindu-mă.

Jignirile au încetat după ce s-a împrietenit cu doi dintre cei mai populari băieți, mai mari decât el, Tomas și Roger.

Eu și Tomas schimbam mereu priviri între noi, când ne întâlneam la școală. Avea în el ceva care mă mișca, ceva fragil și totuși fermecător, ceva ce mă făcea să încetinesc mereu pasul, când îl întâlneam. Jumătate din mine spera că va veni la noi acasă, cu Sebastian. Cealaltă jumătate spera că n-o va face.

După ce am stins becul din tavan, patul a devenit o mică insulă de lumină, într-o mare de întuneric și, dat fiind că terminasem romanul polițist al Agathei Christie în timp ce așteptam cina și nu fusesem la bibliotecă pentru a împrumuta ceva nou, am recitit *Aventurile lui Huckleberry Finn,* una dintre cărțile la care n-aș fi renunțat niciodată și pe care o citeam cel puțin a zecea oară.

Îmi simțeam ochii arzând de oboseală, dar voiam să uit multe, așa că am continuat să citesc, pentru a evita să-mi înfrunt gândurile. Cu cât eram mai obosită, cu atât aș fi adormit mai repede și aș fi evadat din realitate.

Cred că era cam miezul nopții, când am auzit o ușă deschizându-se brusc. Mă așteptam să aud scârțâitul scărilor, sub pașii cuiva care se ducea la toaletă. Dar mă înșelasem, se deschisese chiar ușa camerei mele. La început, m-am bucurat, crezând că era Sebastian și că vom reîncepe să vorbim unul cu altul. În ultima vreme îmi era atât de dor să stau de vorbă cu el.

Cadierbaren era pe jumătate plin. Grupuri de turiști și de oameni de afaceri stăteau pe canapele, cu băuturi în mână. Ospătarii alergau de colo-colo. Faye dădu la o parte farfuria goală, iar un chelner veni repede la ea și o întrebă dacă mai dorește ceva. Faye dădu din cap că nu, se lăsă pe spate și privi la castelul iluminat de pe celălalt mal al canalului. Un grup de americani din apropierea ei vorbea tare, exprimându-și nemulțumirea și dezamăgirea față de percepția suedezilor asupra noțiunii de castel. După părerea acestora, castelul semăna mai mult cu o închisoare. Faye se gândi că aveau aceste așteptări false din cauza castelelor Disney.

Era complet epuizată, după o zi lungă. Mai întâi, emisiunea lui Skavlan, apoi mai multe discuții cu acționarele, unele la telefon, altele față în față. Dar totul decursese bine. Era de părere că reușise să-și transmită mesajul – că acționarele nu-și vor mai înstrăina acțiunile – fără să trezească suspiciuni. Ea și Kerstin elaboraseră o strategie care părea să funcționeze, și anume să le sugereze acționarelor că se întâmplau lucruri importante în legătură cu extinderea companiei în SUA și că cel mai înțelept ar fi să-și păstreze acțiunile.

Auzi, din ce în ce mai tare, o voce care o făcu să se întoarcă. La o masă de alături stăteau un bărbat de vreo cincizeci de ani și o femeie de vreo douăzeci de ani. Ar fi putut fi tată și fiică, dar Faye înțelese că se aflau în mijlocul unui interviu de angajare. Tânăra încerca să mențină conversația pe o traiectorie profesională și să-și prezinte abilitățile, în timp ce bărbatul, din ce în ce mai beat, divaga, întrebând-o dacă are iubit, dacă merge des la petreceri, sugerându-i insistent să bea ceva, ca să se destindă. Faye clătină din cap. Simți cum indignarea pune stăpânire pe ea.

— Sigur nu vrei un pahar de GT? o întrebă el. Sau poate că preferi băuturile dulci? Cum ar fi un

mojito, poate?

Tânăra oftă.

— Nu, mulțumesc, îi răspunse ea.

Lui Faye îi părea rău pentru tânără. Din conversație reieșea clar că bărbatul, probabil patronul unei agenții de PR, se gândea la altceva decât la o posibilă angajare.

Faye se ridică și se duse la masa lor, cu paharul de vin în mână. Bărbatul, care tocmai își lăuda barca, unde o invitase pe tânără, se opri din vorbit.

— Am auzit, fără să vreau, fascinanta poveste despre modul în care ți-ai construit agenția. Bună treabă.

Se vedea că bărbatul o recunoaște pe Faye. Își umezi buzele, dând aprobator din cap.

— A meritat efortul, spuse el.

— Cum te numești? îl întrebă Faye, întinzând mâna.

— Patrik Ullman.

— Faye. Faye Adelheim.

Îi zâmbi.

— Un singur lucru nu înțeleg, Patrik, așa că poate mă lămurești tu: ții toate interviurile de angajare în barurile hotelurilor sau doar pe cele la care participă femei tinere?

Patrik Ullman deschise gura și o închise la loc, amintindu-i de un biban care gâfâie pe un dig, într-o zi călduroasă.

— Și, dacă vrei să afli care sunt competențele profesionale ale unei persoane, nu este cel mai potrivit lucru să încerci s-o îmbeți, s-o întrebi dacă are iubit și, în scurt timp, s-o inviți pe barca ta. Dar ce știu eu?

Tânăra zâmbi. Patrik Ullman era tot mai roșu la față. Încercă să spună ceva, dar Faye i-o luă înainte.

— Ce barcă ai, un Galeon 560? Prietene, n-aș ieși nici măcar la pescuit cu cutia aia din plastic.

Tânăra nu se mai putea abține să nu râdă.

— A dracului târ…

Faye ridică un deget și făcu un pas el, astfel încât nasurile lor aproape că se atingeau.

— A dracului ce? zise ea încet. Ce voiai să spui, Patrik?

Bărbatul își strânse buzele, iar Faye își îndreptă spatele.

— Așa mă gândeam și eu, îi spuse ea, zâmbind.

Luă o gură de vin și se întoarse către tânără, scoase din geanta-plic o carte de vizită și o așeză pe masă, în fața ei.

— Dacă vrei un loc de muncă adevărat sau să te plimbi cu o barcă adevărată, contactează-mă.

Se răsuci pe călcâie și își reluă locul la masa ei.

Roșu la față, Patrik Ullman îi spuse ceva tinerei, achită nota și ieși în grabă din restaurant.

Faye flutură din mână în urma lui, mai luă o gură de vin și se pregăti să se întoarcă în camera ei. Tânjea să facă o baie fierbinte, să-și curețe machiajul, apoi să se trântească în pat.

Cineva tuși în preajma ei și-i întrerupse gândurile. Când se întoarse, îl văzu lângă ea pe David Schiller. O privea zâmbind. Nu observase până atunci culoarea ochilor lui. Erau azurii. Ca Marea Mediterană. Ținea un dry martini într-o mână.

— Voiam doar să-ți mulțumesc, spuse el.

— Pentru ce? zise Faye nedumerită.

— Pentru ceea ce ai făcut mai devreme. M-a dus cu gândul la cele două fiice ale mele – vreau să crească având certitudinea că întreaga lume e la picioarele lor, așa cum am crescut și eu. În locul acelei tinere ar putea fi, în câțiva ani, Stina sau Felicia mea. De aceea mă bucur că există oameni ca tine, care să le țină partea.

Auzindu-i cuvintele, Faye simți o strângere de inimă. Apoi ridică paharul și închină.

— Nu folosește la nimic să ai atâția bani încât să-i lași pe toți muți, dacă nu ești în stare să le astupi gura celor care vorbesc prostii, spuse ea.

David, care avea gura plină de dry martini, râse, iar băutura transparentă i se prelinse pe la colțul buzelor.

— Cea mai bună prietenă a mea, Chris, obișnuia să spună asta.

— În cinstea lui Chris, spuse David.

El nu sesizase că Faye vorbea la trecut, iar ea nu îi explică. Durerea era încă prea puternică. Nici măcar nu mai avusese puterea să-l revadă pe Johan, bărbatul drăguț cu care se căsătorise Chris, fiind pe patul de moarte. Îi amintea prea mult că o pierduse definitiv.

Faye îl privi din nou pe David. Ridică din umeri, nici ea nu știa de ce, poate gândindu-se la observațiile pe care i le făcuse bărbatului de mai devreme.

— Vrei să iei loc? îl întrebă ea.

Comandară încă un rând de băutură: un alt dry martini pentru David și un GT pentru Faye.

— De când ești cazat la acest hotel? îl întrebă ea, îndepărtând paharul de buze. Că presupun că aici stai. Dacă nu, înseamnă că ai o slăbiciune nesănătoasă pentru a petrece constant timpul la Grand.

David făcu o grimasă.

— Stau aici de două săptămâni.

— De mult timp. Faci asta dintr-un motiv anume? Pare inutil, când ai o vilă în Saltis.

El oftă.

— Sunt în divorț cu mama fetelor.

Scoase măslina din băutură și o vârî în gură.

— Ar fi putut fi și mai rău, spuse el, măturând aerul cu mâna, în jurul său. Stau totuși la Grand Hôtel. La o aruncătură de băț de aici, oamenii nevoiași dorm pe trotuare, pentru că nu-și pot permite nici cel mai modest adăpost. Trebuie să iei lucrurile așa cum sunt. Johanna este o mamă mult mai bună decât sunt eu ca tată, oricât m-aș strădui și, atunci, este foarte bine că ea locuiește în casă cu fetele. Dar, la dracu', mi-e dor de ele.

Faye luă o gură de GT. Îi plăcea cum vorbea despre viitoarea lui fostă soție. Era un semn de respect să nu înfățișeze cealaltă parte ca pe un monstru malefic.

David râse; gândul la fiicele lui părea să-l fi binedispus puțin.

— Stina și Felicia vor veni aici sâmbătă. Vom merge la Gröna Lund, apoi vom face un maraton de filme Harry Potter. Și cred că, din păcate, eu sunt mai nerăbdător decât ele.

Răsuci în aer o baghetă magică imaginară, iar Faye se forță să zâmbească.

— Am stabilit deja că lucrezi în domeniul financiar, spuse ea. Ce faci, mai exact?

Îi era greu să admită că David îi trezise interesul. Avea un fel de a fi dezarmant, deschis, care o atrăgea.

— Păi… sunt chiar ceea ce s-ar numi un *Business angel*[13]. Descopăr companii noi și interesante, de preferință aflate în stadiul cel mai timpuriu, și investesc în ele.

— Și care este cea mai de succes investiție a ta până în prezent?

David menționă o companie de biotehnologie, pe care Faye o cunoștea foarte bine. Era foarte bine cotată la bursă, iar fondatorii erau acum milionari, cu perspective strălucite.

— Foarte bine. Felicitări! La ce stadiu ai intrat în afacere?

— O, i-am cunoscut atât de devreme, încât băieții nici măcar nu terminaseră liceul. Mai târziu au fost admiși la Chalmers[14] și totul a început ca o lucrare de proiect. Dar s-a scris în presă despre inovația lor, iar eu am citit întâmplător, m-am interesat, i-am contactat și, ei bine… restul e istorie. Calitatea oamenilor din spatele companiilor în care investești e mai presus de toate. E mai important să te pricepi la oameni decât să stăpânești cifrele de afaceri. Ceea ce îi face pe unii să aibă succes este că nu renunță până nu-și ating

scopurile. Astfel de oameni trebuie să găsești. Mulți dintre cei care vin la mine cu propuneri de afaceri sunt copii de bani gata, privilegiați, care n-au fost niciodată nevoiți să lupte pentru nimic și care cred că a fi antreprenor este floare la ureche.

— Da, știu, am avut astfel de colegi la Academia de Studii Economice.

David arătă cu degetul spre paharul ei de GT.

— Nu bei matrioșka azi?

— Nu, sunt un om cu tabieturi și prefer băuturile clasice.

— Tocmai de aceea sunt clasice, spuse el, ducând la gură paharul de dry martini.

— Este adevărat.

Se uită la David pe deasupra paharului. Era impresionată de spiritul lui motivat. Să fii *business angel* necesită pricepere, intuiție, cunoaștere și capital real.

— Totuși cred că este foarte riscant, nu?

— Să bei dry martini?

— Ha-ha! Nu, să-ți investești banii în companii. Am văzut multe companii falimentând, chiar dacă aveau idei sau produse bune. Există multe riscuri în antreprenoriat, plus o piață nesigură.

— Da, tu știi cel mai bine asta. Nu trebuie să-ți spun decât că sunt incredibil de impresionat de ceea ce ai reușit să faci cu Revenge. Un exemplu ca la carte despre felul în care trebuie să pui pe picioare o companie ce valorează miliarde, într-un timp relativ scurt. Foarte impresionant.

— Mulțumesc!

— Dar revenind la întrebarea ta: sigur că este o afacere riscantă, însă mă simt bine făcând asta, în fiecare clipă. Dacă nu îndrăznești să-ți asumi riscuri, înseamnă că nu îndrăznești să trăiești.

— Adevărat.

Faye se juca îngândurată cu degetul pe gura paharului. Între timp, Cadierbaren se umpluse de clienți și rumoarea pusese stăpânire pe sală.

Barmanul arătă întrebător spre paharele lor goale. Faye se uită la David, care clătină din cap că nu.

— Mi-ar plăcea să rămân să mai beau un rând cu tine. Poate două. Sau chiar trei. Dar chiar în această seară am o cină de afaceri, căreia trebuie să-i fac față. Și, da, după cum ai ghicit, la Teatergrillen…

Faye îi răspunse cu un zâmbet. Spre surprinderea ei, îi părea rău să audă asta. Se simțea bine în compania lui.

David îi făcu semn lui Brasse.

— Trece băutura doamnei pe nota mea de plată, îi spuse.

Apoi își luă sacoul și se întoarse spre Faye.

— Nu te împotrivi. Faci tu cinste altă dată.

— Cu plăcere, spuse Faye.

Și chiar vorbea serios. Îl urmări îndelung cu privirea, în timp ce el se îndrepta încet spre ieșire.

Faye își termină paharul de smoothie, stând pe terasa camerei ei, apoi se șterse la gură cu un șervețel. Întinse mâna după telefon. Ar fi trebuit să-și verifice e-mailurile pe care le primise peste noapte, dar o strângere de inimă îi aminti că îi era dor de Julienne. Așa că, în schimb, îi căută numărul și așteptă cu nerăbdare să audă cum sună la celălalt capăt al liniei.

Răspunse mama ei și, după ce discutară puțin, Faye o rugă să i-o dea pe Julienne la telefon. Simți o căldură în piept când auzi vocea fiicei sale atât de aproape, o bucurie pe care Julienne i-o transmise spunându-i că a învățat să facă scufundări până la fundul piscinei.

Apoi urmă inevitabila întrebare:

— Vii acasă azi, mamă?

— Nu, spuse ea, simțind cum i se înmoaie vocea. Trebuie să mai stau aici o vreme. Dar mă voi întoarce curând acasă. Te iubesc foarte mult, îmi este dor de tine și îți trimit mulți, mulți pupici.

După ce închise telefonul, Faye își șterse câteva lacrimi încăpățânate. Simți din nou o strângere de inimă, dorul o înțepa ca un ghimpe, dar își spunea că fiicei sale îi era bine în Ravi, cu bunica. Acum n-ar fi trebuit să se mai gândească la Julienne, ci să se adapteze din nou la o lume care credea că fiica ei nu mai este în viață.

Intră în cameră și se îndreptă spre dulapul în care își atârnase un taior-pantalon albastru.

Soarele strălucea și căldura era apăsătoare, deși încă nu era ora douăsprezece. Răsfoind ziarele, află că meteorologii anunțau o vară neobișnuit de caldă.

Luni urma să primească în sfârșit cheile apartamentului.

— Ar fi putut fi și mai rău, mormăi ea, zâmbind în timp ce se gândea la seara petrecută în compania lui David Schiller.

Fusese surprinsă de farmecul lui. Ceea ce spusese el, că, dacă nu îndrăznești să-ți asumi riscuri, nu îndrăznești să trăiești, îi dăduse de gândit. În privința companiei Revenge, putea să-și asume riscuri oricât de mari fără să clipească, în timp ce, în viața personală, se înconjurase de ziduri atât de înalte, încât oricine ar fi încercat să se apropie de ea ar fi avut nevoie de o scară solidă ca să le treacă. Se scursese mult timp de când cuvintele unui bărbat o făcuseră să cadă pe gânduri. David Schiller era cu totul diferit.

Deschise laptopul, pentru a-și pregăti întâlnirea cu Irene Ahrnell, de la Taverna Brillo, din Stureplan. Amânase în mod deliberat întâlnirea cu Irene până când avusese timp să se familiarizeze cu toate celelalte investitoare. Irene fusese primul ei investitor. Și cel mai puternic. O legendă vie în lumea financiară suedeză, cu care, în timp, devenise bună prietenă.

Irene era una dintre puținele persoane de ale cărei sfaturi Faye ținea cont, dar, în ultimul an, Faye se întâlnise destul de rar cu ea. Nu mai știa atât de bine ce se mai întâmplase în viața prietenei sale.

Căută pe Google numele lui Irene. Citise deja câteva articole care se publicaseră despre ea în ultimul an, dar pe altele le ratase. Irene avusese un an bun. Obținuse două noi funcții importante în consiliul de administrație, vânduse una dintre companiile în a cărei ascensiune spre succes fusese implicată și căpătase funcția de director general al uneia dintre cele mai respectate companii financiare din Europa. Irene cunoscuse un nou bărbat. Moștenitorul unei companii de automobile italiene. Urmau să aibă multe de vorbit amândouă la prânz.

Costumul albastru de la Proenza Schouler îi venea perfect lui Faye. Îl cumpărase în mod neprevăzut de la Nathalie Schuterman și dăduse pe el o mică avere, dar își propusese ca astăzi să se

simtă fantastic. Își netezi cu mâna câteva cute ușoare. Era pregătită să înceapă ziua.

Faye își puse ochelarii de soare în timp ce coborî la recepție. Cu coada ochiului, văzu o femeie ridicându-se de pe una dintre canapele și îndreptându-se spre ea.

— Aveți puțin timp la dispoziție?

Faye se încruntă, recunoscând-o vag pe femeie. Presupuse că era o jurnalistă și își zise că era bine să-i dea impresia că se grăbește.

— Nu e momentul acum, îi răspunse ea, cât se poate de amabil.

Femeia privi peste umăr și scoase o legitimație de polițist din buzunarul blugilor. Yvonne Ingvarsson. Faye își dădu seama că era aceeași polițistă care fusese responsabilă de anchetarea uciderii lui Julienne. Închise ochii câteva secunde și intră în rolul mamei îndurerate.

— Ați găsit-o? șopti ea. Ați găsit-o pe Julienne a mea?

Yvonne Ingvarsson clătină din cap.

— Putem să vorbim undeva în liniște?

O luă pe Faye de braț și o conduse spre ușa rotativă, coborând scările și ieșind pe cheiul din fața hotelului. Se așezară pe o bancă.

— Încă n-am găsit cadav… fata, spuse anchetatoarea, urmărind cu ochii feribotul din Djurgården.

Faye se forță să rămână calmă și s-o lase pe Yvonne Ingvarsson să facă primul pas. Era îngrijorător că o căutase, dar, până acum, nu era chiar un dezastru.

— Vă mențineți declarația că vă aflați în Västerås în noaptea aceea în care se presupune că fostul dumneavoastră soț ar fi ucis-o pe fiica dumneavoastră?

Faye se cutremură; se bucura că purta ochelari de soare.

— Da, desigur, spuse ea liniștită.

— La intersecția dintre Karlavägen și Sturegatan este un bancomat, zise Yvonne Ingvarsson pe un ton calm, continuând să privească apa.

Faye își adună gândurile. Îi era greu să creadă că, dacă femeia ar fi avut cu adevărat dovezi incriminatoare, ar fi anchetat-o aici, sub cerul liber.

— Da?

— Camera de supraveghere a surprins o persoană despre care există suspiciunea că ați fi dumneavoastră, dar spuneți că atunci vă aflați în Västerås, nu-i așa?

Yvonne Ingvarsson întoarse în sfârșit capul și se uită la Faye, pe a cărei față nu se mișca niciun mușchi.

— Ce insinuați? întrebă Faye. Ce vreți să spuneți?

Yvonne Ingvarsson ridică din sprâncene.

— Nu vreau să spun nimic. V-am întrebat dacă n-ar fi posibil să vă fi aflat în imediata apropiere a locului presupusei crime, și nu într-o cameră de hotel din Västerås.

Urmară câteva clipe de tăcere. Faye își luă poșeta și se ridică.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți. Faceți-vă treaba, în loc să veniți cu afirmațiile astea ridicole. Găsiți trupul fiicei mele.

Se întoarse și se îndepărtă, cu inima bubuindu-i în piept.

Faye ajunsese la Taverna Brillo cu un sfert de oră întârziere și cu transpirația șiroindu-i pe spinare. Irene Ahrnell se ridică zâmbind de la o masă din sala elegantă a restaurantului. Faye se apropie de ea, cu capul drept, ignorând șoaptele și privirile oamenilor care luau prânzul acolo, și o îmbrățișă, apoi se așezară amândouă la masă.

— Irene, nu ne-am mai văzut de mult și-mi pare rău că am întârziat.

— Nu-i nimic, înțeleg că ai avut multe pe cap.

— Da, am avut un an greu, atât din cauza pregătirilor pentru noua emisiune de acțiuni, pentru extinderea în SUA, cât și fiindcă m-am ocupat cu preluarea și integrarea în Revenge a companiei lui Chris, Queengruppen, care a fost o adevărată provocare. A durat destul de mult și abia acum încep să funcționeze ca o singură companie, nu ca două.

Irene o aprobă, dând din cap și întinse mâna după meniu. Își scoase din geantă o pereche de ochelari de citit și îi așeză pe vârful nasului.

— Te înțeleg perfect, structuri diferite, culturi corporative diferite, o mulțime de aspecte care trebuie eficientizate. Și niciodată nu trebuie să te simți obligată să mă contactezi. Și eu le am pe ale mele, dar poți conta oricând pe mine, indiferent de cât timp a trecut de la ultima noastră întâlnire.

— Apropo de a avea multe pe cap… zise Faye, privind-o pe Irene peste meniu. Am citit că ar fi apărut un nou bărbat în viața ta.

Irene se înroși și Faye o privi amuzată. N-o mai văzuse niciodată pe Irene roșind, iar asta o făcea pe femeia în vârstă de șaizeci de ani să pară o școlăriță.

— Da, să vedem ce iese din asta. Dar, până acum, totul este în regulă. Mario este minunat. Mi se pare că totul este prea frumos ca să fie adevărat, așa că mă aștept tot timpul să descopăr că se ascunde ceva în spatele acestei aparențe.

— Sunt la fel de sceptică precum ești tu față de tagma bărbătească, știi asta. Dar trebuie să existe și bărbați buni pe lumea asta. Poate tu ai dat de unul dintre ei.

— Niciodată nu-i târziu să speri, spuse Irene, așezând meniul pe masă. Chiar dacă am avut câteva eșecuri de-a lungul anilor.

Clătină ușor din cap, iar Faye se aplecă spre ea.

— Ce zici să comandăm și niște șampanie?

Irene aprobă din cap, cu un zâmbet, și chemă chelnerița.

După ce le fu adusă șampania, Faye luă o înghițitură mică și se gândi cu ce să înceapă.

Înainte să apuce să spună ceva, Irene își drese glasul:

— Există zvonuri că cineva vrea să pună mâna pe Revenge.

Faye simți un gol în stomac. Era clar că Irene auzise deja despre acest lucru.

— Așa este. Nu știam în ce măsură cunoști situația.

Irene ridică din umeri, își dădu jos ochelarii de citit și îi așeză pe masă.

— Nu știu detalii, sunt doar simple zvonuri.

Faye îndepărtă paharul de buze.

— A început cu ceva timp în urmă, cu înstrăinarea câtorva acțiuni. Totuși s-au succedat atât de rapid, încât am intuit că urmează același tipar și că în spatele lor se află unul și același cumpărător.

— Și ai idee cine este?

— Nu. Tranzacțiile au fost ascunse cu abilitate, printr-un păienjeniș de investitori. Dar facem săpături și sigur vom afla adevărul. Singura problemă e că durează mult și nu prea avem timp de pierdut. Nu știu care va fi următoarea mișcare.

— Și ți-e teamă că voi vinde și eu?

Le fu adusă o pizza, așezată pe un fund din lemn, în mijlocul mesei. Mirosea minunat. Avea din belșug caviar, *crème fraîche* și ceapă roșie.

Gustară pe rând; era atât de fierbinte, încât ieșeau aburi din ea. Dar lui Faye nu-i stătea gândul la mâncare. Se uita la femeia din fața ei: mondenă, sofisticată, în unele privințe chiar inaccesibilă.

— Da, nu înțeleg de ce au vândut celelalte și voiam să mă asigur că îți păstrezi acțiunile.

Irene era acționarul principal, al doilea după Faye, și ar fi fost un dezastru dacă ar fi vândut și ea.

— Nimeni nu m-a abordat în acest sens. Deocamdată. Probabil pentru că toată lumea știe că suntem bune prietene și că te-aș informa imediat. Dar îți dau cuvântul meu că nu voi vinde.

— Este o ușurare pentru mine să aud asta, spuse Faye, luând încă o felie de pizza.

Mușcă din ea și sorbi din șampanie. Avea un gust minunat.

Chiar ai de gând să mănânci asta? îi veni în minte vocea lui Jack. Fruntea lui încruntată. Expresia lui disprețuitoare. În anii de după nașterea lui Julienne se lega tot timpul de aspectul și de greutatea ei. Nimic din ce făcea ea nu era pe placul lui Jack.

Acum își îngăduia să mănânce orice, dar fără să întreacă măsura și asigurându-se că făcea mișcare cât putea de des, înlocuind complexele de altădată cu aprecierea propriului corp. La urma urmei, o purtase în pântec și o născuse pe Julienne.

Stima de sine era unul dintre multele lucruri pe care le recâștigase.

— Și, în rest? o întrebă Irene, privind-o. Te-a însoțit… cum o cheamă… Kerstin, în Suedia?

— Da, Kerstin îmi este alături și lucrează întruna ca să afle cât mai multe despre ce se întâmplă. Ieri am discutat cu mai mulți investitori, pentru a-i convinge să nu vândă.

— Fără să dezvăluiți nimic despre pericolul pierderii companiei, sper? întrebă Irene, uitându-se la ea cu o privire gravă și întinzând mâna după o a doua felie.

— Desigur. Și cred că a funcționat. Dar întrebarea este dacă e suficient atât. E important să știm cât de hotărâtă este persoana din spatele acestui demers. Mă tem că este o persoană foarte hotărâtă.

Irene lăsă tacâmurile și o privi.

— Cum te mai simți?

Faye, care știa că, într-o discuție cu Irene, cel mai bun lucru era să fie onestă, răspunse:

— Sunt sincer surprinsă de cât de mult mă afectează totul. Am mai avut crize în companie în acești ani. Sute, mii de crize mai mari sau mai mici. Știi și tu că să conduci o afacere înseamnă, practic, să știi cum să gestionezi o criză. Dar asta… Cineva încearcă să-mi fure munca de o viață. Am creat Revenge din nimic și sunt încă la cârma ei. Și naiva de mine nu s-a gândit niciodată că cineva va încerca să mi-o smulgă.

Irene clătină energic din cap.

— Nu ești naivă. Câte *hostile takeovers*[15] au loc în prezent? În principiu, niciuna. E posibil să se afle Jack, în vreun fel, în spatele acestor încercări?

— Jack? Nu, nu mai are mijloace. Și nici relații. Este falimentar și toată lumea i-a întors spatele. Nu văd cum ar putea să pună la cale ceva de genul ăsta, mai ales că e la închisoare.

— Bănuiești pe cineva?

Chelnerița le aduse felurile principale de mâncare și le așeză în fața lor, pe masă. Se uită la pizza pe jumătate mâncată și întrebă:

— Mai serviți? Vreți să o iau de aici?

— Nu, nu, lăsați-o, avem nevoie de carbohidrați astăzi, spuse Faye și Irene o aprobă, dând din cap. Bineînțeles că mi-am făcut câțiva dușmani de-a lungul anilor, continuă Faye, după ce chelnerița plecă. Nu poți construi o companie mare fără să-i calci pe alții pe bătături, pe parcurs, însă nu mă pot gândi la cineva anume. Mi-aș dori să-mi fac o impresie mai clară sau să am cel puțin o bănuială

despre cine ar putea fi. Dar nu. Din păcate, habar n-am.

— Te asigur că eu n-o să vând, sub nicio formă. Și mă voi informa despre asta, în cercul meu de apropiați. Poate voi afla ceva și fii convinsă că te voi anunța imediat.

Faye își simți umerii relaxându-i-se și abia acum își dădu seama de cât de încordată fusese.

Ridică paharul și ciocniră. În jurul lor se auzea în continuare murmurul de voci dinspre cei care luau prânzul, în timp ce și ele două înfulecau cu poftă.

Simțea apa uimitor de caldă pe corp. Faye înota cu mișcări ample, energice, și nu uita să respire profund. Piscina de la Grand Hotel era ca o peșteră, cu arcade frumoase și lumină discretă. Se vorbea cu glas scăzut, iar în fundal se auzea o muzică în surdină, specifică oricărui spa din lume.

Kerstin stătea pe scările late, iar apa piscinei îi venea până la brâu. Faye continuă să înoate și veni lângă ea. Se îndreptă, sprijinindu-se cu coatele de o treaptă a scării, apoi se lăsă pe spate, stropind încet cu picioarele.

— Câte persoane ai pe listă azi?

— Am între cinci și șapte persoane cu care cred că apuc să vorbesc, în funcție de câte îmi răspund la telefon și cât durează fiecare apel.

— Da, așa cum am spus, nu trebuie să ne facem griji pentru Irene, ea a promis că nu va vinde.

— Bine. Nici nu m-aș fi gândit c-o va face, dar nu crezusem asta nici despre o parte dintre cele care au vândut.

Faye privi în jos, în apă, la mișcările pe care le făcea cu picioarele, în timp ce urca scara. Își aminti din nou de apa tulbure. I se păru că aude iarăși țipetele. Revăzu, cu ochii minții, fețele înspăimântate.

— Faye, te simți bine?

Vocea lui Kerstin o readuse în prezent și Faye scutură ușor din cap.

— Trebuie să mă ocup azi de câteva probleme urgente, în legătură cu extinderea în SUA, spuse ea. Nu-mi permit să-mi petrec tot timpul gestionând această criză, activitățile zilnice trebuie să continue, altfel nu vom mai avea ce să pierdem.

— Concentrează-te pe problemele tale, iar eu voi continua să fac cercetări.

Kerstin închise ochii și se bucură de apă. Venise la spa cu o oră înainte ca Faye să ajungă acolo și avusese timp pentru o repriză de înot, chiar dacă

piscina era, de fapt, puțin cam mică pentru înotul sportiv.

— Știu că ai multe de făcut, dar ai putea să mă ajuți să mai verific ceva?

— Sigur, spuse Kerstin, deschizând ochii. Despre ce e vorba?

— Ai putea să afli detalii despre un anume David Schiller? Este *business angel.*

— Sigur că pot, zise Kerstin cu un zâmbet ironic. Ceva îmi spune că e bărbatul de aici, de la Grand, despre care spuneai că nu e genul tău?

Faye o stropi cu apă.

— De ce ești obraznică?

Kerstin zâmbi.

— Nu sunt obraznică. Doar subliniez faptul că vrei să afli detalii despre un bărbat de care pretinzi că ești total neinteresată.

Faye își privi din nou picioarele în apă.

— Da, cred că mi-a demonstrat că are câteva calități. De aceea mi se pare cu atât mai important să afli detalii despre el.

Se întoarse spre Kerstin.

— Niciodată nu voi mai lăsa vreun bărbat să mă ia prin surprindere.

Kerstin se ridică, își îmbrăcă halatul alb cu logoul hotelului și își legă cordonul în jurul taliei.

— Voi afla tot ce se poate afla. Și cred că ar trebui să profiți de ocazie și să te relaxezi puțin. Nu avem niciuna de câștigat dacă te epuizezi de tot. Petrece o oră aici.

— Ai dreptate. O să mă răsfăț.

Faye ieși și ea din piscină și întinse mâna după halatul de baie.

După ce Kerstin plecă, se întinse pe unul dintre șezlonguri, savurând momentul de liniște. Prânzul cu Irene îi alungase mare parte din neliniște, iar frica pe care o simțise după întâlnirea cu anchetatoarea Yvonne Ingvarsson începuse să se potolească. Poate că ceea ce surprinseseră camerele fusese o imagine începătoșată, a cuiva care

semăna cu ea. Și ce dacă? Jack fusese deja condamnat pentru uciderea lui Julienne. N-avea să fie eliberat în următorii câțiva ani. Mass-media contribuise la asta, prin publicarea mai multor articole care întăriseră mesajul că Julienne era moartă. Acum devenise un adevăr acceptat. Chiar și în lipsa cadavrului.

Întinse mâna după paharul cu suc de portocale proaspăt stors, aflat jos, lângă șezlong, și luă o înghițitură, în timp ce gândurile îi alunecau către fiica ei iubită, care probabil se bălăcea într-o altă piscină chiar acum. Astăzi era întâi iunie și, cu siguranță, un val de căldură venise peste Italia.

Auzind zgomot de pași pe gresie, întoarse capul. David, care coborâse de la sala de sport de la etajul doi, se uita în jur, fără s-o observe, își dădu jos pantalonii scurți și tricoul negru, expunând un spate neașteptat de bine lucrat și se aruncă în apa verde, strălucitoare, doar cu boxerii. Faye zâmbi. Probabil că regulile hotelului nu permiteau acest lucru. În timp ce David înotă câteva lungimi de bazin, Faye îl urmări discret. În cele din urmă, se sătură să-l privească, se ridică în picioare și se apropie de piscină.

David înotă până la ea și o privi cu acel zâmbet care îi dădea o înfățișare nouă, făcându-l să pară aproape chipeș.

— Bună dimineața, îi spuse ea. Cum a fost ziua petrecută cu fiicele tale?

O umbră îi întunecă fața bărbatului. Ieși din piscină și acceptă cu recunoștință prosopul pe care i-l întinse Faye.

— N-au putut veni, spuse el, scurt.

— S-a întâmplat ceva?

Merseră împreună spre șezlonguri.

— Johanna a decis, în ultima clipă, să le ducă la Disneyland, în Paris.

— Dar de ce a făcut asta?

David se așeză pe un șezlong și își șterse picioarele cu prosopul. Evită s-o privească.

— A mai făcut așa ceva și altă dată, spuse el încet. Află de la fete ce planuri am și mă lovește pe ascuns, cu hotărâri de ultim moment. Nu știu de ce, dar are cu siguranță motivele ei.

— Credeam că, în ciuda circumstanțelor, vă înțelegeți bine.

— Poate că am romanțat puțin situația, când ți-am povestit. Nu vreau să fiu genul de bărbat care vorbește urât despre fosta soție.

Faye îl privi adânc în ochi.

— Mie poți să-mi spui orice.

Se uitară unul la altul în tăcere, o clipă, apoi el se întinse și își încrucișă mâinile la ceafă. Faye se întinse pe șezlong, cu fața spre el.

— Mereu a fost geloasă, spuse David în cele din urmă, dar cam de doi ani a întrecut orice măsură. N-am fost niciodată infidel, nici față de ea, nici față de altcineva. Dar am observat că începuse să mă urmărească, să-mi verifice și cel mai mic pas pe care îl făceam. La un moment dat a avut chiar și pretenția să-mi citească mesajele din telefon. Nu aveam nimic de ascuns, așa că am lăsat-o s-o facă. Dar apoi… A început să mă urmărească și la birou. Îmi intimida angajatele, le trimitea mesaje de amenințare pe Facebook.

David oftă.

— Am încercat s-o protejez, să mușamalizez situația, le-am plătit pe angajate să nu o reclame la poliție. Am făcut totul pentru a o proteja pe Johanna, pentru a le proteja pe fete. Uneori era complet absentă, mergea ca o somnambulă prin casă. Ajunsese până acolo încât uita să le ia pe Stina și pe Felicia de la antrenamente, le vorbea urât. Înțelegeam să fie supărată pe mine, dar ce avea cu ele? Se îndepărtase de noi toți. Am început să lucrez mai mult de acasă, pentru ca fetele să nu fie singure cu ea.

Pe obraz îi alunecă o lacrimă pe care și-o șterse repede. Își încordă maxilarul.

— Mă simt al naibii de neputincios.

Faye știa prea bine ce înseamnă să te simți neputincios. Dar rareori vorbea despre ce i se întâmplase. Vorbea rar despre Jack.

— Știu exact ce vrei să spui, zise ea cu blândețe, cu ochii ațintiți în jos. Am simțit asta ani la rând. Am trăit așa mulți ani. Am fost dirijată, controlată, văduvită de propria identitate, de respectul de sine. De tot.

Simți privirea lui David și se forță să i-o susțină. Avea sufletul dezgolit, vulnerabil, dar viu. Cum putuse să-și închipuie că el era un om superficial?

David își așeză mâna peste mâna ei, iar Faye se înfiora.

— Îmi pare rău că cineva te-a rănit așa de tare, spuse el, fără să-și ia ochii albaștri de la ea. Și am încredere că, dacă există o persoană care poate să se descurce pe propriile puteri, aceea ești tu, dar vreau să simți că poți să mi te destăinui, despre orice, că nu trebuie să te lupți singură cu toate greutățile.

— M-am obișnuit, zise ea, retrăgându-și mâna.

Încă simțea căldura pielii lui.

— Vrei să-mi spui? Sunt aici. Și vreau să te ascult.

Faye ezită. Ținuse atât de mult timp închisă ușa trecutului ei cu Jack, încât nici nu mai era sigură că ar putea s-o redeschidă vreodată. Nici cum s-o facă. David tăcu. Aștepta, în timp ce ea își lăsa gândurile să-i zboare. După un timp, se hotărî să vorbească.

— Ne-am cunoscut când eram studenți la ASE.

David o prinse din nou de mână. Ea nu și-o mai retrase de data asta și continuă să vorbească. Mai întâi încet, ca și cum fiecare cuvânt ar fi rănit-o, apoi din ce în ce mai repede.

Fjällbacka – atunci

Stăteam întinsă, tremurând, în întuneric, cu ochii larg deschiși.

— Dacă spui cuiva, te omor.

Sebastian mă strânse de gât și își apropie fața de a mea, așa încât îi simțeam respirația acră, în timp ce continua să mă strângă tot mai tare.

— Înțelegi?

Am aprobat încet din cap.

— Da, am îngăimat eu.

Când mi-a dat drumul, am tușit. Sebastian și-a ridicat chiloții și s-a repezit spre camera lui. Am deschis geamul, să respir aer curat și m-am strecurat din nou sub pătura umedă. Mă durea între picioare și m-am șters cu puloverul. Apoi m-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat pe fereastră.

Întâmplările mi se învălmășeau în cap. Sebastian și cu mine, când eram mici. Ne țineam strâns de mână, pe sub masă, de câte ori tata țipa la mama, cu fața lipită de a ei. Sebastian se ghemuia lângă mine, căutându-mi căldura și protecția.

Totul dispăruse acum. Niciuna dintre acele amintiri nu mai valora nimic. Mi le răpise.

Găseam sprijin unul în altul și părea că noi doi eram singurii care înțelegeau ce se întâmplă. Acum rămăsesem doar eu și mama. Dar mama era slabă. Nu era un lucru de condamnat. Era slabă pentru că ne trăsese după ea, ne protejase cât putuse mai bine. Se sacrificase de dragul nostru.

Auzeam pe podea pașii lui Sebastian, care se plimba neliniștit prin camera lui, înainte ca fereastra să se deschidă și să se aștearnă liniștea. Încercam să-mi imaginez cum arăta și cum se simțea, stând aplecat peste pervaz, la doi-trei metri de mine. Atunci, mi-a trecut prin cap că l-aș putea ucide. Își legăna picioarele, iar până la pământ erau cu siguranță patru-cinci metri. Dacă m-aș fi strecurat, aș fi deschis ușa camerei lui și m-aș fi

repezit spre el, aș fi avut timp să-l împing de acolo. Le-aș fi spus mamei și tatei că l-am auzit urlând și am fugit să văd ce se întâmplă. Dar n-am putut să fac asta. Încă îl iubeam, în ciuda a tot ceea ce făcuse.

Dacă aș fi bănuit ce mă aștepta, la ce urma să mă supună, l-aș fi ucis imediat și fără ezitare. M-aș fi scutit de multă durere. Și suferință.

Faye stătea întinsă pe patul mare din camera ei de hotel. Bagajele erau făcute și așteptau la ușă; a doua zi urma să părăsească Grand Hôtel și să se mute în apartamentul din Östermalmstorg. Deși avea să-i placă să locuiască într-un apartament, după atâtea zile petrecute la hotel, își dădu seama cu surprindere că avea să-i fie dor de David.

Ecranul telefonului se aprinse și Faye văzu că primise un mesaj de la Kerstin. Îl deschise și îl citi, în timp ce un zâmbet i se răspândea pe față.

„Totul pare să fie în regulă. N-am găsit, până acum, nimic dubios în legătură cu David Schiller. Nu are antecedente penale, nu are datorii, n-am găsit nimic rău despre el pe Flashback[16], și, de asemenea, m-am informat discret în grupul său de parteneri de afaceri și nu am descoperit nimic care să indice că nu este un om de încredere."

Faye se întoarse pe burtă. Continuă să zâmbească, amintindu-și de momentul pe care îl petrecuse cu o zi înainte cu David, la spa-ul hotelului. Stătuseră de vorbă mai bine de o oră, înainte de a-și lua rămas-bun.

Faptul că putuse să-i spună cuiva despre Jack, despre ceea ce făcuse din ea, parcă îi luase o piatră de pe inimă. Simțise o ușurare enormă. David îi arătase că o vede și că o ascultă. O ajutase să se simtă o ființă umană. Nu doar o femeie, de la care un bărbat nu așteaptă decât să se culce cu el.

Luă din nou telefonul și o sună pe Julienne pe Facetime.

Chipul fiicei sale, așa cum apărea pe ecranul mic al telefonului, o făcea mereu să uite de toate grijile, de toate gândurile negative. Acesta era singurul lucru pentru care îi era recunoscătoare lui Jack. Îi oferise o fiică perfectă din toate punctele de vedere. De la unghiile vopsite în roz până la părut blond și creț, care îi atârna pe spate.

— Bună, draga mea!

— Bună, mamă, spuse Julienne, fluturând fericită cu mâna.

Avea părul umed și Faye bănui că înotase din nou în piscină.

— Ce faci?

— Bunica și cu mine ne-am bălăcit.

— V-ați distrat?

— Mmm, foarte tare, a răspuns Julienne.

— Am fost și eu la piscină ieri și m-am gândit la tine.

— Aha, făcu Julienne, iar Faye observă că se plictisise deja să vorbească la telefon.

Realitatea o atrăgea mai mult.

— Te sun diseară și vorbim mai multe. Mi-e dor de tine. Pupici.

— Mmm, pa-pa, zise Julienne, făcând cu mâna energic și grăbit.

— Salut-o pe bunica… mai apucă să spună Faye, dar Julienne deja închisese.

Faye zâmbi. Când avea să crească, Julienne avea să fie cu siguranță o femeie independentă.

Se ridică din pat, intră în baie și deschise robinetul, ca să facă o baie fierbinte. Cineva bătu la ușă. Faye își aruncă ochii la ceas: era nouă fără douăzeci. Închise robinetul și ieși în hol.

— Da? strigă ea prin ușa închisă.

— Sunt Yvonne Ingvarsson, de la poliție.

Faye trase aer în piept și deschise ușa. Yvonne Ingvarsson o privi cu un zâmbet.

— Pot intra puțin?

Faye rămase nemișcată, cu brațele încrucișate.

— Nu cred că e potrivit să veniți așa, pe neașteptate.

— Vreau să vă arăt ceva. Pot intra sau nu?

Faye oftă și se dădu la o parte, făcându-i loc. După câțiva pași, anchetatoarea se opri.

— Frumoasă cameră.

— Nu știam că vizitele de genul acesta fac parte din munca dumneavoastră. Cu ce scop ați venit?

Yvonne Ingvarsson nu-i răspunse, vârî mâna în geantă și scoase o pagină decupată dintr-o revistă mondenă. Era o imagine veche cu Faye și Jack. I-o arătă.

— Nu știu…

Yvonne ridică un deget în aer, pentru a o face să tacă, mai vârî o dată mâna în geantă și scoase o fotografie. Faye observă că Yvonne avea unghiile roase, cuticulele uscate și inflamate. Această fotografie era mai neclară; părea făcută seara și era învăluită într-o lumină gălbuie. Faye văzu imediat că femeia al cărei spate era vizibil era ea însăși. Geaca pe care o purta era aceeași ca în poza cu Jack.

— Ce ziceți despre asta? o întrebă Yvonne, scrutând-o curioasă.

— Despre ce?

— Sunteți dumneavoastră în imagine, Faye. Știm amândouă asta. Nu erați în Västerås, ci la locul crimei.

Pe fața femeii se ivi un zâmbet răutăcios. Îi aruncă o privire lui Faye.

— Nu sunt eu, zise Faye. Geacă din aia, marca Moncler, are orice gospodină din Östermalm. E ca saboții din lemn, la țară.

Yvonne clătină încet din cap, dar Faye rămase calmă. La fel ca ultima dată când Yvonne apăruse așa, Faye era convinsă că, dacă polițista ar fi avut suficiente dovezi, această conversație n-ar fi avut loc. Iar faptul că își făcuse apariția într-o duminică o făcea pe Faye s-o suspecteze pe Yvonne că își depășește atribuțiile.

Ce voia? Bani? Părea să fie un șantaj, o vendetă îndreptată împotriva lui Faye.

— Ce vreți, *de fapt*? o întrebă ea.

— Adevărul, spuse Yvonne scurt. Caut, pur și simplu, adevărul.

Fără să-și ia ochii de la Faye, mai scoase o bucată de hârtie din buzunarul de la spate. Faye se

întreba câte lucruri mai avea de arătat Yvonne. Era ca Mary Poppins, cu geanta ei fermecată.

Yvonne ținea hârtia între degetul mare și arătător, fluturând-o în fața lui Faye. Aceasta i-o luă din mână. Recunoscu imediat un articol vechi din *Bohusläningen.* Stomacul i se făcu ghem, dar se străduí să se poarte în așa fel încât Yvonne Ingvarsson să nu observe tulburarea din sufletul ei.

— Se pare că le purtați ghinion celor din jur, spuse Yvonne, apoi adăugă cu voce blândă: „Matilda".

„Doi băieți din Fjällbacka au dispărut într-o plimbare făcută cu prietenii cu o barcă cu pânze. Toată localitatea este în stare de șoc.

«Refuz să cred că sunt morți», spune Matilda, o fetiță de 13 ani, care a fost martoră la accident."

Lui Faye i se puse un nod în gât, împături încet ziarul, fără a citi până la capăt și i-l întinse lui Yvonne, care clătină din cap.

— Păstrați-l dumneavoastră, spuse ea, îndreptându-se spre ușă. Frumoasă cameră. Într-adevăr drăguță, adăugă cu un mormăit, apoi deschise ușa și dispăru pe coridor.

Faye se uită cu atenție la fetița de treisprezece ani din fotografia de sub titlu, care privea direct în obiectivul aparatului foto. Părea nefericită și neputincioasă, dar Faye știa că doar se prefăcuse în fața fotografului. Sufletul ei era stăpânit de întuneric.

Se trânti pe pat și se uită în sus, la tavan. Dar nu vedea ornamentele albe ale hotelului Grand, ci ceva complet diferit, o apă învolburată și tulbure, care îi întorcea mațele pe dos.

Un sunet ascuțit o făcu să tresară. Se uită speriată în jur; câteva secunde avu impresia că se află lângă apa învolburată, înainte să își poată reveni. Pulsul i se liniști când își dădu seama că

era doar telefonul, care suna. Numele lui Kerstin se vedea pe ecran.

— Din păcate, am vești proaste.

Ca de obicei, Kerstin trecu direct la subiect.

— Ce s-a mai întâmplat? spuse Faye, închizând ochii.

Își dorea să audă răspunsul? Mai avea putere și pentru asta? Nu-și dădea seama și lucrul ăsta o speria.

— Am primit un telefon de la *Dagens Industri.* Au ajuns la ei zvonuri despre înstrăinarea acțiunilor. Dacă nu reușim să împiedicăm publicarea articolului, se va afla totul în curând.

Faye scoase un oftat.

— Asta va duce la vânzarea și mai multor acțiuni. Șobolanii speriați părăsesc întotdeauna nava, spuse ea.

— Ce aș putea să fac? o întrebă Kerstin.

— Cunosc o femeie care lucrează acolo. O sun și o trag de limbă. Tu nu trebuie să faci nimic. Mă voi ocupa eu.

Faye închise telefonul și-l aruncă pe pătură, lângă ea. Dacă i-ar fi stat în fire să renunțe, acum și-ar fi tras pătura peste cap și ar fi dormit câteva zile. Dar ea nu era așa. Nu fusese niciodată. A luat din nou telefonul. Trebuia să continue lupta.

Faye stătea lungită în pat, gândindu-se la hârtia pe care i-o lăsase Yvonne și la vestea pe care i-o dăduse Kerstin în legătură cu înstrăinarea acțiunilor companiei. Chiar și luate separat, aceste două lucruri erau îngrijorătoare, dar împreună erau de-a dreptul copleșitoare. În curând, avea să înceapă efectiv demersurile pentru extinderea companiei în SUA. La sediul Revenge din Stureplan sunaseră mai multe persoane care doreau să investească în proiect, după ce aflaseră despre el de la Skavlan, unde Faye fusese invitată. Într-un stadiu atât de timpuriu, era riscant s-o aibă pe Yvonne Ingvarsson pe urmele ei și, în plus, Faye trebuia să se asigure că salvează compania, ca să o poată extinde.

Telefonul scoase un bip, iar ea deschise aplicația Telegram, în care mesajele și imaginile rămâneau disponibile doar cincisprezece secunde, și zâmbi când văzu poza lui Julienne lângă piscină.

— Fetița mea dragă, murmură ea înainte ca poza să dispară.

O nouă bătaie în ușă o făcu să tresară. Dădu la o parte cuvertura, puse hârtia jos, se ridică în picioare și se duse la ușă. Imaginea lui Julienne o încărcase cu energie, trezise în ea dorința de a lupta. Yvonne Ingvarsson nu știa cu cine se pune, iar ca să afle cine voia să-i atace compania, Faye era în stare să mute munții din loc.

La ușă o aștepta David Schiller. Îi zâmbi.

— Arăți precum cineva căruia i-ar prinde bine o plimbare cu un nou prieten.

Faye și David plecară spre Strandvägen, în seara pustie de duminică. Era cald. Oamenii își plimbau câinii pe bulevard, luminile scânteietoare ale caruselelor care se învârteau în Gröna Lund învăluiau întregul Djurgården. Faye aproape că uitase cât de frumoase erau serile de vară la Stockholm.

— Cum te simți după discuția noastră de ieri, după tot ce mi-ai spus?

David părea îngrijorat. Faye își dădu seama că îl impresionase.

— Bine, spuse ea zâmbind, în timp ce David o privea cu o strălucire în ochii lui albaștri.

— Mă bucur. Îmi făceam griji că vei regreta mai târziu.

— Nu, nu, nici vorbă. Am simțit că… mă eliberez. N-am vorbit niciodată cu nimeni despre tot ce s-a întâmplat și despre cum a fost viața mea cu Jack. Nici măcar lui Kerstin, pe care o consider prietena mea cea mai apropiată, nu i-am povestit mai nimic. Desigur, Chris știa aproape totul…

— Cine e Chris? întrebă David prudent. Te-am mai auzind rostindu-i numele.

Se purta ca și când pășea pe o pojghiță de gheață formată peste noapte, încercând să vadă dacă-l ține.

— Chris. Ah, cum să-ți explic? Ne-am împrietenit la ASE. Ea… era o forță a naturii. Nimic nu era dificil pentru ea.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Dacă îmi permiți să te întreb?

Au traversat Strandbryggan, unde se vedeau primele semne ale vieții de noapte. Tineri frumoși se îngrămădeau, analizându-și cu atenție unul altuia genții de designer și ceasurile Rolex pe care le primiseră cadou când intraseră la facultate.

— S-a îmbolnăvit de cancer, spuse Faye, ridicându-și brațul ca să-i arate brățara de la *Fuck Cancer.* Boala a avut o evoluție rapidă. Dar apucase să se îndrăgostească de un bărbat fantastic care a fost perfect pentru ea.

— Totuși e impresionant, spuse David. Să reușești să-ți găsești jumătatea înainte de a muri. Nu asta căutăm cu toții?

O cotiră către Muzeul Nordic și Junibacken.

David se uită gânditor spre apă. Muzeul Vasa se ivea printre copaci, un monument ciudat al unuia

dintre cele mai mari eșecuri din istoria Suediei.

— O iubești? îl întrebă Faye.

David o privi mirat.

— Pe cine?

— Pe soția ta, pe cine altcineva?

David râse jenat.

— Da, da, ar fi trebuit să înțeleg că la ea te referi. După cincisprezece ani petrecuți împreună, asta pare o întrebare amuzantă. Să iubești. Mai simți asta după cincisprezece ani, petrecuți zilnic împreună și după ce ai avut copii? Oare mai simte cineva asta?

— Sună destul de cinic.

— Poate. Sau poate pur și simplu ne-am amăgit unul pe celălalt, de la început. Dacă ar fi să fim complet sinceri.

David clătină din cap, întorcându-și privirea de la ea.

— Ce urmează să-ți spun va suna îngrozitor.

— Spune.

Faye îl luă de braț, pe când se apropiau de Gröna Lund. Țipetele vesele din parcul de distracții se auzeau din ce în ce mai tare.

David își drese glasul.

— Probabil că nu a fost niciodată vorba de dragoste. A fost… a fost mai degrabă pragmatism. A fost orgoliul de a bifa toate realizările, dar nu știu dacă a fost vorba de sentimente.

Îi mângâie brațul lui Faye.

— Sper să nu mă înțelegi greșit.

— Nicidecum. Oamenii ajung să fie împreună din mii de motive foarte diferite. Probabil sunt puțini privilegiații care întâlnesc dragostea. Iubirea adevărată.

— Ție ți s-a întâmplat? spuse David și se opri.

O parte din ea voia să-i evite privirea, să nu răspundă. Se auzeau țipetele oamenilor care se aruncau voluntar în gol, pentru a simți fluturi în stomac când ajungeau pe pământ. Semăna puțin cu senzația pe care ți-o dă dragostea.

— Da, l-am iubit pe Jack. Mai mult decât am crezut că pot iubi pe cineva. Dar asta nu a fost suficient. Eu nu i-am fost suficientă. Apoi s-a născut Julienne. Și am trăit un cu totul alt tip de iubire. Care m-a acaparat…

Vocea i se frânse și se întoarse spre el. Pentru o clipă, toate amintirile o năpădiră. Toate încercările la care o supusese căsnicia. La care o supusese Jack. Și la care ea însăși se supusese, vrând să scape de el.

— Nici nu vreau să mă gândesc prin ce-ai trecut, zise David și Faye tresări, uitând o clipă unde se afla. Cât despre pierderea copilului… Faye, eu… mi-aș dori să pot să-ți șterg toată această durere, dar nu cred că ar reuși cineva să o facă.

Faye se cutremură. Se forță să-și alunge toate emoțiile și amintirile care o năpădiseră. Dacă s-ar fi lăsat în voia lor, n-ar mai fi putut înainta nici măcar un pas.

— Mă bucur că ești aici, îi spuse ea. Că mă asculți.

Stăteau tăcuți, iar în spatele lor se zăreau luminile intermitente ale parcului de distracții. O vreme, niciunul dintre ei nu mai zise nimic. După un timp, David îi întinse mâna.

— Hai să ne întoarcem.

Faye dădu aprobator din cap. Făcură stânga-mprejur și se îndreptară spre Strandvägen. Când traversară din nou Strandbryggan, David se opri și se întoarse spre ea.

— Vrei să facem o baie? o întrebă.

— Aici?

— Da, e cald astă-seară și trăim în Veneția Nordului. Există peste tot locuri unde te poți scălda. Acolo, de exemplu.

Arătă spre un loc dintre două case înălțate pe stâlpi, unde un pod de lemn se prelungea în apă. Fără s-o aștepte, alergă într-acolo; la adăpostul bărcilor, nu putea fi văzut de pe Strandvägen. Se

aplecă și își dezlegă șireturile de la pantofi. Faye privi în jur. Nu era nimeni prin preajmă. Traficul era redus. David își scoase maioul, blugii și pantofii. Șosetele. Boxerii. Fesele lui palide străluceau în întuneric și, dintr-odată, Faye auzi un strigăt căruia îi luă locul plescăitul apei. Se aplecă înainte. La doi metri în jos, el călca apa și se uita la ea.

— E rece, dar e plăcut, îi zise. Vino și tu.

Faye aruncă o privire peste umăr și constată că nu era nimeni în jur. Se descălță, își lăsă rochia lângă hainele lui David, dar își păstră lenjeria pe ea, apoi își luă avânt și lovi aerul cu picioarele, înainte de a atinge suprafața apei. Țipă din toți rărunchii, într-un amestec de plăcere și groază. Apa era foarte rece.

Înotară o vreme, apoi se opriră. Stăteau unul lângă altul, urmărind luminile strălucitoare ale orașului.

— Îmi place de tine, spuse David.

Dinții îi clănțăneau și vorbea cu un glas tremurat.

Faye zâmbi, pentru că i se părea comic, iar căldura pe care o simțea înăuntrul ei o făcu să uite, o clipă, de frig. Voia să-i răspundă, dar rămase tăcută. Își promisese să nu se mai îndrăgostească de nimeni, dar simțea că platoșa ei începea să se fisureze. David o făcea să râdă, era un adevărat gentleman, fără gânduri ascunse. Dimpotrivă, era un om de afaceri de succes, care îi aprecia eforturile profesionale și avea un zâmbet ce o făcea să se topească, până și în apa asta rece.

După ce ieșiră și își traseră hainele pe ei cu mișcări grăbite, David o frecă pe brațe, ca s-o încălzească.

— Ce facem acum? întrebă ea.

Își dădu seama că nu voia să se întoarcă în camera de hotel.

David avea un aer misterios.

— Vino, îi spuse el scurt, încălțându-se.

Îl urmă spre un debarcader de pe partea cealaltă a Djurgårdsbron. Părul îi stătea lipit de umeri și de spate, în timp ce alergau, ca să se încălzească. Se opriră la intrare. David se uită în ghereta paznicului, văzu că e goală și sări peste gard.

— E o cameră de supraveghere acolo, îi spuse Faye, arătându-i-o.

— Nu-ți face griji, îi răspunse el, în timp ce ateriza pe partea cealaltă. Am un prieten care are o barcă aici, nu se supără dacă o împrumutăm.

Faye ridică ezitant piciorul, se sprijini de gard, se săltă peste el și sări în partea cealaltă, unde o prinse David.

El se uită cu atenție la bărci.

— Iat-o, exclamă, arătând spre o barcă mare cu motor, acostată la capătul cel mai îndepărtat.

În clipa următoare, o luă de mână și o trase după el.

Se urcară la bord, iar David se lăsă în jos, își strecură mâna sub o pernă albă și scoase câteva chei, cu un zâmbet triumfător. Descuie, iar Faye intră la căldură. Își scoaseră hainele ude și se înfășurară în prosoapele mari de baie pe care David le găsise acolo.

— A cui este barca? întrebă Faye, care se așezase pe o canapea, în timp ce el scotocea prin sertarele din bucătărie.

— A unui prieten bun, zise el, apoi exclamă: Ia uite! Whisky.

Umplu un pahar și i-l întinse, înainte să se așeze lângă ea. Alcoolul îi încălzi pe dinăuntru. Valurile loveau cu putere cabina, făcând barca să se legene într-un mod plăcut. O clamă de păr pentru copii, cu Elsa din *Frozen* și o bentiță albastră se aflau pe canapea, iar Faye se juca distrasă cu ele. Îi aminteau de Julienne. O iubea pe Elsa din *Frozen* și obișnuia să cânte „Let it goooo” cât o țineau plămânii, într-o engleză aproximativă.

— La ce te gândești? o întrebă David, privind-o tandru.

Văzu clama de păr și oftă.

— Îmi pare rău… Eu…

Faye îi puse o mână pe braț, ca să-i arate că era în regulă. Căldura corpului lui o înfiora.

David îi zâmbi.

— Ce este? întrebă Faye.

— Nimic, răspunse el.

Era pe punctul de a-i mărturisi că și ei îi place de el, ca un răspuns întârziat la ceea ce îi spusese el în apă, dar nu găsi puterea s-o facă. Vorbele nu voiau să iasă. Erau înfipte în cicatricile trecutului. Cele pe care nimeni din afară nu le putea vedea.

— Pot să te vizitez mâine, când te muți de la Grand? o întrebă el.

— Dacă vrei.

— Vreau.

— Și eu.

El oftă, zâmbind.

— Nu știu ce se întâmplă cu mine, dar când sunt cu tine, sunt fericit într-un mod prostesc. Mă port ca un adolescent de cincisprezece ani, vreau să te impresionez. Mie nici nu-mi place să înot sub cerul liber. În același timp, știu că nu-ți pasă, că oricum mă placi, chiar dacă nu-mi spui asta. Și îți sunt recunoscător că te-ai deschis în fața mea.

Faye dădu din cap, fără să spună nimic.

— Apropo, l-am cunoscut și eu, cu câțiva ani în urmă. Pe Jack. Mi se părea un încrezut și…

Faye se aplecă spre el. Nu mai voia să vorbească despre Jack, nici acum, nici altă dată. Îi acoperi gura cu buzele ei, pentru a-l face să tacă. Buzele lui erau mai moi decât își închipuise ea.

— Să nu vorbim despre el. Să nu vorbim despre nimic altceva decât despre noi înșine, cel puțin în această seară.

— *Deal.*[17]

Ca într-un acord tacit, se ridicară și intrară în cabină, cu sticlă cu tot. Patul era surprinzător de mare și acoperit cu cearșafuri albe.

Faye se așeză pe pat. Lăsă prosopul să cadă. Pe sub el, era complet dezbrăcată. Se uită în ochii lui David. Privirea lui era înceţoșată, de whisky și de emoție, în aceeași măsură. Se apropie încet de ea. Își lăsă și el prosopul să cadă; membrul lui era deja tare. Se apropie și mai mult de Faye, care stătea pe marginea patului, sexul lui fiind la nivelul ochilor ei.

Fără să-l slăbească din priviri, Faye îi apucă penisul în mână. Își apropie încet fața și deschise gura. La început, îl învălui doar cu respirația ei caldă. Apoi îl atinse cu limba. Linse o picătură de lichid. David gemu profund, închise ochii o clipă, apoi îi deschise și se uită la Faye.

Ea deschise gura și mai mult. Îi înconjură cu buzele vârful membrului. Îl provoca, mișcându-și limba, îi plăcea să-l audă pe David gâfâind. Încet, încet, i-o luă din ce în ce mai mult în gură. Avu o ușoară senzație de greață, dar o scoase afară înainte să simtă disconfort. Apoi o luă din nou. Și iar o scoase. Se folosea și de o mână, membrul lui devenise umed și alunecos, de la saliva ei, iar mâna îi aluneca ușor.

David respira din ce în ce mai repede, gemând tare, apoi închise ochii, cu mâinile în jurul capului ei, cu degetele îngropate adânc în părul ei.

— Nu mai pot aștepta, vreau să intru în tine, murmură el.

Faye se întinse pe pat, iar el deasupra ei, între picioarele ei, și o pătrunse, croindu-și drum încet, insuportabil de încet, în ea. Era divin. Ea gemea acum, simțind între picioare căldura, duritatea, hotărârea lui.

Când era aproape complet în interiorul ei, se împinse deodată repede și cu putere, până la capăt, și se prăbuși peste ea. Cu gura la urechea ei, cu respirația lui caldă pe obrazul ei, își dădu drumul în ea, în timp ce Faye își încolăcea picioarele în jurul lui. Îi ținea strâns șoldurile, îl ajuta să-și

găsească ritmul, își ridica șoldurile înspre el, voia mai mult, îl voia pe el cu totul.

Apoi David ieși din ea.

— Nu vreau să termin încă. Mă înnebunești. Vreau să te gust.

Îi desfăcu picioarele, își linse degetele mâinii drepte și începu încet s-o mângâie. Faye își ridică puțin capul, uitându-se la el cum o atingea. David îi mângâie clitorisul, își strecură încet două degete în ea, apoi trei. Faye se înfioră.

David își scoase degetele din ea. Faye gemea, era aproape de orgasm. El îi desfăcu și mai tare picioarele, apropiindu-și fața. Își trecu vârful limbii peste clitorisul ei. Faye încercă să-și ridice șoldurile, însă el îi ținea ușor mâinile pe genunchi. Limba lui moale, dar fermă apăsa din ce în ce mai tare pe clitorisul ei, rotindu-se. O aduse aproape de orgasm, în timp ce ea prinse strâns cearșaful, arcuindu-și spatele. Când își strecură din nou degetele în ea, Faye simți că orgasmul e tot mai aproape, la granița cu durerea, iar granița dintre plăcere și durere era minunată. Își răsucea capul dintr-o parte în alta, apropiindu-se de orgasm.

Faye își dădu drumul cu un urlet de plăcere. David nu se opri și crescu ritmul, în timp ce ea tremura din tot corpul și se contracta, în jurul degetelor lui.

După ce valul de plăcere provocat de orgasm se potoli, întregul ei corp se relaxă, dar Faye nu voia să se odihnească, îl dorea și înăuntru.

Barca se clătina; se auzea zgomotul valurilor. Faye se întoarse cu spatele. Se așeză în patru labe. Se lovi cu capul de peretele cabinei și amândoi chicotiră. Întoarse capul și-l văzu ridicându-se și apropiindu-se de ea, din spate. Dar nu o pătrunse imediat. În schimb, îi mângâie fundul, tandru, iubitor.

— Ce frumoasă ești.

— Trage-mi-o, spuse Faye, apropiindu-se și mai mult de el.

David îi mângâie din nou fesele, apoi o apucă de șolduri, se împinse în ea și își vârî adânc penisul în ea. Chiar dacă Faye tocmai avusese orgasm, îl dorea la fel de mult, voia și mai mult.

— Trage-mi-o, David, repetă ea cu încăpățânare, iar el nu întârzie să se supună.

După aceea se culcușiră în pat și se bucurară fiecare de căldura trupului celuilalt. David îi dădu la o parte părul și o sărută pe gât, în punctul cel mai sensibil din spatele urechii. Ea chicoti, era un gest atât de duios, dar în același timp o gâdila. David se rostogoli și se întinse pe spate, cu mâna pe mijlocul ei.

— Am transpirat, spuse Faye și se întoarse pe o parte, astfel încât mâna lui alunecă pe coapsa ei.

Ridică mâna și o mângâie pe obraz.

— Știi că ești nemaipomenită? Că ești foarte frumoasă?

— Nu, cred că ar trebui să mi-o spui tu.

— Promit că o să fac asta. Iar și iar și iar.

Faye își dădu seama că îi venea să zâmbească, stând așa, cu spatele la el. I se umeziră ochii. Își repetă că nu ar trebui să se îndrăgostească din nou de un bărbat, chiar dacă începuse să se teamă că era deja prea târziu.

Faye ieși din lift și păși cu precauție spre ușa grea. Nu-i era dor de vechiul apartament. O legau prea multe amintiri de el. Jack făcea și el parte din aceste amintiri, însă apartamentul acesta avea să fie numai al ei.

Simțea greutatea cheilor în mână. Îi plăcea senzația asta de nou, de necunoscut. Chiar dacă apartamentul era doar închiriat, obținuse permisiunea de a-l zugrăvi.

Zâmbi, în timp ce băga cheia în broască, la amintirea nopții petrecute cu David și a tot ceea ce făcuseră împreună.

După ce deschise ușa, simți mirosul de vopsea proaspătă. Nu crezuse niciodată că îi va plăcea atât de mult acest miros, dar asta simțea. Apartamentul era acum un teren virgin. Ea trebuia să-l cucerească.

Kerstin se afla alături, în apartamentul ei. Rămâneau, în continuare, apropiate. Ca o familie. Dar acesta era al ei. Numai al ei.

Își scoase pantofii Jimmy Choo și îi așeză pe suportul din lemn de nuc de pe hol. Încet, ezitant, intră apoi în apartamentul care i se deschidea în față, mare și aerisit.

Avea peste două sute de metri pătrați. Era, poate, cam prea mare doar pentru ea, dar, după toți anii petrecuți într-o colivie de aur, își dorea aer și spațiu în jurul ei mai mult decât orice. Îl iubise de la prima vedere, de când îl văzuse pe site-ul cu apartamente de închiriat, o reprezenta atât de bine, chiar dacă nu era al ei.

Bucătăria amintea de o bucătărie de țară, amenajată într-un stil modern. Philippe Starck, Gaggenau și Cordon-Bleu creaseră combinația perfectă de stiluri. Masa mare din lemn, cu bănci lungi din același lemn uzat fusese comandată special de la un tâmplar din Söder. Faye își trecu mâna peste blatul mesei. Avu o senzație plăcută.

Când intră în living, zâmbi la vederea canapelei imense din catifea verde smarald. Încăperea era acum zugrăvită în culori luminoase, discrete, creând o senzație de confort.

Se duse la fereastră și privi o vreme spre acoperișurile din Östermalm, apoi făcu un tur prin toate camerele apartamentului. Asta urma să fie casa ei, pe toată perioada în care avea să lucreze la proiectul de extindere a companiei în Statele Unite și la salvarea Revenge. Deținea acum două case. Una în Italia. Și una aici. Ambele erau importante, din motive diferite. Jumătate din inima sa era în Italia, unde locuiau Julienne și mama ei. Iar cealaltă jumătate din inima ei avea să rămână pentru totdeauna aici. Stockholmul devenise orașul ei, din prima clipă în care venise aici. Julienne se născuse aici, aici învățase să meargă, aici făcuse primii pași. Stockholmul era orașul ei și al lui Chris. Aici împărtășiseră râsetele, aventurile, succesele, eșecurile și durerea cea mai profundă.

Acest apartament avea să fie castelul ei, fortăreața ei.

Era acasă acum.

Lui Faye îi bătea inima din ce în ce mai tare când intră pe poarta clădirii de pe Birger Jarlsgatan. În clipa în care văzu logoul companiei Revenge, un R stilizat, îi dădură lacrimile. În drum prin spațiul deschis de birouri, le zâmbi tinerelor care o salutau.

O străbătu un fior prin tot corpul când deschise ușa biroului ei, pe care îl iubea; aici crease o lume magică și construise un imperiu.

Tot de aici orchestrase prăbușirea lui Jack. Îl învinsese. Pusese stăpânire pe Compare.

Își lăsă geanta pe birou, se așeză, deschise laptopul și se uită prin panoul de sticlă la cele douăzeci de angajate ale sale, care stăteau pe scaunele lor. Veniseră vreo zece noi, ale căror nume îi erau cunoscute din contactele pe care le avuseseră pe e-mail, iar acum se bucura să le vadă, în sfârșit, în carne și oase. Erau femei de toate vârstele. Inteligente, poliglote, motivate și profesioniste. Femei moderne, pline de încredere în sine.

Cifra de afaceri a companiei ar putea atinge noi recorduri, se gândi ea uitându-se la angajate, caz în care nici n-ar mai fi nevoie să se extindă. De ce ar mai risca? N-ar fi mai bine să ne canalizăm toate eforturile spre a împiedica înstrăinarea acțiunilor?

Din punct de vedere financiar, până și viitorii stră-stră-strănepoți ai lui Julienne erau asigurați. Dar știa că lui Chris i-ar fi plăcut ca ea să-și transpună în realitate visul de a cuceri Statele Unite. Și interviul acordat lui Skavlan îi depășise toate așteptările. Căsuța de e-mail se umpluse de finanțatori care doreau să aibă și ei o parte din profit, când Revenge va fi făcut pasul peste Atlantic. Acum, negocierile cu partenerul lor din Statele Unite erau foarte aproape de final. Mult mai aproape decât lăsase ea să se vadă. Însă voia să aibă de partea ei investitorii potriviți. Oameni care să-i permită să opereze liber și, mai presus de

asta, să fie oameni care fac bine. Oameni dintr-un aluat bun, după cum spunea Chris.

Uneori și-o amintea pe Chris zâmbind, îi auzea râsul, îi simțea strângerea fermă a mâinii. Dacă închidea ochii acum, și-o putea imagina stând lângă ea. Lui Faye i se puse un nod în gât și își șterse lacrimile. Melancolia pusese din nou stăpânire pe ea.

Ce rost aveau banii și succesul dacă era nevoită să trăiască departe de oamenii pe care îi iubea? Sigur, îi plăceau femeile angajate acolo, dar nu ele îi fuseseră alături când era un nimeni, pe vremea când nu era miliardară. Și dacă totul s-ar duce de râpă, acestea și-ar lua gențile de firmă și ar abandona-o, fără să clipească. O companie, la fel ca o relație, ar trebui să se bazeze pe loialitate. În același timp, probabil faptul că se dedicase mai mult lui Julienne și se pusese pe ea însăși pe primul loc, o făcuse să piardă controlul asupra Revenge.

Aruncă ochii spre birou și tresări. Avea zece apeluri ratate de la Kerstin, pesemne își pusese din greșeală telefonul pe silențios. Cu inima strânsă, o sună pe prietena ei.

— Am aflat cine e în spatele achizițiilor, îi spuse Kerstin direct.

Faye simți un nod în gât.

— Vorbești serios? spuse ea cât putu de calm.

— Henrik Bergendahl.

— Poftim?

Faye închise ochii și se prăbuși pe spătarul scaunului. Fostul partener al lui Jack. Cum de nu prevăzuse asta?

Chiar dacă, în prezent, Henrik avea mai mult succes ca niciodată, îi mersese prost o vreme. Dar Faye nu se gândise la el.

— Și asta nu e tot, continuă Kerstin. Tocmai am aflat că Irene Ahrnell i-a vândut lui acțiunile sale.

Fjällbacka – atunci

M-am grăbit să ajung acasă de la școală. Tata trebuia să meargă la Dingle să repare mașina și avea să se întoarcă târziu acasă. Mă bucuram de câteva ore de libertate mult râvnită.

Mama îmi promisese că vom coase. Bunica îmi povestise că mama visa mai demult să devină croitoreasă și că, în copilărie, crea ținute reușite pentru păpușile ei Barbie. Acum avea timp să coasă doar pentru nevoile gospodăriei, dar începuse să mă învețe și pe mine.

De fapt, eu nu eram foarte interesată să învăț să cos. Dar, când ne așezam una lângă cealaltă la mașina de cusut Husqvarna a mamei, pe care tata, după multe insistențe, îi permisese să și-o cumpere, ne simțeam ca în propriul nostru palat de cleștar. Mă uitam fascinată la mâinile ei, care manevrau cu îndemânare mașina de cusut, când îmi arăta cum se obține cusătura dreaptă, cusătura în zigzag, în ce fel se folosește fiecare tip de cusătură și cum se înnoadă firul, după ce termini de cusut. Îmi plăcea la nebunie fiecare minut petrecut astfel cu ea.

În ziua aceea, îmi promisese că mă va ajuta să-mi cos o pereche de șalvari. Cumpărasem o bucată de pânză purpurie, lucioasă, de la atelierul de croitorie, și îmi imaginam cât de frumos vor arăta când vor fi gata.

Când am intrat în casă, era o liniște adâncă. Am strigat, prudentă, pentru că nu eram foarte sigură că tata nu era acasă. Dar nu mi-a răspuns nimeni.

M-am uitat în hol. Haina mamei era în cuier. Și pantofii ei erau așezați ordonat pe raftul din lemn de pin. Am simțit că mă cuprinde neliniștea.

— Mamă, ești acasă?

Tot nu mi-a răspuns nimeni. Mai era o oră până când Sebastian ajungea acasă. Mama și cu mine am fi avut mult timp pentru noi două, un cadou rar,

și știam că ea nu ar fi ratat asta pentru nimic în lume. Și ei îi plăceau momentele pe care le petreceam la mașina de cusut. O fi fost obosită și se dusese să se culce?

Am urcat cu grijă scările, până în dormitorul părinților mei. Treptele scârțâiau, dar nimeni nu părea să le audă. Am văzut că ușa dormitorului era închisă și asta m-a făcut să mă simt mai ușurată. Probabil că se odihnea puțin.

Am deschis ușa încet. Într-adevăr. Era întinsă în pat. Nu-i vedeam fața. Am intrat în cameră în vârful picioarelor; încă nu-mi dădeam seama dacă voiam s-o trezesc sau s-o las să mai doarmă. Știam că ar fi fost dezamăgită dacă am fi ratat momentul nostru petrecut la mașina de cusut.

Când m-am apropiat de partea patului pe care se afla, m-am uitat mai întâi la ea cu sprâncenele încruntate. Pleoapele îi tremurau; părea pe punctul de a adormi. Ceva de pe podea mi-a atras atenția. Un flacon alb. Era desfăcut, iar capacul se afla lângă el. M-am aplecat și am ridicat flaconul. Somnifere.

M-a cuprins panica. Am zgâlțâit-o pe mama, dar nu a avut nicio reacție.

Gândurile mi se învălmășeau în cap, dar am reușit să mă liniștesc și să am luciditatea de a ști ce trebuie să fac.

Am tras-o pe marginea patului, am întors-o cu fața în jos și mi-am băgat degetele în gura ei, cât am putut de adânc, până în gât. La început nu s-a întâmplat nimic. Apoi, brusc, gura a început să i se contracte în jurul degetelor mele și, în sfârșit, am simțit cum îi curgea voma caldă pe mâna mea și cădea pe podea.

În voma ei se vedeau bucățele de pastile amestecate cu spaghetele pe care le mâncase la prânz. Am continuat să-mi țin degetele în gâtul ei, până când n-a mai curs decât lichid. Apoi i-am luat capul în mâini și i l-am lipit de pieptul meu.

Îmi țineam mama în brațe ca pe un copil, în timp ce plânsul ei disperat răsuna în cameră. Nu mi-am urât niciodată tatăl mai mult decât în acel moment. De două lucruri eram sigură. Că nu-i voi putea spune niciodată mamei ce făcuse Sebastian. Și că trebuia cu orice preț să scăpăm de acolo.

— Oare există vreo lege în univers care spune că un necaz nu vine niciodată singur?

Kerstin îi turnă lui Faye o ceașcă de ceai. Broms era plin de oameni care luau micul dejun. Murmurul și agitația îi provocau dureri de cap lui Faye.

— Probabil că e una dintre legile lui Murphy, spuse ea. Dar, da, am observat de-a lungul vieții mele, care este puțin mai lungă decât a ta, că lucrurile au tendința de a veni unele peste altele. Momentele fericite se suprapun. Durerile, la fel. Accidentele, și ele.

— În cazul ăsta, e clar că acum au venit toate peste noi, mormăi Faye, sorbindu-și ceaiul cu o grimasă. Cine ar bea așa ceva de bunăvoie? Am nevoie de o cafea tare.

Îi făcu semn unei chelnerițe care tocmai trecea pe lângă masa lor, strigându-i:

— Un cappuccino, te rog.

— Mănâncă și tu, îi spuse Kerstin, arătând cu capul spre mâncarea de pe masă.

Comandaseră pâine cu maia, ouă fierte, iaurt cu musli și salată de fructe.

Faye clătină din cap.

— Nu mi-e foame.

Kerstin mânca în tăcere, în timp ce Faye făcea cu mâna, furioasă, către chelnerița care încă nu-i adusese comanda. Nu închisese un ochi toată noaptea.

— Nu-ți vărsa nervii pe ea, îi spuse Kerstin.

— Fac ce vreau.

Faye își aținti privirea spre chelnerița care se grăbi spre bucătărie.

Afară, soarele strălucea cu putere. Oamenii treceau grăbiți, cufundați în gândurile lor, și, o clipă, Faye se întrebă dacă, la fel ca ea, și ei se zbăteau între speranță și disperare.

— Mai bine ai vorbi despre problemele tale, decât să te răzbuni pe oameni, spuse Kerstin. Irene

a acționat pe la spatele tău, în ciuda promisiunilor pe care ți le-a făcut. I-a vândut acțiunile lui Henrik, fostul partener al lui Jack.

Faye bătu cu pumnul în masă. Nu era furioasă pe Kerstin sau pe chelneriță. Era, pur și simplu, furioasă.

— Mă duc să cumpăr o budincă de chia, spuse ea, ridicându-se.

De fapt, nu-i era foame, așa cum îi spusese lui Kerstin, dar avea nevoie de câteva momente de pauză, pentru a-și aduna gândurile. Se așeză la coada lungă și furia ei creștea cu fiecare minut care trecea. Când, în sfârșit, îi veni rândul, ceru o budincă de chia cu afine, merișoare și fulgi de nucă de cocos.

Când se așeză din nou la masă, Kerstin se uită la ea fără să spună nimic. Faye devoră, cu îmbucături mari, nu numai budinca de chia, ci tot ce se afla pe masă. Simțindu-și stomacul greu, inspiră adânc, rezemându-se de spătarul scaunului. Abia atunci observă că îi fusese adusă, în sfârșit, ceașca de cappuccino.

— În primul rând, spuse ea, nu-mi vine să cred că Irene și-a vândut acțiunile. Nici n-a apucat să digere mâncarea de la prânzul pe care l-am luat împreună și a și acționat. Întotdeauna am considerat-o loială, sinceră. Nu pot să înțeleg.

— Sigur se ascunde ceva în spatele acestui fapt, spuse Kerstin. Dar va trebui să mai așteptăm, acum ne confruntăm cu această realitate, și anume că ea chiar și-a vândut acțiunile.

— Și tocmai lui Henrik, zise sumbru Faye, apoi dădu pe gât ceașca de cappuccino.

Îi arătă chelneriței ceașca.

— O să te doară stomacul, îi spuse Kerstin sec.

— N-are cum să mă doară mai tare decât mă doare deja. Am făcut atâtea greșeli, Kerstin. *Asta* îmi dă dureri de stomac. Am subestimat ura lui Henrik față de mine. Am subestimat

vulnerabilitatea companiei Revenge. Și am supraestimat loialitatea acționarilor.

— Amândouă am greșit. Nici eu nu bănuiam că s-ar putea întâmpla asta.

— Ai dreptate. Dar, sincer, asta nu mă consolează.

Faye simți cum neliniștea îi pune stăpânire pe tot corpul și se ridică. În spatele ei, chelnerița îi lăsă încă cappuccino pe masă, dar Faye continuă să meargă, îndepărtându-se de tot și de toate.

Telefonul îi sună și ea se uită la ecran. Deși nu avea numărul în agendă, îl recunoscu. Era Yvonne Ingvarsson.

— Da, ce doriți? spuse scurt.

Se auzea respirația femeii de la celălalt capăt al liniei, iar Faye avu impresia că aceasta așteaptă ceva.

— Din păcate, trebuie să vă informez că astăzi a avut loc o evadare, în timpul unui transport de deținuți. Unul dintre deținuții care au scăpat este fostul dumneavoastră soț, Jack.

Partea a II-a

Aftonbladet *poate dezvălui acum cu certitudine că unul dintre cei doi deținuți care au evadat este omul de afaceri Jack Adelheim, condamnat pentru crimă. El a fost închis în urmă cu doi ani, pentru uciderea fiicei sale. Înainte de pronunțarea verdictului, compania de investiții Compare, al cărei director general și fondator era, se afla în mijlocul unui uriaș scandal. A fost căsătorit cu femeia de afaceri Faye Adelheim.*

Poliția încă se află pe urmele lui Jack Adelheim și ale celuilalt deținut împreună cu care a fugit din vehiculul ce îi transporta. Administrația Penitenciarelor și Serviciul de Probațiune încă nu se pronunță asupra modului în care a avut loc evadarea.

„Tot ce pot să vă spun e că nu am încălcat procedurile de rutină. Dar vrem să investigăm amănunțit acest caz, înainte de a putea face declarații”, spune Karin Malm, purtătoarea de cuvânt a instituției.

Din *Aftonbladet,* 10 iunie

Faye stătea pe terasă, rezemată de spătar, cu picioarele pe masă. Își strecură degetele în buzunarul interior al poșetei Chanel și scoase fotografia pe care o ținea acolo. Poza pe care ea însăși le-o făcuse mamei sale și lui Julienne, pe o plajă din Sicilia. În spatele lor se vedea marea strălucitoare ca o oglindă, iar Julienne, cu părul încâlcit și umed, stătea ghemuită în brațele bunicii sale. Era singura fotografie pe care o avea cu ele două împreună. Nici nu îndrăznea să păstreze pozele făcute în Italia. În schimb, amintirea clipelor trăite împreună rămânea vie în inima ei.

Privi îndelung fotografia, apoi o puse la loc în geantă și se gândi că trebuia să găsească pentru ea un loc mai bun, mai sigur. Simțea dureros, cu toată ființa ei, dorul de Julienne, atât de tare încât, preț de câteva clipe, sentimentul acesta îi umbri chiar și neliniștea pe care o simțise toată ziua, din momentul în care auzise vestea.

Jack era liber de cinci zile. Deși poliția îi asigurase, atât pe jurnaliști, cât și pe Faye, că investigațiile se desfășoară pe niște piste sigure, nu fusese în stare să-l prindă.

Panica din primele zile începuse să scadă. O sunaseră de la poliție în fiecare zi pentru a verifica dacă totul este în regulă, chiar dacă ar fi fost incredibil și chiar stupid din partea lui Jack să încerce s-o caute. Dar, judecând după faptul că declarase, în timpul procesului, că e convins că Julienne trăiește, nu și-ar fi pus viața în pericol în felul acesta.

Pe Faye o putea găsi cu ușurință, dar Julienne și mama lui Faye se aflau în siguranță în Italia. Nu exista nicio urmă, nicio dovadă a existenței lor – cu excepția fotografiei pe care Faye o păstra în geantă. Știa că era riscant s-o poarte cu ea, dar avea nevoie să o poată privi uneori și să-și amintească ce prețuia cel mai mult, motivul pentru care mergea mai departe.

Un apel telefonic îi întrerupse gândurile. Simți un val de căldură când văzu numele lui David pe ecran. El avea să vină peste o oră, iar Faye scoase din bar o sticlă de vin și o desfăcu, astfel încât vinul să se aereze.

— Bună, dragule, mi-e dor de tine, îi spuse ea.

Urmă un moment de tăcere, iar Faye înțelese că ceva nu era în regulă. Pentru o clipă, își imagină că va auzi vocea lui Jack. Că-l va auzi spunându-i că David e mort.

— Trebuie să rezolv o mică problemă în seara asta, zise David.

Vorbea încordat, aproape șoptit.

— Johanna a făcut o criză de nervi. Țipă și plânge. Fetele sunt disperate. Și speriate.

Faye oftă, încercând să nu se enerveze. Nu era vina lui.

— Cred că nu i-a picat bine vestea că ai cunoscut pe altcineva…

— Nici măcar n-am apucat să-i spun. Un amic ne-a văzut împreună în oraș. E un adevărat haos aici.

— Și ce vrea? Deja ai decis să divorțezi, n-are niciun drept să-ți interzică să te întâlnești cu altcineva.

— Mi-aș dori să fie atât de simplu. Ea crede că e prea devreme și e supărată pentru că a auzit asta de la altcineva. Pentru Johanna, imaginea pe care o arată lumii este foarte importantă. Și nu am spus nimănui că vom divorța.

— N-ai putea totuși să vii? Nu merită să-ți petreci seara acolo, certându-te cu ea.

David oftă.

— Vrea neapărat să le duc mâine pe fete la tabăra de echitație. Spune că se simt abandonate, că mă gândesc mai mult la sex decât la ele.

— Nu uita că ea te-a împiedicat să le vezi.

— Știu, spuse David, apoi inspiră adânc. Îmi pare rău. Copiii sunt punctul meu slab și ea știe

asta. Nu vreau ca fetele să sufere. Sper că mă înțelegi.

Faye oftă. Trebuia să gândească limpede. Să-i facă pe plac Johannei. Cel puțin pentru moment. Oricum, David dormea în camera de oaspeți, așa că eventuala încercare a Johannei de a-l seduce ar fi eșuat.

— Este în regulă. Mi-e dor de tine, dar te înțeleg. Copiii sunt întotdeauna pe primul loc și așa trebuie să fie.

— Îți mulțumesc, spuse David, iar ea simți ușurare în glasul lui. Îți mulțumesc că mă ajuți să-mi fie mai ușor.

— Ne vedem mâine.

— De-abia aștept. Promit să mă revanșez.

Faye rămase cu telefonul în mână. Deși îl asigurase pe David că totul era în regulă, că era bine, nu putuse să nu se simtă singură și abandonată.

Pentru prima dată de când îl cunoștea, se simțea dezamăgită de el, deși știa că era nedreaptă. Nu era vina lui David că făcuse copii cu o femeie care se dovedise a fi altcineva decât cine crezuse el la început, așa cum Faye nu putea fi învinuită pentru relația cu Jack. Ce fel de om ar fi fost el, dacă nu ar fi încercat să facă tot ce era mai bine pentru fiicele sale? Dimpotrivă, dragostea pe care le-o purta spunea multe despre ce fel de persoană era; era cineva pe care Faye își dorea să-l cunoască mult mai bine.

Întinse mâna după telefon și îi trimise un mesaj lui Kerstin, întrebând-o dacă vrea să vină la ea. N-avea chef să fie singură în seara aceea. Kerstin își făcu apariția în cinci minute. Unul dintre numeroasele avantaje de a locui perete în perete.

— Am adus niște mezeluri și brânză, spuse ea. Am trecut pe la Hallen mai devreme, astăzi.

— Ești un înger.

Faye turnă un pahar de amarone și i-l întinse lui Kerstin, care se așeză pe canapea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Faye, umplându-și propriul pahar.

Conversația cu David o tulburase și acum trebuia să-și adune gândurile.

— Dar despre Revenge ești dispusă să vorbim? zise Kerstin, întinzând mâna după o felie de prosciutto. Nu ne permitem să evităm subiectul.

— Despre asta aș vrea să vorbim, spuse Faye. Trebuie să analizăm care ne sunt aliații în acest moment. Nu vom putea rezolva singure problema.

— Cred că știi deja pe cine sunt de părere că ar trebui să contactezi.

— Iar tu știi ce cred eu, și anume că e o nebunie simplul fapt că te-ai gândit la asta, darămite că îmi mai și sugerezi s-o fac…

— E posibil să fie nevoie de puțină nebunie în acest moment.

Faye dădu încet din cap. Chiar dacă era vară, aprinsese focul în șemineul din living și se auzea un trosnet plăcut. Ridică paharul în fața ei, îndreptându-l spre foc și privi vinul roșu, strălucitor ca rubinul, în bătaia flăcărilor. Întinse mâna după o bucată de brânză taleggio. O mestecă pe îndelete înainte de a răspunde, zăbovind, ca să-și pună gândurile în ordine.

Kerstin avea dreptate. Oricât i-ar fi fost de greu să admită, Kerstin avea dreptate. Ylva Lehndorf. S-o primească din nou în viața ei?

Înainte de a-i lua bărbatul lui Faye, Ylva fusese o stea în devenire în industria editorială, pe care o revoluționase în câțiva ani. De fapt, Faye fusese cea care îl convinsese pe Jack s-o angajeze pe Ylva, ea o remarcase de pe vremea când era studentă la ASE. Prin urmare, se simțise trădată de două ori când îi găsise împreună în pat. Dar acum era cazul să privească situația cu alți ochi. Dumnezeu știe ce-i povestise Jack despre ea Ylvei. Nu era și Ylva una dintre victimele lui Jack? Ca și Faye, fusese orbită și manipulată. O păcălise și o

folosise. Profitase de dragostea ei – o făcuse să renunțe la cariera ei, să devină o gospodină oprimată. Un lucru era sigur însă: Ylva Lehndorf încă era una dintre cele mai strălucite economiste din Suedia, chiar dacă acum avea în frunte o etichetă roșie care arăta că era la reducere.

— Bine, știu că te gândești la Ylva. Asta ar putea fi cea mai bună cale de urmat.

Faye luă o gură de vin, apoi continuă:

— Însă m-am gândit și eu la cineva.

— Serios? spuse Kerstin, aplecându-se înainte. Despre cine este vorba?

— Alice Bergendahl.

— Alice? O gospodină din Lidingö, plictisită și pe punctul de a divorța? spuse Kerstin, râzând.

— Da, chiar ea.

Cât Faye fusese căsătorită cu Jack, Alice păruse un ideal de neatins. Era gospodina perfectă. Frumoasă, loială și înțelegătoare. Sexy, fără a fi vulgară. Arăta ca o zână seducătoare, cu sâni din silicon de o mărime bine echilibrată și cu picioare atât de lungi, încât, atunci când pășea, ar fi putut trece un feribot printre ele.

Așadar, cu atât mai mare fusese surpriza pentru Faye când aflase de divorțul lui Alice de pe site-urile de știri mondene. Alice care, înainte, nu mergea nici la toaletă fără să-i ceară permisiunea soțului ei, iar în drum spre locul cu pricina îl întreba dacă să-i ofere sex oral înainte sau după cină, apăruse deodată la știrile de seară și în presa mondenă, susținută de o armată de avocați specializați în divorțuri. Timp de câteva luni, divorțul lor anevoios fusese unicul subiect al știrilor mondene din Stockholm.

Faye era curioasă să afle care fuseseră cauzele transformării lui Alice, a atât de docilei Alice. Însă știa că în ea se ascundea dorința de răzvrătire, pentru că Alice era una dintre femeile care investeau în Revenge, fără știrea soțului ei.

— Nimic nu aduce oamenii împreună așa cum o face un dușman comun, spuse Faye. Însă nu înțeleg de ce face Henrik asta. S-a redresat. S-a pus pe picioare.

Kerstin își lăsă mâna pe umărul lui Faye. O strânse ușor.

— Pentru un om ca Henrik nu contează că și-a redobândit succesul, spuse ea. L-ai târât într-un scandal, i-ai știrbit reputația. Pentru bărbații ca Jack și ca Henrik, asta înseamnă că i-ai lovit în mândria lor, în masculinitatea lor. De aceea te urăște. De aceea vrea să pună mâna pe Revenge.

Faye încuviință din cap.

— Probabil ai dreptate, spuse ea. Dar cred că o subestimezi pe Alice. Dacă există cineva care îi cunoaște slăbiciunile, ea este.

— Alice. Și Ylva, spuse Kerstin gânditoare și se rezemă de canapea. Poate că această combinație nu este chiar atât de proastă.

Faye mai luă o gură de vin. Poate că erau pe drumul cel bun. O privi pe Kerstin.

— Trebuie să vorbesc și cu Irene. Trebuie să aflu de ce m-a trădat.

Magnifica vilă a lui Alice și a lui Henrik Bergendahl era situată în capătul îndepărtat al insulei Lidingö și avea propria plajă. În apă se întindea un dig, iar lângă el se legăna o barcă mare cu motor, care scânteia în lumina asfințitului.

— Ce bine îmi pare că m-ai sunat, spuse Alice. Chiar mi-era dor de tine.

Stăteau pe o canapea de pe terasa imensă, la doar câțiva metri de țărm. Pe masa din fața lor, Alice așezase patru sau cinci sticle diferite din colecția de vinuri a lui Henrik. Purta o rochie roșie simplă, iar părul ei lung și blond era prins într-un coc.

Când Alice deschisese ușa și o văzuse pe Faye, păruse surprinsă. Se îmbrățișaseră cu răceală, dar odată ce se așezaseră pe terasă, conversația cursese ușor. Acum, lui Faye aproape că i se părea că vorbește cu o veche prietenă.

— În unele seri mă simt destul de singură, continuă Alice.

— Unde sunt Henrik și copiii?

— Avem un apartament și pe Danderydsgatan, a amenajat acolo două camere pentru ei.

Alice se aplecă în față, citi una dintre etichetele de pe sticle, dădu din cap și întinse mâna spre tirbușon.

— Sunt vremuri noi, spuse Faye.

— Vremuri mai bune. Adică… Iartă-mă. Desigur, n-am vrut să spun asta.

Trecură câteva clipe până când Faye își dădu seama că Alice se referea la moartea lui Julienne.

— Regret foarte mult ce s-a întâmplat și mă gândesc la ea în fiecare zi.

— Mulțumesc, spuse Faye încet și luă paharul pe care i-l întinse Alice. Să vorbim despre altceva. Poți să-mi povestești ce s-a întâmplat cu Henrik? Versiunea necenzurată, te rog.

Alice luă o gură de băutură, apoi încuviință încet din cap.

— După cum știi, eram *fine*[18] față de Henrik, care mă înșela în văzul tuturor, începu ea. Atât timp cât a făcut-o discret, cu perdea, și nu ne-a afectat nici pe mine, nici pe copii, am considerat că este un preț pe care sunt dispusă să-l plătesc. Bărbații de succes sunt infideli, îmi spuneam. Uneori mă amăgeam că asta este cheia succesului lor. Aviditatea, știi. De bani, de putere și, da… de femei. Nici eu n-am fost complet inocentă spre sfârșit, după cum știi.

Zâmbi cu subînțeles, cu buzele ei subțiri și Faye își aminti că Alice îi ceruse numărul tânărului aceluia chipeș cu tatuaje, Robin. Probabil că avuseseră o perioadă în care se văzuseră o dată pe săptămână, când Henrik credea că Alice era la pilates.

În ochii lui Alice zări o umbră de tristețe.

— În august anul trecut am angajat o bonă nouă. Fiica unui prieten de-ai lui Henrik din copilărie, unul dintre cei mai mari finanțatori și clienți de-ai săi. Avea șaptesprezece ani, era în penultimul an de liceu și îi trebuiau bani pentru o excursie cu prietenii ei, la Rodos. Avea un scuter. Îi plăcea să se joace cu părul și mesteca tot timpul gumă. Probabil că purta chiloți Hello Kitty de la H&M. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla asta.

Alice clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Am venit acasă într-o după-amiază, după ce adusese ea copiii de la școală. Am parcat, am coborât din mașină și i-am auzit pe copii jucându-se în grădină. Am dat roată casei și mi-am dat seama că erau nesupravegheați. Baia este la parter și fereastra era deschisă. De acolo am auzit… ei, știi tu.

Alice își umezi buzele, goli ultimele picături din pahar și îl puse pe masă. Faye îi înțelegea suferința. Ea însăși îl surprinsese pe Jack cu altcineva și nimic în lume nu te poate pregăti

pentru șocul pe care îl trăiești în asemenea momente. Își amintea cum rămăsese țintuită în ușă, înainte de a intra val-vârtej în cameră, plângând. Faye primise vestea că Jack vrea să divorțeze în timp ce el și Ylva Lehndorf erau încă dezbrăcați, în pat, iar ea îl implora să n-o părăsească. Îi promitea că va uita totul. Că totul se va rezolva. Numai să n-o părăsească.

Amintirile o copleșeau.

— În loc să mă enervez și să mă descurajez, mi-am dat seama că trebuie să acționez. Imediat. Am scos telefonul și i-am filmat, pe fereastră.

— Filmarea respectivă are…

— …ca probă ce poate fi folosită pentru șantaj, are o valoare de câteva sute de milioane, zise Alice, râzând. Și am făcut și câteva poze, ca să mă asigur. Am apropiat imaginea, ca să se vadă clar. Faye, nici nu poți să-ți închipui. Voi obține jumătate din tot ce are. În caz contrar, o Suedie întreagă va vedea mai mult din magnatul Henrik Bergendahl decât și-ar fi dorit vreodată să vadă. Și mă îndoiesc foarte tare că Sten Stolpe va mai vrea să facă afaceri cu Henrik, după ce îl va vedea punându-și capul între picioarele fiicei lui.

Alice ridică ușor din umeri.

Faye se aplecă spre ea.

— De ce alegi să rămâi aici, în casa asta, după tot ce s-a întâmplat cu Henrik și cu bona?

— Pentru că este casa visurilor mele, m-am simțit întotdeauna bine aici. N-o să-l las să-mi ia asta. Dar nu mai calc în baia aia. Când termin cu divorțul, probabil că o voi transforma într-un *walk-in-closet.*[19]

Era o seară senină, fără vânt. Un pește sări în apă și Alice întoarse capul, auzind sunetul; apoi își mângâie încet brațul. Dintr-odată, părea foarte tristă.

Faye își drese ușor glasul.

— Cum te simți, Alice?

— Nu știu.

— Ți-e dor de Henrik?

Alice se uită la ea, pufnind în râs.

— Ai înnebunit? Mi-e dor de copii, când nu sunt cu mine. Dar nu de viața mea construită în jurul unui bărbat, așteptându-l să vină acasă, să-l fac să se simtă în centrul atenției, să-i stau alături, mai mult ca un obiect din casă decât ca parteneră a lui. Nu-mi lipsește asta. Doar că, în zilele în care copiii nu sunt aici, mă simt singură. Cei cu care vorbesc sunt doar avocații mei.

— Sper că măcar arată bine. Că sunt atrăgători.

— Pentru prețul pe care-l plătesc, ar trebui să arate ca niște zei greci. Dar, din păcate, sunt niște grăsani cu chelie care par să aibă la degetul mic profesia de avocat.

— Ah, trist. Dar să ciocnim, spuse Faye și râse. Trebuie să existe un bărbat și pentru tine. Ar fi bine să-ți facem rost de unul.

— Da, după toți anii ăștia în care am avut parte doar de scula mică a lui Henrik, s-ar putea să fie nevoie să mi se aducă aminte cum este să simți ceva înăuntrul tău, spuse Alice. Noroc!

Faye izbucni în râs, gata să se înece cu vinul. S-ar putea să se împrietenească cu această nouă Alice.

Ciocniră, iar paharele scoaseră un clinchet puternic. Henrik și Jack le mustrau întotdeauna când ciocneau așa.

— Vulgar, spuseră ele acum în cor, imitându-le vocile și râzând.

Repetară cuvântul, ca să se distreze. Faye luă câteva înghițituri mari. Era un vin delicios.

— Trebuie să-ți ocupi timpul cu ceva, Alice. Altfel, îți vei pierde mințile. În afară de discuțiile tale cu avocații, trebuie să ai un scop al tău. Toți avem nevoie de asta.

Alice o aprobă încet din cap și privi gânditoare spre apă.

— L-am cunoscut pe Henrik când eram mică, am renunțat la tot pentru a-l susține. Pe parcursul

vieții mele profesionale, am fost gospodina lui frumoasă și bine plătită. Vrei să fim sincere una cu cealaltă? Cel mai bine m-am priceput să organizez petreceri, să le zâmbesc oaspeților pe care îi avea soțul meu și să-i fac să se simtă confortabil. A fost specialitatea mea în toți acești ani. Cine m-ar angaja?

Faye clătină din cap. O compătimea pe Alice. Se descrisese corect. Dar Alice omisese cel mai important lucru.

— Ești expertă în socializare, Alice. Știi cum gândesc bărbații puternici, pentru că i-ai avut pe toți drept oaspeți aici. Și știi cum gândesc femeile. Cele bogate, care se întrețin singure. Lucrul acesta nu-l înveți în nicio universitate. De fapt, valorează mai mult decât orice diplomă.

— Pentru cine?

— Pentru mine. Și pentru Revenge.

Alice o privi o clipă, apoi izbucni în râs.

— Sincer, Faye, știu că te-ai cherchelit, dar cu ce crezi că aș putea să-ți fiu eu de folos? Apreciez gestul tău, totuși nu trebuie să-mi faci nicio favoare, doar pentru că ți-e milă de mine. N-are de ce să-ți fie milă de mine. Sunt nepricepută, dar mă descurc.

Tăie aerul cu mâna în care ținea paharul cu vin.

— În plus, o ai pe Kerstin și nimeni nu poate să concureze cu superasistenta ta.

„E tipic pentru femei”, se gândi Faye, „să se subaprecieze, să nu-și conștientizeze propria valoare. Așa am fost crescute. Asta ne-a învățat lumea. Și lumea este condusă de bărbați care au de câștigat din faptul că noi ne apreciem propria valoare doar raportându-ne la ei.”

Miji ochii la Alice.

— Nu spune asta despre tine, nu spune că ești inutilă. Dacă o repeți de prea multe ori, vei ajunge s-o crezi și tu. Și o s-o creadă și fiica ta, la rândul ei. Iar Kerstin nu mai lucrează nici măcar cu jumătate de normă, își dedică tot mai mult timp

unui orfelinat din India. Și lui Bengt, bărbatul care a ajutat-o să descopere această țară. O înțeleg. Merită o a doua șansă. Dar am nevoie de cineva. Am nevoie de tine.

Duse paharul la gură, fără s-o scape din ochi pe Alice.

— Crezi că am construit Revenge comportându-mă drăguț? Făcându-le câte o favoare prietenilor mei? Nu, n-aș angaja niciodată pe nimeni din amabilitate. N-aș oferi niciodată un loc de muncă unei persoane a cărei activitate nu produce bani. Nu ai studii, și ce dacă? Educația academică nu valorează nimic în viața reală. Știi și tu asta. Ai vorbit chiar tu cu acei bărbați cu diplome prestigioase de la universitățile americane și te-ai simțit mai deșteaptă decât ei. Nu înțelegi cifrele, dar înțelegi lumea și oamenii care lucrează în ea. Așa că nu te mai simți inutilă. În plus, deja ești implicată, pentru că ești una dintre persoanele care au investit în Revenge de la început.

Alice o privi ridicând din sprânceană.

— Termină cu prostiile. De ce ai venit, de fapt?

Își încrucișă brațele și așteptă răspunsul lui Faye. Faye o privi admirativ. Alice era, într-adevăr, la fel de deșteaptă pe cât spera ea.

Respiră adânc. Apa strălucea în lumina asfințitului.

— Cineva încearcă să-mi fure Revenge. Sunt pe punctul de a pierde tot ce am construit.

— Dar a mai rămas capital, nu? spuse Alice, încruntându-se. După vânzarea acțiunilor?

— Da, mă pot descurca din punct de vedere financiar. Bine mersi. Dar nu asta e problema. Revenge sunt eu. Revenge este și Chris.

Alice dădu din cap. Sorbi din vin și se uită în jos, la apă. Tăcerea era întreruptă doar de ciripitul păsărilor din pădurice din apropiere.

Faye o lăsă pe Alice să mediteze. Mai avea încă multe să-i spună. După un timp, Alice se întoarse spre Faye.

— Cine e persoana care cumpără acțiunile?

— La început, n-am știut nici eu. Persoana respectivă se ascundea într-un hățiș de cumpărători, din Suedia și din străinătate. Dar, până la urmă, am reușit să dăm de urma ei.

— Henrik, spuse Alice.

Faye o privi surprinsă.

— Știai?

— Nu, nu, negă Alice, scuturându-și mâna. Dacă aș fi știut, te-aș fi avertizat. Dar nu mă surprinde. Nu cred că înțelegi cât de mult te urăște. Nu mi-am închipuit însă că va acționa în acest sens. Numai gura e de Henrik, întotdeauna a fost așa. La un moment dat, m-am gândit să te contactez și să-ți spun cât de furios era Henrik pe tine, dar tu… aveai alte griji atunci.

Soarele dispăru complet de pe linia orizontului. Faye privi în jos. Alice nu știa că Julienne trăiește. Și așa trebuia să rămână.

Mai turnă vin în pahare.

— E foarte aproape să-și atingă scopul, Alice. N-am fost destul de atentă. Am fost… la început, copleșită de tristețe și de furie. Apoi mi-am îngăduit să mă relaxez. Am crezut că pericolul a trecut.

Alice dădu din cap, apoi rămase nemișcată câteva secunde. Ridică paharul, ca să ciocnească cu Faye.

— Bănuiesc că îți dorești un complice. Pentru mine, va fi o adevărată plăcere să încercăm să-i punem bețe în roate acelui ticălos.

Faye râse și cele două femei ciocniră. Poate că mai exista o speranță pentru surate, în ciuda trădării investitoarelor.

Alice îi propuse să doarmă la ea, însă Faye voia să se întoarcă la apartamentul său și să stea de vorbă cu Kerstin. Dar, când taxiul ajunse pe Jungfrugatan, îi ceru șoferului să oprească. Acolo locuia Irene Ahrnell. Faye recunoscu casa, pentru

că participase, cu câțiva ani în urmă, la o cină minunată, organizată de Irene.

O clipă, Faye ezită. Parcă o vedea, în fața ei, pe frumoasa femeie. Întotdeauna calmă. Întotdeauna demnă. Cum reușea să fie așa? Plăti cursa și coborî.

Apoi tastă la interfon numărul apartamentului.

Auzi soneria sunând îndelung și își închipui că, probabil, Irene nu era acasă. Deslușì niște pași rapizi în spatele ei și întoarse capul, dar era doar un tip îmbrăcat cu pantaloni colorați, care alerga. De când evadase Jack, încercase să evite să iasă singură noaptea în oraș, însă oprirea la Irene fusese o hotărâre spontană. Dintr-odată, orice mișcare pe care o vedea cu coada ochiului o speria. Sună din nou la interfon. De data asta îi răspunse Irene.

— Bună, sunt Faye. Știu că, probabil, nu vrei să vorbești cu mine, dar… aș putea urca?

Faye își ținu respirația. Kerstin o sfătuise să nu discute cu Irene, înainte de a se ocupa de chestiunile mai urgente. Dar ei i se părea că era nevoie să vorbească urgent cu Irene. Deși Irene își vânduse deja acțiunile, îi plăcea de ea, avea încredere în ea. Nu reușea să-și explice de ce se întâmpla asta. Și trebuia să înțeleagă. Putea fi o cheie importantă pentru ceea ce se întâmplase, deși Kerstin nu credea acest lucru.

— Irene? spuse Faye. Te rog?

Ușa se deschise cu un țăcănit, și, aruncând încă o privire peste umăr, Faye se repezi înăuntru.

Liftul era vechi, mic și insuportabil de lent. Când ajunse la etajul al treilea și dădu la o parte grilajul negru, care zăngăni, o văzu pe Irene așteptând-o la ușă. Era îmbrăcată în haine de casă, nemachiată și cu o bentiță pe cap, care îi ținea părul ridicat. După luciul pielii, își închipui că o surprinsese în timp ce își făcea tratamentul facial, de dinainte de culcare.

— Intră, îi spuse Irene încet.

Se citea clar pe fața ei că nu-și dorea să stea de vorbă cu Faye, chiar dacă o primise.

— Te servesc cu un ceai?

— Mmm… nu, zise Faye, cu o grimasă.

— Ascult ce ai să-mi spui.

Irene intră în bucătărie, scoase din frigider două pahare de vin și o sticlă deja deschisă de Chablis. Faye o urmă în livingul mare, spațios, unde băuseră mai demult, la acea cină. Tavane înalte, stucaturi.

Se așeză pe o canapea cu imprimeuri mari, de la Josef Frank. Se gândea cum să înceapă, dar Irene rezolvă problema în locul ei:

— Eu… intenționam să te contactez. Mi-am dat seama ce puteai să-ți închipui despre mine. Și, crede-mă, n-am dormit aproape o săptămână. Dar…

— Dar ce? spuse Faye, ale cărei sentimente rănite răzbăteau în glasul său, fără să și le poată stăpâni.

Irene amână răspunsul. Roti paharul de vin, apoi îl așeză pe blatul de marmură al mesei, se ridică și trase de timp, aprinzând niște lumânări.

Faye nu insistă. Deodată, observă cât de obosită era Irene și îi dispăru toată furia. Se întâmplase ceva și ea era pe deplin pregătită să-i dea lui Irene posibilitatea de a-și explica gestul.

În cele din urmă, Irene se așeză din nou lângă ea, pe canapea, și luă paharul cu vin. Se ghemui într-un colț, își îndoi picioarele sub ea și trase adânc aer în piept.

— S-a întâmplat a doua zi dimineața, după ce am luat prânzul împreună. În fața porții mă aștepta un bărbat. Avea la el un plic în care mi-a cerut să mă uit. Și a spus că, după ce voi vedea ce este în plic, să aștept un apel. Am luat plicul, iar el a dispărut înainte ca eu să am vreo reacție. La început mi s-a părut amuzant. Părea o scenă dintr-un film prost cu spioni. Dar apoi am urcat în apartament și am… am deschis plicul.

Irene luă o înghițitură mare de vin.

— Ce conținea?

Irene nu răspunse. Clipi de câteva ori, înainte de a întâlni, în cele din urmă, privirea lui Faye.

— Plicul conținea niște secrete din viața mea.

— Secrete din viața ta? Credeam că viața ta e o carte deschisă.

— Toată lumea crede asta. Am reușit să-mi creez propria imagine, propria poveste, pe care toată lumea o crede. Să știi că este destul de ușor. Câteva anecdote mici. Mici povești răspândite ici-colo. Prezență continuă în mass-media. Nimeni nu se îndoiește de toate astea.

Faye încuviință din cap. Dacă era cineva care se pricepea foarte bine la asta, aceea era, cu siguranță, Irene. Rolul de bază al mass-mediei era, pe lângă difuzarea știrilor, să facă săpături în viața cuiva. Dar nimeni din Suedia n-ar fi pus sub lupă o poveste de succes. Și atât Irene, cât și Faye înțeleseseră lucrul asta. Că trebuie să-și creeze o poveste frumoasă.

— N-am crescut în Bromma. Părinții mei nu au fost avocați. Mama a fost singurul părinte pe care l-am cunoscut. O ticăloasă alcoolică, pe nume Sonja. Am urât-o din tot sufletul. Dar am repetat povestea ei. Am intrat într-un anturaj nepotrivit. Am băut prea mult. Am luat… și alte chestii. Am rămas însărcinată. Nu puteam, nu voiam să păstrez copilul. Așa că l-am dat spre adopție. Habar n-am unde se află în prezent. Sau habar n-aveam. În plic erau imagini cu ea. Acum este adultă.

Irene râse când își dădu seama ce spusese.

— Bineînțeles că este adultă, acum. Ce remarcă stupidă. Are patruzeci de ani. A ajuns procuroare, în pofida condițiilor vitrege. Și tocmai în Jönköping. Are un soț și doi copii. O viață fericită, cel puțin judecând după profilul ei de Instagram, pe care, de atunci, îl urmăresc obsesiv.

— Și nu vrei să-i distrugi viața…

Irene întâlni privirea lui Faye. Se putea citi în ea un ocean de durere. Lui Faye îi dispăru furia. O înțelegea. Pe deplin. Făcea ce era cel mai bine. Pentru a proteja ce era al ei.

— Nu, n-am vrut să-i distrug viața. Așa că te-am sacrificat pe tine. Acesta este adevărul dureros și mai rău de atât nu poate fi.

Irene parcă îmbătrânea înaintea ochilor lui Faye. Nu erau prietene atât de apropiate, încât Faye să-și permită să pună mâna pe mâna ei, ca s-o mângâie, dar lăsă paharul și își împreună mâinile în poală.

Îi vorbi blând; voia ca Irene să-i recepteze fiecare cuvânt.

— Te înțeleg. Te înțeleg pe deplin și la fel aș fi făcut și eu. Și cred că nu ești singura care și-a vândut acțiunile din cauză că a primit un astfel de plic. Trebuie să recunosc că m-am simțit rănită, tristă și confuză. Mi s-a părut că mi-ai înfipt un cuțit în spate. Dar acum am înțeles ce s-a întâmplat și o repet: și eu aș fi procedat exact la fel. Mi-ai oferit o piesă importantă a puzzle-ului. Mulțumesc.

— Nu mi se pare că ar trebui să-mi fii recunoscătoare, îi spuse Irene, cu glas moale.

— Asta e, zise Faye, ridicându-se. Acum trebuie să mă întorc acasă. Și ar trebui să te las să dormi.

Irene o conduse pe Faye până la ușă.

— Am auzit mai multe despre compania lui Henrik, de când cu povestea asta, spuse ea.

Faye ridică din sprâncene.

— Da? Ce anume?

— Despre modul în care sunt tratate femeile acolo, spuse Irene, cu o grimasă. Sunt văzute doar ca niște trofee, care nu trebuie să iasă niciodată din rând și de a căror părere nu se ține cont. Este ca și cum acolo nu s-ar fi auzit despre emanciparea femeii.

Faye oftă. Ceea ce spunea Irene îi trezea amintirea tuturor anilor petrecuți cu Jack.

— Nu mă surprinde neapărat, spuse ea.

Irene clătină din cap.

— Nici pe mine. În orice caz, mi-a făcut mult bine să vorbesc cu tine, spuse ea. Mă simțeam atât de prost.

Faye îi puse mâinile pe umeri.

— În primul rând, trebuie să știi că nu-ți port pică. Și, în al doilea rând, folosești cremele Revenge sau ne-ai trădat?

Irene zâmbi.

— Am trădat. Sunt de școală veche. Folosesc doar Nivea. Cum am învățat de la bunica.

— La naiba cu Nivea, spuse Faye, apoi o îmbrățișă.

Când coborî cu micul lift, o privi pe Irene prin grilaj. Își făcură cu mâna. Faye își rezemă capul de oglinda liftului. Irene îi dăduse o explicație, dar nu era sigură că aceasta îi va fi de folos.

Fjällbacka – atunci

Probabil că eram singura persoană din Fjällbacka căreia nu-i plăcea să meargă cu barca. Marea mă înspăimânta. De aceea m-am surprins pe mine însămi auzindu-mă cum spun da când Sebastian mi-a propus să merg cu barca, împreună cu el, cu Tomas și cu Roger.

Deși Sebastian m-a mai vizitat de câteva ori, noaptea, era foarte drăguț cu mine în anumite zile. Așa cum era el înainte. Când luptam amândoi împotriva nedreptății lumii.

Am interpretat invitația ca fiind felul său de a-și cere iertare. De a restabili ordinea lucrurilor. Așa îmi plăcea mie să cred. Voiam să uit. Să cred că totul era ca mai demult, ca înainte de noaptea în care ușa camerei mele s-a deschis.

Insula pe care urma să ajungem se numește Yxön și este nelocuită.

Barca se numea *Marika* și era a tatălui lui Roger.

Ne-am întâlnit pe pod, la nouă dimineața. Era vineri. Tomas și Roger au ajuns cu un sfert de oră întârziere, târând după ei o sacoșă, un cort și patru baxuri de bere tare. Am urcat la bord. Roger era corpolent și taciturn. Vorbea doar dacă era întrebat, totuși părea să fie un uriaș simpatic. Un tip bun, dar prostuț. Stătea tot timpul în preajma lui Tomas, de parcă îl veghea, ca un fel de bodyguard.

Roger îi întinse lui Sebastian o doză de bere, pe care acesta o deschise și luă câteva înghițituri. Sebastian nu băuse niciodată în prezența mea, dar nu voiam să-l fac să se simtă prost în fața prietenilor, amintindu-i. Așa că am tăcut. M-am așezat la prora, m-am ghemuit cu genunchii la piept și am privit spre mare, în timp ce am pornit la drum.

Nu îndrăzneam să mă uit la Tomas. I-am simțit privirea asupra mea și am încercat să mă prefac că

nu-mi pasă. Era ceva rafinat la el. Mereu mi se păruse că avea un aer care sugera că provine dintr-un oraș mare. Poate pentru că părinții lui erau bogați, cel puțin pentru Fjällbacka, iar mama lui punea accent pe îmbrăcăminte și cheltuia mulți bani pe hainele lui. În acea zi purta o pereche de pantaloni scurți bej și un tricou polo alb. Văzându-l acolo, așezat lângă mine, mi se părea cel mai frumos băiat pe care îl întâlnisem vreodată.

— Vrei? a spus el, întinzându-mi o doză.

— Dar ne ajunge berea? a întrebat Sebastian.

Chiar dacă se purtase mai drăguț cu mine în ultima vreme, asta nu însemna că se purta frumos tot timpul. Avea o țigară în mână. Nu eram obișnuită să-l văd fumând.

— A, bineînțeles că poate și Matilda să bea o bere, a spus Tomas. Avem destulă.

Am luat doza. Am zâmbit. Dar tot n-am îndrăznit să-i întâlnesc privirea. Poate că urma să cunosc pe cineva ca Tomas când aveam să mă mut în alt oraș.

Strângeam bani, lucram în timpul liber la o patiserie. Fiecare bănuț pe care îl câștigam însemna plecarea mea din Fjällbacka.

Berea avea un gust amar și am făcut un efort să nu mă strâmb. Dar după ce m-am forțat să beau jumătate de doză, am simțit cum mi se răspândește o căldură în stomac și am început să mă relaxez. Cu cât beam mai mult, cu atât mi se părea mai bună berea călduță.

— Mulțumesc pentru ajutor, am spus brusc, prinzând curaj și privindu-l pe Tomas pentru prima dată.

— Pentru ce-mi mulțumești? m-a întrebat el amuzat.

— Fiindcă m-ai ajutat săptămâna asta, când mi-am scăpat cărțile pe jos.

— Pentru puțin. Prostu' ăla de Stefan ți-a pus piedică, nu?

Am încuviințat din cap, iar Tomas mi-a mai întins o bere.

— Nu-i băga în seamă pe toți idioții, a zis el, iar în privirea lui se răsfrângea sclipirea mării.

Eram surprinsă că Sebastian nu intervenise cu o remarcă dură, dar când am întors capul, căutându-l, am văzut că stătea întins, cu ochii închiși, în cabină. Părea că doarme. Deodată, m-am simțit stânjenită. Simțeam privirea lui Tomas.

Inima îmi bătea cu putere în piept.

Mercedesul negru opri pe Götgatan, iar Faye plăti și coborî.

Soarele strălucea, făcând să sclipească acoperișurile din Södermalm și Globen, care se zăreau în depărtare. Câțiva nori subțiri pluteau, ca fumul de țigară, pe cer. Chitara electrică a unui muzician de stradă se tânguia trist.

Faye se uita, prin mulțime, spre cafeneaua numită Muggen. Privea de la distanță, încercând să deslușească ce se afla în încăperile întunecate. În interior se vedeau canapele și fotolii jerpelite, de diverse culori și țesături. Pe pereți atârna o adunătură de tablouri vechi, cu rame aurii.

Când era pe punctul de a traversa strada, văzu înăuntru o față cunoscută. Dar nu era Ylva, ci polițista Yvonne Ingvarsson. Simți că-i stă inima în loc când descoperi că persoana cu care vorbea polițista era Ylva.

Intră repede într-un 7-Eleven aglomerat și se așeză pe un scaun de bar, cu vedere spre intrarea cafenelei.

Ancheta lui Yvonne începuse să devină din ce în ce mai deranjantă. Chiar dacă Ylva i-l furase pe Jack, Faye îl recucerise. Filmase, în secret, scena de sex dintre ei și îi trimisese filmulețul Ylvei. Ulterior, îi distrusese pe amândoi. Ylva nu știa nimic care ar fi putut s-o rănească pe Faye, dar ura ei era periculoasă. Brusc, Faye își dădu seama că era foarte important s-o câștige de partea sa.

După cinci minute, Yvonne părăsi cafeneaua. Faye se ascunse în spatele unui raft din interiorul magazinului, apoi traversă strada și intră pe ușa cafenelei.

Ylva se afla în spatele unei case vechi de marcat, care, în mod evident, era așezată acolo mai degrabă ca obiect de decor, decât pentru funcționalitatea sa, dat fiind că un mic anunț spunea că nu se acceptau plăți în numerar. Avea părul prins într-un coc și purta un tricou negru,

strâmt, mulat pe sâni. La coadă, în fața lui Faye, se mai aflau două persoane, iar Ylva le servi rapid și eficient.

În cele din urmă, veni și rândul lui Faye. Ylvei i se tăie respirația când o văzu.

— O cafea și un sendviș cu brânză și șuncă, te rog.

Ylva dădu din cap și preluă comanda lui Faye.

— Face… spuse Ylva și își drese glasul. Face optzeci și nouă de coroane.

Faye își apropie cardul Amex Black de aparat.

— Mă gândeam că vei apărea mai devreme sau mai târziu.

— Avem o problemă de rezolvat împreună, spuse Faye.

Ylva dădu din cap, dar privirea ei rătăci spre oamenii care se aflau în spatele lui Faye.

— Trebuie să mă ocup de comenzile celor care așteaptă la rând, dar ia loc și vin la tine când o să am o clipă liberă.

Faye încuviință din cap, își luă cafeaua și sendvișul și se așeză la o masă de două persoane, lângă fereastră.

Își verifică telefonul. Avea un mesaj de la David. De fiecare dată când îi vedea numele pe ecran, inima îi tresălta.

Cu un zâmbet, deschise mesajul și îl citi:

„Nu m-am putut abține când l-am văzut. Te reprezintă foarte bine. Și m-am aventurat, sperând c-o să fie pe placul tău”.

Faye deschise poza pe care i-o trimisese el. Inspiră adânc. David reușise să achiziționeze lucrarea de artă fotografică pe care ea o îndrăgea cel mai mult dintre toate tablourile din lume. Fotografia, realizată de Terry O’Neill, o reprezenta pe Faye Dunaway, la piscina de la The Beverly Hills Hotel, în dimineața celei de-a doua zile după ce câștigase Premiul Oscar. De unde putea el să știe? Cum de putea s-o cunoască atât de bine, deși

se știau de atât de puțin timp? Faye nu se putu abține să nu zâmbească larg.

Lăsă telefonul din mână și luă un șervețel, pe care mâzgăli ceva cu un stilou. Apoi scoase laptopul din geantă, îl așeză pe șervețel și își deschise e-mailurile. Nu ridică privirea din ecran, până în momentul în care Ylva se așeză pe scaunul din fața ei.

Ylva își scutură niște firimituri de pe bluză, apoi și-o netezi. Evita privirea lui Faye.

— A luat Jack legătura cu tine? întrebă Faye.

Ylva clătină ferm din cap.

— Nu. Și nici nu cred c-o va face. De ce-ar face-o? N-am însemnat niciodată nimic pentru el.

O spusese atât de simplu, de parcă ar fi fost sigură că Jack nu o iubise niciodată. Faye nici nu voia să-și imagineze cum fusese viața Ylvei cu el.

— Nu te-a contactat nici din închisoare?

— Nu. Nu cred că este interesat nici de mine, nici de Nora.

Faye se uită pe fereastră. Nu se gândea prea des la faptul că Julienne avea o soră mai mică, de aproape doi ani acum.

— Cum te descurci?

— După cum se vede, spuse Ylva, arătând cu mâna în jurul ei. Am pierdut totul, după relația cu Jack. Nimeni nu vrea să mă mai angajeze și cum aș putea să-mi reiau vechea slujbă, când am și eu un copil mic, de care trebuie să am grijă? Dar sunt bine. Vom reuși.

Faye luă o înghițitură de cafea. Era convinsă că Ylva avea dreptate. Avea să reușească. Era o supraviețuitoare.

— Ți-e frică de el? o întrebă Ylva.

Faye dădu încet din cap.

— Da, îmi este. Jack a ucis-o pe fiica noastră. Iar pe mine mă urăște. Pentru că am depus mărturie împotriva lui și pentru că am mers mai departe. Am devenit o femeie de succes. Acum i-am luat tot ce avea.

Ylva se uită spre casa de marcat, dar nu se vedea niciun client a cărui comandă s-o preia.

— Îmi pare rău, spuse ea. Pentru tot. Pentru ceea ce ți-am făcut. Fiindcă am fost o proastă și o naivă și am făcut tot ce mi-a spus el. Și îmi pare atât de rău pentru ce i s-a întâmplat lui Julienne. Acum, că o am pe Nora, nici măcar nu-mi pot imagina…

Vocea i se frânse și Faye își dădu seama că începuse să simtă empatie pentru femeia din fața ei. Amândouă fuseseră păcălite de Jack. Amândouă plătiseră același preț. Trebuia să dea uitării trecutul.

— Îți place să lucrezi la cafenea? o întrebă Faye.

Ylva se foi pe scaun.

— Este slujba mea, nici mai bună, nici mai rea decât oricare alta.

— Ai etica muncii și ești conștiincioasă, spuse Faye. Sunt aproape sigură că șefii tăi de aici n-au avut niciodată un angajat atât de bun. Ești perfecționistă și să știi că te respect pentru asta.

Ridică laptopul, scoase șervețelul pe care scrisese ceva și îl împinse peste masă. Ylva se aplecă înainte și se uită bănuitoare la el.

— Ce-i asta? întrebă.

— Un contract de muncă.

— Las-o baltă, spuse Ylva, înroșindu-se la față. Ai câștigat, Faye, nu-i nevoie să vii aici și să mă umilești. Mi-am învățat lecția. Am pierdut și n-ar fi trebuit să fac ce am făcut.

Faye închise încet laptopul.

— În inboxul meu am aproape o sută cincizeci de e-mailuri de la diferite persoane care doresc să investească în Revenge, înainte de extinderea noastră în SUA. Mai ales bărbați. Am nevoie de cineva cu adevărat priceput la finanțe care să țină evidența doritorilor și să-i verifice pe investitori. Vreau să știu cu cine plec la drum.

— De ce mă vrei tocmai pe mine?

— Pentru că ești cea mai potrivită. Și pentru că pot să-ți ofer același salariu pe care îl primești în această tavernă și, astfel, pe bani puțini, pot să dispun de serviciile unuia dintre cei mai buni economiști din Suedia.

Ylva părea că nu pricepe.

— Dar… dar ți-am furat soțul.

— Da, am uitat să-ți mulțumesc pentru asta, spuse scurt Faye, zâmbind. Mi l-am luat înapoi, chiar dacă era doar pentru a-i fura afacerea. După cum vezi, suntem chit.

— Pur și simplu, nu înțeleg cu ce pot să-ți fiu de folos.

— Atât pot să-ți spun. Nu pot să-ți dau mai multe informații deocamdată. Am reușit deja să-i împiedic pe jurnaliștii de la *Dagens Industri* să scrie despre asta, pentru moment. Dar îmi asum riscul de a mă încrede în tine.

— Poți să ai încredere în mine, spuse Ylva pe un ton serios și Faye o crezu.

— Revenge este pe cale să fie preluată. La început, s-a întâmplat în secret, dar acum este pe față.

— Preluată? De cine…?

— De către Henrik Bergendahl.

— Partenerul lui Jack de la Compare?

— Da.

Ylva dădu din cap, analizând informațiile pe care le primise.

— Înseamnă că te urăște.

— Da, chiar mai mult decât o urăște pe Alice.

— Pe Alice?

Faye flutură din mână, cu o expresie dezgustată.

— E o poveste lungă. Cei doi trec printr-un divorț, unul murdar. Henrik a înșelat-o cu bona.

— Cu cine n-a înșelat-o Henrik? mormăi Ylva.

Se auzi clopoțelul de la intrare, dar persoana se răzgândi și ieși.

— Problema este că Henrik are capital. Mult capital. Destul cât să-și permită să preia compania.

Și nu cred că a fost un impuls de moment, cred că planificase asta de multă vreme.

— Nu poți face nimic? Ai verificat toți colaboratorii? Ai vorbit cu acționarii? Nu a făcut ceva compromițător, cu care să-l poți șantaja?

Faye îi aruncă un zâmbet mulțumit.

— Tocmai de aceea sunt aici, spuse ea. Am nevoie de cineva care să pună exact aceste întrebări, să gândească în această direcție, să mă poată ajuta să obțin răspunsurile dorite și așa mai departe.

Ylva clătină din cap.

— Tot nu înțeleg de ce mi-ai oferi tocmai mie un loc de muncă.

Clopoțelul de la intrare se auzi din nou și, de data asta, intră o tânără care se îndreptă spre casa de marcat. Ylva se ridică.

Faye se ridică și ea, își strânse lucrurile și îi întinse o carte de vizită.

— Sună-mă, dacă ești interesată. Însă vei fi angajată cu o condiție. Privește-l ca pe un examen de admitere. Trebuie să concepi un plan care să mă ajute să-i opresc pe cei care vor să-mi preia compania.

Luă șervețelul de pe masă și i-l puse Ylvei în mână.

— Asta e complet valabil. De îndată ce-l semnezi, vei prelua funcția de director financiar al Revenge. Cu condiția să-mi oferi informațiile de care am nevoie. Și contactează-mă dacă te caută Jack. Amândouă trebuie să ne păzim spatele. E un om periculos.

Îi făcu semn cu mâna, se răsuci pe călcâie și părăsi cafeneaua.

Faye își dădea oarecum seama că visează, dar nu se putea trezi. În ultima vreme avusese tot mai des acest vis. Nu era întotdeauna la fel. Dar sentimentul era mereu același. Și părea întotdeauna înspăimântător de real.

Se făcea că se întorsese acasă de la maternitate cu Julienne, de câteva săptămâni. Trăia încă în lumea ei. Încă pe deplin acaparată de mica ființă care, din momentul în care se născuse, pusese stăpânire pe întreaga ei viață.

Era obosită, epuizată și o durea tot corpul. De când se întorsese acasă, își petrecuse nopțile singură, numai cu Julienne, și nu dormise mai mult de câteva ore pe noapte, în reprize.

Cu toate astea, Jack găsise de cuviință să-i ceară să organizeze o mare cină de afaceri, pentru investitorii-cheie. Ca întotdeauna, ea îi făcu pe plac.

Pregăti evenimentul zile întregi, încercând, în același timp, să răspundă nevoilor lui Julienne. Își dorea să fie frumoasă la cina respectivă, dar nimic din vechea ei garderobă nu se potrivea cu corpul ei de proaspătă mamă. Burta îi era moale și flască, iar sânii, enormi, plini cu lapte. Transpirată leoarcă, se îmbrăcă, în cele din urmă, cu un fel de tunică, pe care o cumpărase pentru una dintre vacanțele lor la mare. Pe sub tunică purta o pereche de colanți cu burtieră și un sutien de alăptat, cu burete, care să absoarbă laptele ce ar fi putut să-i curgă.

Când o văzu Jack, o măsură din cap până în picioare, cu o privire dezgustată.

Oaspeții sosiră, iar Faye și Jack îi întâmpinară în hol. Bărbații erau însoțiți de femei suple, care își păstrau silueta înfometându-se. Cu mărimea 34 la haine și cu obraji injectați cu botox, ca să nu arate scofâlcite și trase la față. Jack își plimba privirea de la acele femei la ea, iar Faye vedea pe fața lui că nu era deloc mulțumit de prestația ei.

La mijlocul aperitivului, Julienne se trezi. Faye se ridică de la masă, pregătită să se ducă în camera fetiței, dar Jack îi puse mâna pe braț, făcând-o să se așeze la loc. Se uită la el, rugător, dar privirea lui era fermă.

Faye le zâmbea forțat oaspeților, în timp ce fiica ei țipa în pătuț. Câteva dintre femei o priveau cu ochi înțelegători, în timp ce bărbații făceau comentarii glumețe, de genul: „E bine că i se dezvoltă plămânii".

În cele din urmă, Jack se duse la Julienne. Ieși cu ea în brațe. Era umflată de plâns, iar pijamaua era udă de lacrimi. Fața lui Jack era transfigurată de furie, de parcă Faye o făcuse pe Julienne să plângă. Fără niciun cuvânt, i-o întinse, iar ea strânse la pieptul său, cu mulțumire, corpușorul lui Julienne. Jack era stăpânit de o furie mocnită. Râsul lipsit de griji al bărbaților răsuna între pereții livingului lor elegant. Dar privirile compătimitoare, pline de empatie ale femeilor îi pătrunseră până în suflet.

Ce se întâmplase? Cum de se ajunsese aici?

Faye tresări și se ridică în capul oaselor, în pat. Era leoarcă de transpirație și tremura din tot corpul.

A fost doar un vis, își spuse ea. Doar un vis. Dar privirea lui Jack îi rămăsese întipărită în minte. Se întinse ușor la loc pe spate, simțindu-și pulsul în tâmple. Jack era mereu acolo. Nu putea să-l alunge niciodată din visele ei. Era mereu prezent. Intrase, definitiv, în viața ei.

Faye își puse telefonul înapoi în geantă și se uită la diferitele modele de ceasuri de mână pe care i le arăta vânzătorul insistent. Era sunată zilnic de la poliție și întrebată dacă totul era în ordine.

Ceasul de mână care îi atrase atenția era marca Patek Philippe și costa trei sute cincizeci de mii de coroane. Faye își dădea seama că era o nebunie să-l cumpere pentru un bărbat pe care îl știa doar de

câteva săptămâni. Totuși gestul i se părea potrivit. Zâmbi, gândindu-se la tabloul cu Faye Dunaway, care atârna acum pe peretele din livingul ei și dădu aprobator din cap către vânzător, când acesta o întrebă dacă s-a hotărât.

— Îl cumpăr pe acesta, spuse ea, arătând spre ceas, înainte de a-i înapoia un Amex Black.

Vânzătorul își împreună mâinile.

— Este o alegere excelentă! exclamă el.

Altercațiile lui David cu soția lui, Johanna, începuseră să devină foarte supărătoare. Nu putea să nu remarce cât de afectat era David, deși încerca să suporte totul cu stoicism. Era evident că Johanna nu putea accepta ca el să-și vadă de viața lui și încerca, prin orice mijloace, să-l păstreze aproape de ea. Continua să refuze să semneze actele de divorț – deși David fusese de acord să-i dea jumătate din avere, chiar dacă încheiaseră un contract prenupțial și nu era obligat să-i dea niciun bănuț din averea lui. Faye îl admira pentru asta.

Când vânzătorul o întrebă dacă dorește să graveze ceva pe ceas, Faye răspunse că nu. În timp ce semna teancul de hârtii pe care bărbatul îl împinsese spre ea pe tejghea, telefonul începu să-i vibreze în geantă. Nu recunoscu numărul și, în prima clipă, nu vru să răspundă. Se temea să nu fie Jack.

Apoi se enervă pe ea însăși și își propuse să nu se lase dominată de frică. Când răspunse, se dovedi că era un jurnalist de la *Aftonbladet.* Faye oftă. Își schimba periodic numărul de telefon, pentru a se ține departe de presă, dar, până la urmă, tot reușeau să i-l afle. Jurnalistul se recomandă ca fiind Peter Sjöberg și Faye reuși să-și amintească fața lui, din ediția Online a ziarului. Era unul dintre reporterii care scriseseră articole despre divorțul lui Alice de Henrik.

— Vă sun, bineînțeles, în legătură cu evadarea spectaculoasă a fostului dumneavoastră soț, spuse repede jurnalistul, ca și cum ar fi fost vorba despre

un sondaj oarecare de opinie despre soiul cel mai gustos de căpșuni.

Faye se încruntă; știa că nu era bine să stea de vorbă cu el, dar nu-și putea stăpâni curiozitatea în legătură cu acel subiect. Jurnaliștii obișnuiau să aibă informații pe care nu le publicau din motive etice, asta însă nu-i împiedica să le răspândească în conversațiile telefonice.

— V-a contactat? întrebă Peter Sjöberg, încercând marea cu degetul.

— Nu, îi răspunse Faye direct.

— Vă este frică? Având în vedere… cele petrecute?

— Nu vreau să răspund la întrebarea asta.

— Bine. Am înțeles.

Urmă un moment de tăcere și Faye auzi șușoteli în fundal.

— Mai doriți să știți și altceva? îl întrebă ea.

— Nu. Ba da, vă este cunoscut numele…

Vocea reporterului fu acoperită de cea a vânzătorului de ceasuri. Nu observase că vorbea la telefon, pentru că Faye își pusese căștile. Îl atenționa făcând un semn spre ureche, iar bărbatul își ceru scuze, ridicând palmele.

— Iertați-mă, ce ați spus?

— V-am întrebat dacă numele Gösta Berg vă este cunoscut.

Parcă o înjunghiase în inimă. Apoi i se făcu frig. Își întâlni privirea în oglinda din spatele casei de marcat. Văzu groază în ea.

— De ce mă întrebați? reuși totuși să întrebe, prinzându-se cu mâna de marginea tejghelei.

— Este numele bărbatului împreună cu care a evadat Jack. În principiu, voiam să aflu de la dumneavoastră dacă ei se cunoșteau dinainte. Dar îmi dau seama că doar din întâmplare se aflau în același loc, apoi au evadat împreună.

Faye închise telefonul; mâna îi tremura.

Finaliză, mecanic, achiziția ceasului. Își simțea transpirația curgându-i pe gât. După ce termină,

ieși împleticindu-se în Biblioteksgatan și își puse ochelarii de soare. Mergea cât putea de repede, cu picioarele tremurându-i. Decise să se ducă direct acasă și s-o sune pe mama sa, în Italia. Cum va reacționa când va auzi că soțul ei a scăpat din închisoarea în care executa o condamnare pe viață pentru uciderea ei?

Înainte ca Faye să intre pe poartă, se uită în jur, neliniștită. Deodată se simți ca și cum ar fi fost privită din toate părțile. Intră repede și trânti tare ușa după ea.

Se furișă în lift și se aplecă să-și privească fața în oglindă. Inspiră adânc. I se liniștise pulsul. Inima îi bătea calm în piept. La etajul al cincilea, liftul se opri cu o smucitură. Faye dădu grilajul la o parte și ieși, înțelegând pe loc că nu era singură.

Fjällbacka – atunci

Nu mi-am închipuit niciodată ce avea să se întâmple pe barca *Marika,* la a cărei proră stăteam, ghemuită, cu genunchii la piept și cu brațele în jurul picioarelor mele subțiri și priveam spre mare. Sebastian se trezise și se ridicase. Băieții fumau. Beau bere. Se uitau spre mine uneori, vorbind cu ochii fixați asupra mea. Mă întrebam, curioasă, ce spuneau.

Tomas s-a apropiat de mine și mi-a întins o doză deschisă de bere Pripps Blå. Era pe jumătate goală și berea se încălzise.

— Mulțumesc!

Am luat câteva înghițituri mari, în timp ce îmi țineam respirația, ca să nu-i simt gustul.

— Bea-o tu, spuse el, când am vrut să i-o dau înapoi. Mai avem.

S-a îndepărtat de mine. Am deschis o carte pe care o adusesem cu mine. *Moby Dick,* pentru că ne aflam pe mare. Aveam în bagaj și *Robinson Crusoe.* Era o ediție veche, care aparținuse bunicului meu. Beam bere caldă și răsuflată și citeam.

După aproximativ o oră, băieții au strigat că am ajuns. Am ridicat privirea și am văzut Yxön. O oază verde, împădurită și pustie, pe întinderea albastră a apei. Am ancorat lângă niște stânci, am dat jos barca pneumatică și am încărcat în ea rucsacurile și proviziile. Roger și-a aprins o țigară și a început să vâslească.

Mi-am adus mâna la piept, am simțit pandantivul care atârna acolo, am pipăit aripile de argint, care păreau atât de fragile, dar erau foarte rezistente, la fel ca mama. Insula se întindea în fața ochilor mei și m-am cutremurat când am simțit, de-a lungul spatelui, o pală de vânt rece.

Faye se uită la femeia care stătea în fața ușii apartamentului său. Aproape că țipă de uimire. Respiră adânc, în timp ce Ylva Lehndorf o salută cu mâna.

— Te-am speriat?

— Puțin, spuse Faye, scoțând cheia și deschizând ușa. Intră!

Tremura, în timp ce se descălța. După ce Ylva intră în apartament, Faye încuie repede ușa.

— Ce apartament frumos, spuse Ylva încet.

— Mulțumesc, și mie îmi place. Am avut o zi infernală, așa că, deși e cam devreme, cred că voi bea un pahar de vin. Vrei și tu unul?

Ylva încuviință din cap, cu un zâmbet stingher.

— Bine, spuse Faye, conducând-o spre bucătărie.

Scoase o sticlă de chardonnay, două pahare de vin și un tirbușon. Dumnezeule, risca să ajungă alcoolică, înainte ca toate astea să se termine. În perioada asta consuma cantități de vin care depășeau limitele rezonabile, dar acum numai vinul sau diazepamul o puteau ajuta să supraviețuiască. Așa că prefera, cu siguranță, un chardonnay rece. Probabil că va bea sucuri după ce va trece totul și va petrece o săptămână întreagă la spa-ul La Prairies din Elveția, unde va face o cură adevărată de dezintoxicare. Deschise congelatorul, scoase o pungă cu gheață și o răsturnă într-o frapieră din metal, pe care i-o întinse Ylvei.

— Să ieșim pe terasă.

Faye turnă vinul în pahare, apoi stătură un timp în tăcere, privind peste acoperișurile din Östermalm și sorbindu-și băuturile.

— Nu te întrebi de ce mă aflu aici? o întrebă Ylva cu precauție.

— Nu, spuse Faye, continuând să se uite în depărtare. Bănuiesc că te afli aici pentru că ți-ai dat seama că oferta mea este prea bună pentru a o refuza.

Ylva încuviință din cap.

— Dacă încă vrei să mă angajezi, accept cu plăcere postul de director financiar al Revenge. Și am informațiile pe care le dorești.

Faye simți un fior de nerăbdare, dar mai întâi voia să lămurească un lucru mai urgent. Ceva care era mai important decât orice altceva.

— Tot nu te-a căutat Jack? o întrebă ea.

Ylva clătină repede din cap.

— Nici pe tine?

— Nu.

Telefonul lui Faye începu să sune strident și amândouă tresăriră, apoi își zâmbiră, stânjenite. Faye presupuse că era tot un jurnalist și întoarse iPhone-ul cu ecranul în jos. Când primi un SMS care o informa că cineva îi lăsase un mesaj vocal, apelă mesageria vocală.

„Bună, Faye, mă numesc Johanna Schiller și sunt căsătorită cu David. Aș dori să mă suni, cât mai curând posibil, la acest număr. Cred că trebuie să vorbim."

Vocea suna încordată, aproape nevrotică, se gândi Faye. Ylva o privea cu o expresie întrebătoare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea cu băgare de seamă. Faye se gândi, prevăzătoare, ce răspuns să-i dea. N-ar fi fost nicio problemă să-i povestească despre relația ei cu David, de vreme ce el era în divorț sau, cel puțin, așa ar fi stat lucrurile, dacă Johanna n-ar fi amânat procesul. Nu era mândră să fie cealaltă, femeia de pe locul doi, dar nimeni n-ar fi înțeles-o mai bine decât Ylva.

Îi povesti, pe scurt, despre aventurile ei din ultimele săptămâni, iar Ylva o ascultă, cu chipul încordat.

— Ai mustrări de conștiință? o întrebă ea, după ce Faye termină de vorbit.

Faye se gândi o clipă, sorbind din vin.

— Sunt îndrăgostită de el, iar el e îndrăgostit de mine. Suntem doi adulți. Sigur, ar fi fost de

preferat ca divorțul să se fi încheiat, dar ea refuză să-i dea libertatea. Asta înseamnă ca eu și David să stăm departe unul de altul? Nu, n-am nici cea mai mică mustrare de conștiință.

Faye întinse mâna după sticlă și umplu paharele.

— Ce ai de gând să faci? Vrei s-o suni? întrebă Ylva, arătând cu capul spre telefon.

— Nu. Nu e treaba mea să rezolv asta. E treaba lui David. Nu știu exact ce anume au discutat ei. Din păcate, ea a aflat despre noi de la altcineva, înainte ca David să apuce să-i spună ceva, dar nu credeam că știa că eu sunt femeia pe care a cunoscut-o. La ce ar ajuta dacă aș vorbi cu ea? Asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile.

Se uită întrebător la Ylva.

— Tu ai avut mustrări de conștiință?

Ylva luă o gură de vin. Faye îi admira calmul, încrederea pe care o emana. Tonul lui Faye fusese neutru, dar voia cu adevărat să știe. Își reprimase amintirea trupurilor lor goale, al Ylvei și al lui Jack, în dormitorul ei. I se părea ireal că stă în fața acestei femei și vorbește cu ea despre momentul care schimbase, poate, mai mult decât orice altceva, viața lui Faye.

— Da și nu, spuse Ylva, gânditoare. Adică Jack mi te-a descris uneori ca pe un monstru, alteori ca pe o ființă neajutorată. În plus, eram îndrăgostită. Îmi pierdusem mințile de îndrăgostită ce eram. Și, fără să-mi dau seama, el a reușit să mă schimbe, cum te schimbase și pe tine. Nici n-am observat asta. Eram ca o jucărie, ca un soldățel de tinichea, gol pe dinăuntru, care avea un singur scop în viață: să-l facă pe băiețelul Jack Adelheim fericit.

Faye dădu încet din cap.

Un elicopter al poliției trecu pe deasupra lor, îndreptându-se spre sud.

Se ridică și se apropie de balustradă. Ylva i se alătură.

— Cred că nicio clipă nu a încetat să te iubească, Faye. Nici măcar în cele mai pasionale

momente ale relației noastre. Nici după ce ne-am mutat împreună, nici după ce am rămas însărcinată cu Nora. Era ceva ce simțeam permanent și care mă chinuia tot timpul. Am fost doar un substitut. Al tău. Cred că toate femeile cu care a fost au însemnat pentru el o încercare de a te regăsi. Asta e ciudat în toată această suferință.

Faye, care își ținuse respirația în timp ce vorbise Ylva, își drese glasul. I se pusese un nod în gât. Nu-și dădea seama de ce o afectase atât de mult ceea ce spusese Ylva. Poate pentru că înțelesese și ea acest lucru, dar nu îndrăznise niciodată s-o spună cu voce tare – nici pentru ea, nici pentru altcineva. Acum, era prima dată când primea o confirmare de la o altă persoană. Și nu era o persoană oarecare, ci singura persoană din lume, în afară de Faye, care îl cunoștea foarte bine pe Jack.

Își aminti din nou de vis. De visul cu Jack. Cum își bătea joc. De greutatea ei, de neputința ei. Dar și de felul în care îi zâmbea și o făcea să se simtă iubită. În vis, încă putea să-i fie dor de el, iar ăsta era lucrul cel mai rău dintre toate. Se ura din cauza asta. Acum însă nu-și putea permite să gândească așa.

Se așezară din nou, iar Faye se întoarse spre Ylva.

— La ce te-ai gândit? Putem să facem ceva sau e prea târziu?

Ylva își rezemă picioarele de balustradă. Își întinse puțin gâtul, care scoase un sunet neplăcut, făcând-o pe Faye să se înfioare.

— Scuze, e o trăsătură de familie, râse Ylva.

Își coborî picioarele și se uită la Faye.

— Am câteva idei. Nimic concret, nu înainte de a afla mai multe. Încă îmi lipsesc câteva piese din puzzle. Dar am un mare avantaj. Am lucrat cu Henrik. Cunosc felul în care gândește. Și, după cum știi, nu Henrik a fost creierul din spatele Compare.

Faye pufni tare și zgomotos. Ylva zâmbi.

— Da, acum știu că tu ai fost aceea. Atunci nu știam. Pe atunci credeam că Jack era. Nu mi se părea că Henrik ar fi putut să fie atât de înzestrat. Faptul că a reușit să se pună pe picioare, și chiar mai mult, este, din punctul meu de vedere, un miracol. Dar mai există multe companii de succes și averi construite de oameni mai puțin inteligenți. Contează mult relațiile și șansa de a te afla la locul potrivit, în momentul potrivit…

— Da, mulțumesc, spuse Faye, sorbind din vin și ascultând cu interes ceea ce-i spunea Ylva.

Își dădu seama că începea să-i placă de ea. Și, în plus, oricine merită a doua șansă. Sau nu. Poate nu toată lumea. Dar Ylva merita cu siguranță.

— Ceea ce știu despre Henrik, printre altele, este că e superficial. Nu are simțul detaliilor, așadar nici simțul întregului. Omite multe lucruri. Adeseori, Jack se supăra pe el, din cauza asta. Frecvent am fost pusă în situația de a gestiona daunele provocate de Henrik, de a îndrepta rateurile pe care le dădea. Să nu mă înțelegi greșit, Henrik nu e prost, nu asta vreau să spun. Nu trebuie să facem greșeala de a-l subestima. Și nu are scrupule în a-și atinge obiectivele. Iar asta este o trăsătură periculoasă. Dar, dacă putem profita de o vulnerabilitate a lui, aceasta este superficialitatea. Am citit în treacăt contractele încheiate cu Revenge, mi-ar trebui o zi să le citesc din nou. Aș vrea să verific ce scrie acolo cu unchiul meu, care este avocat specializat în drept contractual. Unul dintre cei mai buni. Ar putea să mă lămurească el în problemele pe care nu le înțeleg.

— Eu și Kerstin am citit contractele și am angajat avocați care le-au verificat. Ce ați putea găsi în plus?

— Rămâne de văzut, spuse Ylva.

Se ridicase în picioare și se plimba de colo-colo, pe terasă, în timp ce vorbea.

— Poate Henrik a scăpat din vedere ceva, în această afacere. Există o mie de lucruri, o mie de clauze care i-ar putea pune bețe în roate, dacă nu s-a gândit bine la toate. Sau am putea, la fel de bine…

— Ce? spuse Faye cu însuflețire.

Ylva se însuflețise. Cenușiul dispăruse, pojghița subțire de melancolie dispăruse și ea, îi scânteiau ochii și vorbea cu tot corpul ei.

— Ce anume? insistă Faye.

Ylva se opri. Se rezemă de balustradă. Părul îi flutura în vânt. Zâmbi larg.

— Cred că va trebui, în orice caz, să ne asigurăm dacă lui Henrik i-a scăpat ceva.

Faye zâmbi din nou. Pentru prima dată, după o lungă perioadă, simți că se poate relaxa. Inspiră adânc. Apoi dădu aerul afară, încet. Își dădu seama că o iertase pe Ylva. Era timpul să înceapă un nou capitol.

Cu toate că era întuneric la Miss Voon, în ochii albaștri ai lui David se vedea o strălucire, când zâmbea. Trecuseră prea multe zile de când se văzuseră ultima dată. Problemele lui Faye cu Revenge și problemele lui cu Johanna le stătuseră în cale.

— Trebuie să-mi spui mai multe despre extinderea în SUA, zise David. N-am apucat să vorbim pe îndelete despre asta.

Luă cu bețișoarele o bucată de friptură în sânge și o întinse spre ea.

— Înainte de toate, trebuie să guști din asta. Ți se topește în gură.

Faye se miră când carnea fragedă îi dispăru, practic, din gură, fără ca ea să trebuiască să mestece.

— Doamne, ce bună e. Gustă și tu din asta.

Luă un mini-taco umplut cu homar de pe suportul de metal de lângă farfuria ei și îl strecură cu grijă în gura lui deschisă.

— Extinderea în SUA a companiei a făcut parte din proiect încă de la început, spuse ea. Dar am vrut s-o iau pas cu pas. Mai întâi în Suedia, apoi în Norvegia, apoi în Europa. Apoi în SUA, când am fi dispus de resurse suficiente pentru a avea șanse de izbândă. Sunt pe deplin conștientă de cât de dificil este pentru o companie străină să reușească acolo. Avem multe piedici de înfruntat, concurăm cu companii uriașe, bine cotate, iar aceasta este una dintre cele mai competitive industrii. Dar tocmai asta m-a atras, de la început. Provocarea. Pasul ăsta este încă o latură a acestei provocări.

Se șterse la gură.

— Apropo, voi pleca la Amsterdam în weekend pentru câteva întâlniri, și le voi lua cu mine pe Ylva și pe Alice.

— Serios? Dar nu vă cunoașteți îndeajuns de bine, nu?

— Asta e o ocazie bună să aflăm mai multe una despre cealaltă și, în plus, mi-ai spus că ești foarte ocupat cu fetele tale în weekendul care vine.

— Așa e, zise David. Ai dreptate.

Lăsă jos bețișoarele.

— Trebuie să recunosc că sunt extrem de impresionat de tot ce ai realizat, de tot ce ai construit.

Faye se înroși. Auzise acest lucru des, dar, venind de la David, însemna infinit mai mult pentru ea.

Ridică din umeri.

— Nu pot nega avantajul de care s-a bucurat Revenge când Chris mi-a lăsat compania ei drept moștenire. Îi voi fi veșnic recunoscătoare pentru asta și voi face totul ca să gestionez cât mai bine ceea ce mi-a oferit ea.

— Știu că deja o faci. Și că o vei face în continuare, îi spuse David cu căldură.

Fură întrerupți de chelnerul care le aduse la masă alte platouri cu mâncare.

— O, Doamne. Ești *feeder*[20].

— Oamenii grași sunt mai greu de răpit, spuse Faye cu un zâmbet, luând o bucată de sashimi cu bețișoarele.

David o privi cu seriozitate.

— Te iubesc, indiferent de mărimea pe care o porți.

Faye se opri, cu bețișoarele în aer. Se uită la el.

— Ce-ai spus?

David înclină capul.

— Ai auzit ce am spus.

— Spune-o din nou.

Ochii lui albaștri o fermecau, în timp ce zâmbea într-un fel pe care Faye nu-l mai văzuse niciodată.

— Te iubesc, Faye.

Fjällbacka – atunci

Când am pus piciorul pe uscat, Tomas a spus că la mică distanță, în pădure, se afla o cabană. După ce am mers puțin, am găsit-o într-o poiană. Afară se afla un grătar, iar Sebastian s-a apucat să facă focul. Părea mai fericit, mai încrezător, aici, alături de prietenii săi, decât acasă. Mai vioi și mai energic.

Și eu mă simțeam mai în largul meu. Aveam sentimentul că, în sfârșit, eram văzută și tolerată. Fiind ora prânzului, am prăjit pe grătar cârnați, pe care i-am mâncat cu mare poftă. Băieții au băut și mai multă bere, în timp ce eu m-am limitat la Coca-cola.

Tomas a venit și s-a așezat lângă mine. Am simțit căldura corpului său și a trebuit să mă împotrivesc impulsului de a mă apropia de el.

— Îți amintești de aluatul ăla scârbos care se prăjea pe grătar, împreună cu cârnații, în excursiile școlare în care mergeam când eram mici? m-a întrebat.

— Da, bleah, cel care se făcea dintr-un amestec de făină, sare și apă?

— Cum se numea? Plastilină?

— Plastilina nu e aia cu care te joci?

— Dacă erau unul și același lucru?

— Bleah!

Am simțit că mă prăpădesc de râs.

— Nu ți-a plăcut berea? m-a întrebat Tomas, arătând spre doza de Coca-cola din care beam.

— Ba da, dar tocmai începusem să mă amețesc, i-am răspuns stânjenită, așezând doza de suc în spatele meu.

Doza s-a vărsat, iar eu m-am ridicat.

Tomas s-a ridicat și el brusc, a căutat în jur ceva cu care să șteargă pata umedă de pe fusta mea, dar nu a găsit niciun șervețel. A luat o bucată de mușchi și a început să frece țesătura, singurul

rezultat fiind că, acum, pata umedă devenise și murdară.

— Nu ai note prea bune la lucru manual, nu-i așa? am chicotit eu și Tomas a ridicat din umeri, stânjenit.

— Este atât de evident? a zis el.

Ochii îi străluceau din nou.

Roger și Sebastian ne priveau cu atenție. Vorbeau încet, cu capetele apropiate. Am simțit un fior pe șira spinării pe care l-am pus pe seama vântului.

După ce am terminat de mâncat, ne-am îndreptat spre cabană. În broască era o cheie mare și ruginită. Am întors-o și am pășit înăuntru. Nu erau multe de văzut acolo.

— Nu e locul cel mai luxos din lume, a spus Tomas, dar Sebastian l-a bătut pe spate.

— E gratuit. La ce te-ai fi așteptat? Dacă tu dormi pe cearșafuri de mătase…

— Ei, ai grijă ce spui, a zis Tomas, înghiontindu-l pe Sebastian, care s-a ferit.

Mă uitam în jur, în timp ce ochii mei începeau să se obișnuiască cu întunericul. Afară, soarele strălucea puternic, dar în cabană era aproape beznă. Ferestrele erau astupate cu scânduri groase de lemn. Singurul obiect de mobilier de acolo era un pat, într-un colț, cu o saltea murdară. Roger a călcat din greșeală pe o cutie goală de conserve, care a zăngănit. Am tresărit, cu inima bătându-mi cu putere, dar m-am calmat repede.

M-am întrebat cine locuise acolo. Cabana părea să aibă cel puțin o sută de ani. Ar fi putut cineva să locuiască acolo? Pe tot parcursul anului? Cu siguranță că da. Știam că multe familii locuiau pe insule, poate că această căsuță fusese cândva plină de copii.

Uneori îmi imaginam cum ar fi fost să trăiesc singură pe una dintre aceste insule măturate de vânt. Iar singurii mei tovarăși să fie pescărușii, aricii, caprifoiul și racii care se urcau pe stânci.

Am mângâiat pereții de lemn, trecându-mi mâna peste scândurile noduroase ale cabanei. Avea două camere minuscule. Am intrat în camera din fund, dar mirosul de mucegai era atât de puternic, încât am ieșit imediat.

— Alo!

Am strigat. Niciun răspuns. Băieții ieșiseră. M-am dus la ușa din față, care era închisă, și am apăsat pe clanță. Am simțit, din nou, un fior pe șira spinării, când mi-am dat seama că era încuiată.

După ce au fost luate de un taxi de la aeroport, Faye, Alice și Ylva și-au petrecut după-amiaza răcorindu-se în piscina de pe acoperișul hotelului. Valul de căldură care cuprinsese Suedia nici nu se compara cu aerul uscat și cald din Amsterdam. S-au așezat gâfâind pe șezlongurile lor, au băut margarita și au vorbit despre cum își vor petrece seara. Faye era îngândurată. Și-a informat persoana de contact de la poliție că era plecată la Amsterdam, în weekend. Nici acum nu aveau vreo informație despre Jack.

— Încă nu mi-ai spus ce facem aici, în acest weekend, Ylva. Nu era chiar cel mai potrivit moment să fi plecat acum.

— Suntem aici ca să gândim un plan B. O plasă de siguranță.

— Mie nu-mi pasă de ce suntem aici, spuse Alice, sorbind din margarita. Ne aflăm pe un acoperiș din Amsterdam. La piscină. Și bem margarita. Cui îi pasă de motivul pentru care ne aflăm aici?

— Astăzi ne putem relaxa, zise Ylva, punându-și ochelarii de soare la ochi și înclinându-și fața spre soare. Mâine vă voi spune de ce suntem aici. Și puteți să mă și îmbătați, că nu vă voi spune înainte niciun cuvânt. Așa că profitați și bucurați-vă de ziua de azi.

— *Hear, hear*,[21] spuse Alice, luând încă o gură de băutură. Dar, dacă planul este ca noi să ne relaxăm și să ne distrăm astăzi, vreți să mergem la un *coffeeshop*[22]*?*

Faye clătină din cap.

— E unul dintre acele locuri în care se fumează haș?

Încă încerca să-și imagineze ce anume își propusese Ylva să facă aducându-le aici. Dar insistase asupra faptului că era o plasă de siguranță. În disperarea sa, Faye se mulțumise cu

atât. Nu prea avea de ales și trebuia să se bizuie pe mica echipă pe care o strânsese în jurul ei.

Alice zâmbi.

— Exact.

— Ai fumat vreodată? întrebă Faye pe un ton sceptic.

— Toată lumea făcea asta în Djursholm, spuse Alice. Nu însemna că erai vreun gangster. Ci doar un adolescent, ca toți ceilalți.

— Nu știu… spuse Ylva, ezitant. Mâine avem treabă.

Alice flutură dezaprobator din mână.

— Nu fi fraieră. De câte ori ți-ai permis să te distrezi în ultimii ani? Cât de des ai apelat la o bonă?

— Sunt foarte recunoscătoare că bona ta a putut…

— Nu asta am vrut să spun. Faye, tu ai fi de acord?

Faye sorbi din băutură și își întinse picioarele la soare.

— Dumnezeule, suntem trei fete minunate în Amsterdam. Ce te-ai gândit că vom face? Că o stăm în cameră și o să ne uităm la televizor? Nu, eu vă propun să stăm aici, să ne bronzăm puțin și să ne bucurăm de ziua asta frumoasă, apoi să ne aranjăm și să ne ducem diseară la un club de noapte. Iar în drum spre club să ne oprim la un *coffeeshop.* Sunteți de acord?

Ylva și Faye murmurară ceva cum că erau de acord, dar Ylva arăta la fel de încordată pe cât se simțea și Faye. Alice nu stătu mult pe gânduri și chemă un chelner, ca să-l întrebe dacă le poate recomanda un *coffeeshop* din apropiere. El le spuse că cele mai bune se află în Cartierul Roșu și le sfătui să bea multă apă. Pe de o parte, din cauza căldurii, pe de altă parte, pentru că, dacă nu ești obișnuit să fumezi hașiș, riști să te deshidratezi.

— Eu n-am probleme. Am fumat mult *ganja.* Sunt un Bob Marley al Djursholmului, glumi

Alice.

Faye și Ylva izbucniră în râs. Chelnerul le privi cu un chip lipsit de expresie și dispăru cu tava.

Chiar dacă îi era dor de David, Faye se bucura că plecase. O călătorie cu două femei amuzante și inteligente, într-un oraș viu precum Amsterdamul, era exact ceea ce îi trebuia.

Începea să-i placă planul lui Alice. Trebuia să îndrăznească să trăiască puțin. Să uite de problemele de zi cu zi.

Când chelnerul veni cu alt rând de margarita rece, o dădu pe gât pe cea pe care o avea deja și o luă pe următoarea. Era calmul de dinaintea furtunii. Un moment de relaxare, departe de haosul și neliniștea a tot ce se întâmpla acasă. După cum spunea Alice: avea nevoie de asta.

Cinci ore mai târziu, stăteau într-o cafenea și mâncau fiecare câte un *spacecookie,* fără să se întâmple nimic. Fără să simtă nimic. Erau dezamăgite, plictisite și sufereau din cauza căldurii. Și, pentru că nu se servea alcool în *coffeeshop,* sorbeau deja din al treilea cappuccino slab. Amețeala de după-amiază, de la piscină, începea să le treacă și, pentru a treia oară, Alice chemă chelnerița și o întrebă cât trebuie să mai aștepte.

Fata, care avea *dreadlocks* și corpul plin de tatuaje, repetă ceea ce îi spusese deja de două ori:

— Mai așteptați un minut.

După ce fata plecă, Alice clătină din cap.

— Nu, n-am de gând să aștept, la dracu', spuse ea, îndopându-se cu ce îi mai rămăsese din prăjitură.

După două minute, Faye simți furnicături în vârfurile degetelor. Clipi de câteva ori și o privi nedumerită pe Ylva, care se uita la mâna ei, cu gura căscată. Lumea începuse să se învârtă în jurul său. Se simțea ca și cum s-ar fi scufundat într-un acvariu în care peștii înotau sub un stroboscop.

Se uită la Alice, mijind ochii.

Buzele lui Alice se mișcau, dar Faye nu-și dădea seama dacă surzise ea sau dacă muțise Alice. Privi în jur. Totul se unduia, se rotea. Încercă să vorbească, însă în momentul în care deschise gura, nu era sigură dacă nu mai spusese deja ce voia să spună. Se tot gândi până când uită ce avusese în minte.

Ylva chicotea întruna, imitând cu degetele diferite figuri, despre care susținea că reprezintă tot soiul de animale.

— O maimuță, vezi, Faye? O maimuță.

Se ridică brusc și Faye întinse mâna spre ea.

— Cred că ar trebui să stai pe scaun, dădu ea să spună, dar limba n-o ascultă și, la fel ca Alice, izbucni într-un hohot de râs.

Alice își lăsă mâna pe Faye.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că m-am purtat ca o scorpie, mai demult. Pentru tot.

Se îmbrățișară.

— Nu contează.

— Mă bucur că l-ai cunoscut pe David, bălmăji Alice.

O mângâie pe Faye pe braț, cu vârful degetelor.

— Și eu.

Faye nu se mai simțise niciodată atât de bine. Îi trecuse frica de la început. Totul era minunat, cald și prietenos. Zâmbi, făcându-le cu mâna câtorva turiști asiatici.

Alice se lansă într-o lungă tiradă, din care Faye nu înțelegea decât o parte.

— Faye?

Alice o bătu pe umăr.

— Faye?

Faye își mută privirea de la turiști.

— Unde e Ylva? întrebă ea.

— Eu sunt Ylva. Eu sunt Alice. Am tot căzut, până am ajuns în Țara Minunilor. Iar tu ești un

iepure mic de tot!

Faye își simțea gura uscată. Întinse mâna după apă.

Capul lui Alice se rotea, ca și cum ar fi dansat pe o melodie pe care, oricât s-ar fi străduit, Faye nu reușea s-o audă.

— Cred că trebuie s-o căutăm pe Ylva.

Alice se ridică și se rezemă de masă.

— Ylva! strigă ea. Ylva!

Faye se ridică; fu pe punctul să cadă, dar Alice o prinse, își târâră picioarele pe podea, însă Alice reuși să se mențină în poziție verticală, susținând-o și pe Faye.

— O vom găsi. Vom merge într-o expediție și o vom căuta pe prietena noastră.

— Așa vom face.

Coborâră încet pe scări și se îndreptară, clătinându-se, spre o ușă. Se întâmplă să fie ușa din spate, care dădea într-o alee pustie și îngustă. Ylva zăcea pe spate, pe pământ, lângă niște coșuri de gunoi. Faye avu un șoc când văzu ochii Ylvei dați peste cap și corpul care tresărea, cu mișcări spasmodice.

Amețeala îi dispăru pe loc. Cu mintea limpede, se aruncă în genunchi lângă Ylva, încercând, în zadar, s-o readucă la viață. Simțea că o cuprinde o panică uriașă.

— Ylva! strigă ea. Trezește-te, Ylva!

În spatele ei o auzea pe Alice, urlând:

— Chemați o salvare! Moare! Vă rog, chemați ambulanța!

Faye o răsuci pe Ylva pe o parte și o mângâie pe fruntea transpirată, în timp ce Alice se întoarse repede în cafenea, ca să cheme pe cineva de la personal.

— Ylva, nu muri. Te rog, Ylva, nu muri.

Faye îi apucă mâna mică, cu unghiile roase, și i-o ținu strâns. Își amintea cum stătuse la spital, lângă patul lui Chris, în ultimele ore din viața prietenei sale. De ce veniseră aici? De ce

încercaseră acele *spacecookies?* Faye ura cu adevărat drogurile, detesta să-și piardă controlul. Acum, aventura asta ar fi putut-o costa pe Ylva chiar propria viață. De ce nu se mulțumise să rămână cu această curiozitate? În ce încurcătură stupidă se băgaseră! Sentimentul de vinovăție o sufoca.

— *There they are,*[23] se auzi vocea lui Alice, în spatele lui Faye.

Încordată. Aproape de nerecunoscut.

— *Help her. You've got to help her. She's dying!*[24]

Faye întoarse capul. Văzu un bărbat corpolent care se îndrepta lent spre ele.

— Grăbește-te! strigă furioasă.

La naiba, cât de încet se mișca! Nu părea s-o ia în serios, nu părea deloc îngrijorat.

Se opri lângă Faye și se aplecă.

— *Don't worry, ladies, this happens all the time. Her blood sugar level is low. I'll give you some sugar for her. Then get her in a cab back to your hotel and give her some food and water.*[25]

Ylva deschise brusc ochii și Faye răsuflă ușurată.

— *Are you sure?*[26] întrebă Alice, agățându-se de gâtul bărbatului, spre surprinderea acestuia.

— *I'm sure, ladies. This happens about ten times every day*[27]*,* râse el.

Apoi scoase un pliculeț de zahăr pudră din buzunarul pantalonilor scurți, îl rupse cu dinții și îi ceru Ylvei să deschidă gura, ceea ce ea făcu întocmai, confuză. Continua să se zbată în spasme ciudate și să mormăie incoerent.

— *Good girl*[28]*,* spuse el, mângâind-o pe cap.

Lui Faye îi venea să plângă de bucurie. Ylva nu murise.

O jumătate de oră mai târziu, cu ochii roșii, dar într-o dispoziție bună, stăteau toate trei în patul lui

Faye, după ce comandaseră aproape toate felurile de mâncare din meniul de room-service. Se auzi o bătaie în ușă. Alice se ridică din pat și deschise. Doi bărbați îmbrăcați în alb, de la personalul hotelului, împingeau cărucior după cărucior, cu diferite feluri de mâncare. Hamburgeri, paste, fripturi, pește, pui prăjit, cartofi prăjiți. Carafe mari cu apă cu gheață.

Ca la un adevărat festin, bărbații îmbrăcați în alb așezară mâncarea pe masă și, chicotind, le urară doamnelor poftă bună – înțelegând, probabil, ce se petrecuse în după-amiaza aceea –, după care se retraseră.

Faye, Alice și Ylva se năpustiră asupra mâncării, își umplură farfuriile și se așezară pe pat, începând să înfulece. Faye nu mai mâncase niciodată ceva atât de bun și la care să râvnească atât. Goleau pahar după pahar de apă.

După ce terminară, se întinseră, sătule și mulțumite, pe patul mare, ținându-se de burtă.

— Trebuie să-mi dau jos pantalonii, mormăi Alice. Dacă nu, vomit.

— Bună idee, spuse Faye.

Urmară exemplul lui Alice și își dădură jos pantalonii, așa încât rămaseră toate în chiloți.

— Ne-ai speriat rău acolo, pe alee, zise Faye.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă Alice.

Ylva clătină încet din cap.

— Chiar nu știu. Îmi amintesc că stăteam de vorbă cu cineva, apoi m-am prăbușit și n-am mai putut să mă ridic. Am stat întinsă acolo o vreme, ca un gândac, pe spate, încercând să mă ridic în picioare, dar n-am reușit. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că vă vedeam stând aplecate peste mine.

Porniră televizorul și începură să schimbe canalele.

Ylva fu prima care adormi, apoi și lui Alice i se închiseră ochii. În cele din urmă, sforăiau amândouă, de o parte și de alta a lui Faye. Ea se

ridică din pat, își scoase telefonul din geantă și ieși pe balcon. Aerul de seară se mai răcorise, îi plăcea să simtă briza pe picioarele goale. Jos, în stradă, traficul se derula lin. Se așeză la masă și descoperi că ratase un apel de la David. Se neliniști imediat și apăsă pe *apelare.*

— Bună, iubito, am avut un pic de timp liber și m-am gândit la Revenge și la aventura americană, spuse el și Faye aproape că-i vedea zâmbetul de pe față. Sunt complet captivat de asta, iar tu mă inspiri cu adevărat. Am suficient capital pe care să-l investesc, așa că am redactat un document, pe care aș vrea să-l citești. Ești de acord?

La rândul ei, Faye își simți fața cuprinsă de un zâmbet larg.

— Bineînțeles.

— Nu crezi că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, nu?

— Sigur că nu. Cum te-ai descurcat cu fetele și cu Johanna?

— Ea vrea să ne împăcăm, dar i-am explicat că vreau să rămân cu tine.

— Cum a primit vestea?

— Nu foarte bine, însă am putea să vorbim despre asta mai târziu? N-aș vrea să-ți stric weekendul cu Alice și Ylva.

— Mi-e dor de tine, îi spuse Faye.

— Și mie de tine.

După ce închise, Faye văzu că primise un mesaj de la Kerstin. Când îl deschise, buna dispoziție îi dispăru într-o clipă. Yvonne Ingvarsson trecuse pe la apartamentul ei și o căutase. Puse încet telefonul deoparte. Trebuia să ia măsuri în legătură cu Yvonne. Se juca prea mult cu focul și una dintre ele avea să se ardă. Faye nu intenționa să fie ea aceea.

— Dumnezeule, cum m-am lăsat convinsă să fac asta? spuse Ylva, clătinând din cap.

— N-ai cum să mai fii mahmură, îi răspunse Alice sec, făcându-i semn ospătarului să-i mai aducă de băut.

În barul hotelului se strângeau din ce în ce mai mulți oameni, iar rumoarea o făcea pe Ylva să-și maseze tâmplele.

— Ieri am zăcut pe o alee. În Amsterdam. După ce am mâncat o prăjitură cu iarbă, într-un *coffeeshop.* Cred că am dreptul să mă simt puțin mahmură azi.

— Da, eu mă simt bine, spuse Alice fericită, zâmbindu-i chelnerului, când îi aduse încă un pahar de cosmopolitan.

— Sunt foarte fericită pentru tine, mormăi Ylva, ținându-se de frunte. Foarte fericită.

Faye o privi încruntată.

— Ar trebui să ne spui motivul pentru care am venit aici, zise ea. Eu și Alice încă nu știm despre ce e vorba. Mai ai putere să faci asta?

— Dați-mi câteva ore, o pastilă de aspirină și câteva de paracetamol și voi fi ca nouă. Așa că, da, planurile rămân valabile. Și, da, o să vă spun. Trebuie doar să scap de… bubuitul ăsta de tobă din capul meu.

— N-ai nevoie de un nenorocit de paracetamol, ai nevoie de tărie, spuse Alice sec, chemând din nou ospătarul.

Acesta veni repede și se înclină ușor.

— Un Long Island ice tea. Și un shot de tequila. Pentru doamna, spuse Alice în engleză și arătă spre Ylva.

— Vrei să mă omori, Alice? gemu Ylva.

— Scumpa mea, sunt o soție de lux din Lidingö. Știu cum se vindecă o mahmureală.

Băuturile sosiră și, cu o privire disperată spre Alice, Ylva luă ambele pahare.

— Am încredere în tine acum.

— Poți avea întotdeauna încredere în mine, spuse Alice și zâmbi larg.

Faye le privi amuzată, în timp ce Ylva, cu o grimasă, dădu pe gât tequila.

— Până la fund. Iar acum vreau să ne spui de ce ne-ai târât până la Amsterdam. În toiul unei crize de amploare.

— Pentru Oficiul de brevete și înregistrare mărci, răspunse Ylva.

Alice, care tocmai luase o înghițitură mare din cosmopolitanul ei, pufni, stropind masa cu băutură.

— Oficiul de brevete și înregistrare mărci? spuse ea, ștergându-se la gură.

Faye se uită și ea la Ylva, care întinse mâna spre paharul cu Long Island ice tea. Chiar începuse să prindă culoare în obraji.

— Aici are loc o conferință, în weekendul ăsta. La acest hotel. Petrecerea cea mare este diseară…

— Și? spuse Alice, cu dezgust.

— Da, nici mie nu-mi place asta, zise Faye, fluturând din mâini.

— Revenge. Drepturi. Brevet. Planul B? insistă Ylva.

Faye clătină din cap.

— Nu. Tot nu înțeleg. Tu înțelegi, Alice?

Alice clătină și ea din cap, făcând-i cu ochiul unui bărbat de la masa de alături.

— Concentrează-te, Alice, o să-ți explic, spuse Ylva.

Faye observă că Ylvei îi plăcea să fie cu un pas înainte. Asta îi oferea satisfacție.

— Nu, serios, Ylva, de ce ne-ar interesa pe noi Oficiul de brevete și înregistrare mărci de aici?

Ylva avea un zâmbet poznaș. Se uită în jur, coborî vocea și își prezentă, în mare, planul. Alice râse tare.

— Grozav, Ylva! Ești nemaipomenită.

— Și tu, Alice. Și vei fi un personaj-cheie în această seară.

Faye ridică din sprâncene.

— Ești conștientă la ce ne-am expune, nu, Ylva?

— Pe asta mă și bazez, spuse Ylva, cu un rânjet.

După o oră, cele trei erau ușor amețite și Ylva arătă spre bar.

— Uitați-vă acolo. Ei sunt Kent, Börje și Eyvind.

Le privi pe Faye și pe Alice.

— Știți ce avem de făcut?

— Ne-ai explicat foarte clar, răspunse Faye, dând pe gât un *hot shot.*

— Suntem frumoase, suntem amuzante, suntem deștepte, spuse Ylva, cu ochii încă ațintiți asupra celor trei bărbați de la bar. Va fi mai simplu chiar decât să furi o acadea de la un copil mic. Putem doar să sperăm că nu te vor recunoaște, Faye.

— Lucrează la Oficiul de brevete și înregistrare mărci. Nu prea cred că știu cine e Faye, spuse Alice nerăbdătoare și Ylva îi făcu semn să tacă.

— Nu doar ei sunt aici. Este tot departamentul. Dar iau cina abia peste două ore. Avem timp.

Alice se ridică în picioare; se clătina puțin.

— Hai să ne revenim, spuse Ylva, ajutând-o să-și recapete echilibrul.

Alice scoase din poșetă un ruj roșu-intens și se dădu generos pe buze.

— *Mes dames*[29], spuse Ylva și făcu un gest grăbit spre bar.

Cu picioarele ei lungi, Alice se apropie de Kent, Börje și Eyvind.

— V-am auzit vorbind suedeză?

Bărbații o priviră pe Alice cu o expresie prietenoasă, fiind și mai încântați când Ylva și Faye se apropiară și ele. După ce comandară trei pahare cu băutură, pe cheltuiala Oficiului de brevete și înregistrare mărci, cei șase urcară în camera lui Faye, ca să bea un cocktail înainte de cină.

Ylva se ocupa de Kent, în timp ce Faye îl fermeca pe Börje, iar Eyvind stătea, cu o privire de

cățeluș, pe lângă Alice.

După ce intrară în cameră, Ylva pregăti o masă cu băuturi, cu toate tipurile de alcool și de apă tonică pe care și le-ar fi putut dori cineva.

Bărbații scoaseră mici exclamații încântate.

— Ce cameră dată naibii! Ia uite, Börje! Noi nu avem o priveliște atât de frumoasă!

— Nu, la naiba, Kent, asta numesc eu o cameră de hotel! Într-adevăr, este foarte primitoare.

— Da, e primitoare, spuse Alice, trântindu-se pe canapea și trăgându-l pe Eyvind lângă ea. Faye, *darling*. Te rog să faci un GT pentru mine și pentru drăguțul ăsta de aici.

Faye își alungă un zâmbet. Părea că Alice l-ar fi mâncat pe sărăcuțul Eyvind la micul dejun.

Imediat, le întinse câte o băutură și se întoarse spre Börje și spre Kent. Börje se uita neliniștit la ceas.

— Cina începe într-o oră, nu-i așa?

— Nu-i nicio problemă, spuse Kent repede, în timp ce primea fericit o băutură de la Ylva. O să bem ceva aici, cu doamnele, și vom pleca înainte să înceapă. Oamenii cu ștaif întârzie!

Eyvind îl aprobă cu un mormăit, cu ochii fixați pe decolteul lui Alice. Ea îi ținea un braț peste mijloc și îi mângâia părut de la tâmplă.

Ylva și Faye făcură un schimb de priviri. Amestecaseră băuturi slabe cu unele mai tari. După tot ce consumaseră la bar, bărbații nu aveau să-și dea seama cât de puternice erau băuturile.

Faye își pipăi discret buzunarul în care avea telefonul și observă că și Ylva făcu la fel.

Curând, Börje și Kent ațipiră pe canapea. Alice se aplecă asupra lui Eyvind și-i linse o ureche. Faye își scoase telefonul. Se asigură că Alice ieșea bine în imagine. Era mereu atentă la astfel de lucruri.

Fjällbacka – atunci

Am bătut și am țipat, dar m-au ignorat. Glasurile lor și mirosul cârnaților făcuți la grătar pătrundeau prin pereții de lemn. Erau binedispuși. Râdeau tare. M-am trântit pe podea, cu spatele rezemat de ușă. Mă gândeam la chipul lui Tomas, la zâmbetul lui prietenos, la ochii lui strălucitori. Oare înțelesesem eu greșit totul?

Ce avea Sebastian în minte? Asta o fi fost ideea lui? De ce voiseră să vin cu ei? Acesta fusese planul lor încă de la început sau greșisem eu cu ceva?

Timpul se scurgea. Chiar dacă nu aveam ceas, mi-am dat seama că trecuseră cel puțin două-trei ore. M-am ridicat în picioare, am mai făcut o încercare. Am lovit în ușă.

— Vă rog, lăsați-mă să ies, i-am implorat. Mi-e sete.

Nu mi-au răspuns.

— Sebastian? Vreau să mă întorc acasă.

Afară, băieții continuau să vorbească. Să râdă. Am presupus că de mine, că le păream jalnică. Mă simțeam jalnică și proastă. Lumina care pătrundea prin crăpătura de sub ușă îmi arăta că era încă ziuă.

Mă simțeam ca un câine. Un câine prost, înlănțuit. O corcitură stupidă, însetată de iubire. A fost de ajuns un mic gest de amabilitate, ca să mă rostogolesc pe spate și să renunț la orice suspiciune. Ochii strălucitori ai lui Tomas și gropițele din obraji când zâmbea mă făcuseră să uit tot ce știam că este adevărat. Că nu trebuia să am încredere în nimeni.

Furia din mine a început, încet, să se trezească. Mai presus de toate, eram furioasă pe mine, pentru că fusesem atât de naivă. Am lovit din nou cu pumnii în ușă. Simțeam cum mici așchii de lemn mi se înfigeau în piele. Durerea îmi făcea bine. Am lovit și mai tare. Am strigat, până m-a durut gâtul.

În cele din urmă, m-am trântit pe podea. Cu spatele rezemat de ușă.

A mai trecut un timp.

Vorbeau mai încet acum. Vorbeau în șoaptă, cu glasurile răgușite. Lucrul ăsta îmi trezea o presimțire ciudată.

M-am ridicat din nou, am apropiat urechea de ușă, încercând să înțeleg ce spuneau. Începuse să-mi fie frică. „Ce aș face dacă m-ar lăsa aici? Aș muri de sete. Nimeni nu m-ar găsi.” Panica a crescut și am izbit din nou în ușă.

Spre surprinderea mea, le-am auzit pașii apropiindu-se de cabană. M-am îndepărtat de ușă, cu brațele atârnate pe lângă corp. Am auzit cheia răsucindu-se în ușă. A intrat Sebastian.

După el au venit Roger și Tomas.

Niciunul dintre ei nu spunea nimic, doar mă priveau, cu ochii sticloși. M-am dat și mai în spate, m-am apropiat de perete și am încercat să mă fac cât de mică puteam.

Dar nu era nicio cale de scăpare.

Cineva încercase să spargă apartamentul din Östermalmstorg. Urmele se vedeau clar, ca niște cicatrici mari, în lemnul de culoare închisă al ușii de la intrare. Faye își lăsă jos bagajul de mână, se aplecă și le studie cu atenție. Inima îi bătea cu putere în piept. Jack. Probabil că fusese aici, încercând, aparent fără succes, să intre. Era aproape ca un avertisment, un mesaj că se afla pe urmele ei. Faye aruncă o privire peste umăr, vârî cheia în broască, se întoarse, deschise ușa neagră blindată, păși în hol și o încuie la loc.

Se rezemă de perete, închise ochii și încercă să-și adune gândurile. Era mai bine s-o caute pe ea și nu pe Julienne.

Da, era mai bine că Jack venise aici. Dăduse cărțile pe față, transmițându-i că n-avea de gând să se țină departe de ea.

Faye scoase telefonul din poșetă, formă numărul poliției și le spuse ce se întâmplase. Zece minute mai târziu, sosi o patrulă de poliție. Polițiștii examinară ușa, își făcură însemnări și îi puseră lui Faye o serie de întrebări, la care ea se strădui să răspundă cât putu de bine.

— Trebuie să-l găsiți, spuse ea, când încetară să mai pună întrebări. Îmi va face rău. A omorât-o deja pe fiica mea.

Polițistul o privi calm.

— Cunoaștem problema. Nu avem posibilitatea să vă supraveghem non-stop, dar vă asigur că vom face tot ce putem pentru a pune mâna pe el. Acum știm că se află la Stockholm. Și poliția ține permanent legătura cu dumneavoastră prin telefon.

— Cum pot să merg la birou sau să-mi continui viața când el este pe urmele mele?

— Aveți posibilitatea să locuiți în altă parte, între timp? Până când îl prindem?

Un zgomot dinspre ușă o făcu pe Faye să se întoarcă. Dând ochii cu David, se repezi la el și își înfășură brațele în jurul lui.

— Am văzut ușa. A fost Jack aici? o întrebă el, strângând-o la piept.

Faye dădu din cap, ochii i se umeziră și îi simți parfumul. David se întoarse către unul dintre polițiști.

— Puteți face ceva?

— Nu prea multe. După cum i-am explicat doamnei, nu o putem monitoriza permanent. Ați putea să stați câteva zile la un hotel?

Polițiștii plecară și îi lăsară singuri. Pentru prima dată de când îl cunoștea, Faye vedea că David era cu adevărat supărat. Cu un pahar de suc de portocale în mână, se plimba de colo-colo, în jurul mesei din bucătărie.

— N-o să-l las să te distrugă sau să-ți limiteze libertatea. Cunosc un bărbat care are o firmă de securitate. Angajăm niște paznici. Vei putea lucra ca de obicei, fără să trebuiască să te uiți peste umăr. Al naibii idiot! Cine se crede?

— Nu pot avea bodyguarzi, David.

— Îi plătesc eu. Nu trebuie să-i permitem să-ți controleze viața. A făcut destule. La naiba, urăsc oamenii ca el.

Pe Faye o înduioșa grija lui.

— Nu este vorba de bani. Dacă vede că am gardă de corp, își dă seama că a reușit să mă sperie. Să mă domine. Și cine știe cât va dura asta? Ar putea rămâne în libertate luni întregi. Dacă avem noroc, va fi arestat în curând. Cel puțin, acum poliția știe că este la Stockholm.

David se opri în fața ei.

— Știu că de-abia ai ajuns acasă, dar vreau să plecăm undeva, doar câteva zile. Până când lucrurile se vor liniști puțin.

Faye îl mângâie pe obraz. Da, voia să meargă cu el.

— Ce zici de Madrid? întrebă ea. Oricum, trebuie să merg acolo, peste câteva zile, pentru niște întâlniri de afaceri. Vrei să sărbătorim Midsommar[30] acolo?

David o luă de mână și o trase spre el.

— Sunt genul de persoană căreia îi place la nebunie Midsommarul. Tăria, heringul, brânza Västerbotten, prăjinile de Midsommar. Dar pentru tine, draga mea, sunt gata să sacrific totul. *Yo amo Madrid*.[31]

Faye îl luă pe David de mână, în timp ce se plimbau pe Strandvägen. Își aminti de seara când au coborât în barcă și au făcut dragoste prima dată. Relația cu David era, din multe puncte de vedere, experiența cea mai curată, cea mai sinceră pe care o trăise.

Cu Jack fusese adesea nesigură, adaptându-se mereu pentru a-i face pe plac. Era un război continuu între propriile dorințe și teama de a nu-l pierde. În relația cu David nu era niciodată nevoită să renunțe la nimic. El îi arăta clar și onest că o iubea așa cum era ea. Poate datorită vârstei? Poate că, pur și simplu, legătura dintre ea și David era mai potrivită decât cea dintre ea și Jack?

— La ce te gândești? o întrebă el, privind-o amuzat. Văd că zâmbești…

— Mă gândesc la noi.

— Suntem bine, spuse el. Îmi place că te gândești la noi.

Soarele strălucea, iar căldura era apăsătoare.

Trecură pe lângă Nybrokajen, unde feriboturile de Djurgård așteptau să se umple cu turiști. În dreapta lor se întindea parcul Berzelii. Oamenii stăteau pe iarbă, la umbră, și mâncau de prânz.

Când ajunseră la Grand Hotel, pe Blasieholmen, Faye rămase la recepție, în timp ce David urcă în camera lui.

Era răcoare și bine acolo. Faye închise ochii, bucurându-se de murmurul vocilor care răsunau între zidurile de piatră.

Aștepta cu nerăbdare călătoria la Madrid, prima lor călătorie împreună. Avea o întâlnire de afaceri, dar, în plus, avea să se asigure că ea și David urmau să petreacă niște zile frumoase unul cu celălalt.

Telefonul îi vibră în poșetă și îl scoase.

— Tocmai a trecut Henrik pe la birou, îi spuse Kerstin.

— La Revenge? Cred că glumești!

— Din păcate, nu. Nu eram acolo, dar m-a sunat Sandra, de la PR.

— Revenge nu este încă a lui, n-are niciun drept să… Ce ți-a spus Sandra?

Faye era atât de tulburată, încât se ridică de pe fotoliu.

— Că Henrik s-a plimbat prin birou și s-a prezentat în fața personalului. A examinat totul ca și când ar fi fost al lui. I-a rugat pe toți să-i transmită CV-urile, astfel încât să poată „decide cine va fi un as în companie" – astea sunt vorbele lui.

— Ce nenorocit plin de tupeu! Irene mi-a povestit cum tratează puținele femei pe care le angajează în compania lui actuală, misoginul naibii!

Faye era pe punctul de a se ciocni cu o doamnă mică de statură, cu părul alb, cu blană de chinchilla și câteva rânduri de coliere de perle.

— Pardon.

— Pentru ce? întrebă Kerstin.

— Nu, nu ție ți-am zis. Dar ce-și închipuie că face? Singurul scop al gestului lui pare să fie acela de a mă enerva pe mine. Ceea ce a și reușit.

— Ce o să faci?

— Am de gând să-mi păstrez calmul, să nu fac nimic pripit, ci să pun în aplicare planul Ylvei.

— Cu alte cuvinte, lucrurile au mers bine în Amsterdam?

Lui Faye îi trecură rapid prin cap câteva amintiri din călătoria la Amsterdam, dar decise să-i spună lui Kerstin cât mai puține despre cele întâmplate acolo.

— Au depășit toate așteptările.

— Așadar îl ignorăm pe Henrik, deocamdată, și facem ceea ce trebuie.

— Da. Îl ignorăm, spuse Faye și închise telefonul, simțind că îi vine să scrâșnească din dinți.

O voce isterică o făcu să se întoarcă. O femeie cu părul lung și brunet se certa cu recepționerii. Faye o recunoscu imediat. O căutase, bineînțeles, pe Google, și văzuse că avea o predilecție pentru rochiile marca Chanel. Era Johanna Schiller, soția lui David. Faye scoase telefonul, îl puse la ureche și se strecură grăbită spre ieșire. Dacă ar fi văzut-o Johanna, probabil ar fi făcut o scenă de gelozie. Sigur venise aici ca să-l caute pe David. În timp ce ieșea pe ușa rotativă, Faye o auzea pe Johanna continuând să strige la recepționeri:

— Cum adică nu puteți să-mi dați o cheie? Cel care locuiește aici este soțul meu. David Schiller. Sunt Johanna Schiller. Cum să nu pot obține cheia de la camera propriului meu soț?

Faye își încleștă mâinile, într-un gest de frustrare și furie, în timp ce continua să coboare repede pe scări și, mai departe, spre apă. Tot ce făcea Johanna era atât de josnic. Nu-l lăsa deloc în pace pe David. Nici măcar aici. Se folosea de copii ca să-l șantajeze. Era atât de egoistă.

Faye rămase nemișcată, în picioare, pe chei. Într-o bună zi, avea să rezolve această problemă, dar nu era momentul acum. Acum trebuia să-l lase pe David să-și poarte singur de grijă. Încă nu-i spusese că Johanna încercase să ia legătura cu ea. Nu știa nici ea cu adevărat de ce ezitase să facă asta. Când erau împreună, nu voia să piardă timpul vorbind despre Johanna, nici măcar n-o pomenea. Dacă David voia să vorbească, nu-l oprea. Dar, în general, nu voia ca Johanna să stea între ei.

Telefonul îi sună. Era Ylva.

— Bună, Ylva, ți-ai revenit deja, după weekend?

Faye își dădu seama imediat că ceva nu era în regulă. Ylva vorbea agitat, printre suspine:

— A fost aici, Faye. Jack a fost aici.

Fjällbacka – atunci

Tomas și Roger au încercat să mă trântească pe pat, dar i-am lovit cu piciorul, am țipat și i-am mușcat atât de tare, încât m-au scăpat pe podea. Apoi m-au apucat de picioare și m-au târât după ei. Cu capul în jos, în timp ce mă târau, am văzut fața încleștată a lui Sebastian. Dintr-un motiv sau altul, expresia lui m-a determinat să tac, cel puțin o perioadă. Ei erau trei. Nu aveam nicio șansă. Am înțeles lucrul ăsta. M-au pus pe pat, mi-au rupt pantalonii și chiloții.

— Nu! i-am implorat. Nu vreau!

Dar nu m-am împotrivit. Asta doar ar fi înrăutățit situația. Și parcă tot corpul meu era țeapăn, nu mă mai asculta.

Cu ochii închiși, nu s-au lăsat înduplecați, când le-am cerut să mă lase în pace. Roger mă ținea strâns de brațe. Tomas și-a scos mădularul și mi-a îndepărtat brutal picioarele. Încă îi străluceau ochii. Dar era un alt fel de strălucire.

M-a pătruns.

Mă ustura, mă durea atât de tare.

El împingea. Din ce în ce mai repede. Mi-am încleștat fălcile. Cu ochii închiși. Corpul lui mirosea a bere și a grătar. Au trecut doar câteva minute până am simțit convulsiile în membrul lui Tomas și senzația lipicioasă și fierbinte când și-a lăsat sperma pe mine.

Apoi a venit și rândul lui Roger.

Mirosea a fum de țigară. Era mai violent. Am observat că îi plăcea să-mi vadă frica, când s-a împins în mine. Am icnit. Nu-și lua ochii de la mine. M-a privit tot timpul, parcă dornic să vadă cum reacționez. Mă simțeam neputincioasă. Neajutorată. Am întors capul, ca măcar să nu-i las să-mi vadă fața. Îmi închipuiam că asta ar putea să-mi redea, câtuși de puțin, respectul de sine.

Sebastian își aprinsese o țigară și stătea rezemat de perete, privind. L-am urât. Dar, cel mai mult, m-am urât pe mine, pentru că dovedisem că eram o adolescentă însetată de afecțiune, care s-a bucurat când fratele ei mai mare a întrebat-o dacă vrea să-l însoțească. Când Sebastian a văzut că îl privesc, s-a întors și s-a uitat pe fereastră. Acolo, în acel moment, mi-am dat seama cât de mult semăna cu tata. Nu observasem asta până atunci.

Aveam cinci ani. Nu observasem că mama și tata se certaseră. Nu auzisem țipetele. M-am trezit, în mijlocul unui vis, mi-am luat ursul de pluș și, pe jumătate adormită, am intrat în dormitorul mamei și al tatălui meu. Făceam asta uneori, mă ghemuiam lângă mama, în timp ce ea își punea mâinile ocrotitoare în jurul meu, stând cu spatele la tata.

Mă aflam deja la picioarele patului lor, când mi-am dat seama că nu dormeau. La început, mi s-a părut că se luptă. Tata îi ținea mamei brațele. Mama era dezbrăcată. Nu o mai văzusem niciodată pe mama goală. Nu am înțeles ce se întâmpla. Dar am văzut că mama plângea.

Acum, când îl vedeam pe Sebastian la fereastră, mi se părea că avea aceeași expresie pe care o avusese tata atunci.

Prin pereții apartamentului din blocul cenușiu de la periferia Stockholmului se auzeau vocile răstite ale vecinilor și un televizor pornit. Ylva stătea pe un scaun în bucătărie, aplecată, cu capul îngropat în mâini.

Tremura din tot corpul. Plângea în tăcere. Faye o mângâia pe spate, încercând s-o liniștească.

Polițiștii plecaseră cu puțin timp înainte. Le spuseseră că regretă ce se întâmplase, alcătuiseră un raport și le promiseseră că vor face tot ce le stă în puteri pentru a-l prinde pe Jack. Jack îi dăduse Ylvei numărul lui de telefon și îi spusese că va ști când va fi momentul să ia legătura cu el. Îi precizase că era o cartelă prepay și că nu-și deschidea telefonul decât o dată pe zi. *Deci nu are rost ca poliția să încerce să mă localizeze,* spusese el, înainte de a pleca de la Ylva.

— Dar nu mi-a făcut nimic, zise Ylva, ștergându-și câteva lacrimi încăpățânate. Mi-a dat doar numărul lui de telefon, apoi a fugit. Nici n-a vrut s-o vadă pe Nora. Cred că… a făcut asta doar ca să te atragă în capcană.

Faye se cutremură din tot corpul.

Din dormitor se auzeau țipetele fetiței. În mod inexplicabil, Nora dormise cât duraseră manevrele lui Jack de a pătrunde pe ușa de la intrare, precum și pe tot parcursul vizitei polițiștilor. Dar acum se trezise.

— Mă ocup eu de ea, spuse Faye încet.

Ylva nu răspunse.

Faye se ridică în picioare. Lângă un pat de o persoană, frumos aranjat, era un pătuț de copil. Se apropie cu grijă de Nora, pe care n-o văzuse decât la televizor și în ziare. Era fiica lui Jack.

I-ar fi plăcut să aibă mai mulți copii cu el, dar, când a rămas însărcinată a doua oară, Jack i-a spus că nu dorește alți copii în afară de Julienne. Privind în urmă, Faye înțelegea că era din cauză că începuse deja aventura cu Ylva.

Jack o obligase pe Faye să facă avort. Își amintea orele petrecute la spital, când îi era greață, având-o pe Chris alături, pentru că Jack nu o însoțise. Oare el era cu Ylva atunci sau cu altcineva?

Acum nu mai avea importanță.

Nora stătea întinsă pe spate, privind-o cu ochii ei albaștri și mari. Nu era nicio îndoială că era fiica lui Jack. Sau sora vitregă a lui Julienne. Era copia fidelă a tatălui ei. Faye o privi, ca vrăjită, înainte de a se apleca, întinzând brațele și ridicând-o. Strânse copilul la piept.

— Gata, gata, șopti ea.

Nora tăcu. Se lăsă luată în brațe. Intensitatea plânsului scăzu, în timp ce Faye traversă apartamentul și se întoarse în bucătărie.

Faye stătea în fața Ylvei, cu Nora în brațe. Era exclus ca Ylva să mai rămână acolo. Jack putea să apară oricând și chiar să reușească să intre. Se auziră din nou țipete din apartamentul vecin. În curte, cineva tura un scuter.

— Uite cum facem, spuse Faye. Pot să-ți împrumut câți bani îți trebuie, ca să-ți cumperi un apartament în oraș. Și mi-i dai înapoi când poți.

Ylva ridică ochii, își plimbă privirea între fiica ei și Faye, înainte să deschidă gura ca să se împotrivească. Faye o întrerupse:

— Nu avem nimic de negociat. Este strict o propunere de afaceri, din partea mea. Dacă vei locui aici, nu te vei simți în largul tău, îți va fi permanent teamă că Jack va veni din nou. Și, din moment ce îndatoririle tale includ verificarea potențialilor investitori ai Revenge, acest lucru mă va afecta și pe mine. Iar tu mi-ai arătat deja ce poți. Mi-ai dovedit că poți fi ceea ce-mi trebuie și că îmi ești loială.

Ylva zâmbi vag.

— Îți mulțumesc.

— Până găsești un nou apartament, nu cred că pe Alice ar deranja-o dacă tu și fetița v-ați muta la

ea. Se simte destul de singură, în casa ei mare din Lidingö, în timpul săptămânilor în care nu are copiii la ea. Iar Jack nu poate să te găsească acolo.

Ylva își șterse lacrimile.

— Sună bine, spuse ea. Atunci, voi putea continua să verific liniștită investitorii.

Faye tresări. Încă nu le spusese celorlalte că David dorea să investească în extinderea companiei în SUA. Ylva o avertizase să nu mai amestece viața de afaceri cu cea privată, așa că, probabil, n-aveau să fie de acord să-l accepte pe David drept unul dintre investitori. Propunerea lui David avea să fie revizuită la fel de atent ca și ale celorlalți și în aceiași termeni, lucru important pentru Faye. Apăruse ultimul, deci urma să fie evaluat ultimul. Asta, dacă vor ajunge până la capăt. Erau multe lucruri care trebuiau rezolvate până atunci.

— Fă-ți bagajele, pune lucrurile de care o să ai nevoie, și vom lua un taxi spre Alice. O voi suna între timp, spuse Faye și se așeză la masă, cu Nora în poală.

Era nerăbdătoare să plece la Madrid. Se va reface, apoi se va întoarce la Stockholm cu un plan bine pus la punct, pentru a-l distruge pe Jack. Și va opri încercarea lui Henrik de a-i fura compania.

Partea a III-a

Locuitorii unui imobil din Östermalm au dat telefon la poliție, marți seara, după ce s-au auzit țipete și zgomote dintr-un apartament. „Se aude ca și cum cineva ar fi ucis”, a spus femeia care a sunat.

Când o patrulă a poliției a ajuns în apartament, nu era nimeni acolo. Purtătoarea de cuvânt a poliției nu a vrut să dezvăluie detalii despre incident.

Din *Aftonbladet,* 26 iunie

Lui David îi sună telefonul. Din nou, era Johanna. Oftă, întoarse telefonul cu ecranul în jos și încercă să pară indiferent.

Faye îi zâmbi și David îi răspunse cu un zâmbet.

Se aflau într-un restaurant de tapas, într-o frumoasă piață pietruită, nu departe de Puerta del Sol.

Soarele apusese, dar seara era încă fierbinte. Glasurile cântăreților de stradă răsunau între fațadele zugrăvite în alb. Faye purta o rochie subțire, de culoare albă, iar David purta o cămașă de in, albastru-deschis, și pantaloni subțiri din bumbac.

Chelnerul le adusese un platou de *gambas*[32] cu usturoi, pe care îl așezase între ei, iar în dreapta lui Faye se afla o sticlă de chardonnay, într-o frapieră argintie.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă Faye, arătând cu capul spre telefon.

— Nu prea, zise David. Nu vreau să vorbesc despre nimic care nu are legătură directă cu noi.

— Atunci, nu vorbim.

— Ne vom confrunta cu toate astea când vom ajunge acasă. N-am putea să ne simțim bine, aici și acum, doar tu și cu mine, în cel mai frumos oraș al Europei?

Faye ridică paharul.

— Ai dreptate.

— Sunt foarte îndrăgostit de tine, știi? spuse David.

În ciuda încercărilor încăpățânate ale Johannei de a le distruge călătoria, petrecuseră două zile minunate la Madrid. Faye se îndrăgostea de David din ce în ce mai mult, cu fiecare minut petrecut împreună cu el. Era grijuliu și amabil. Îi deschidea ușa, îi potrivea scaunul, insista să plătească el tot, îi cumpăra flori și bomboane de ciocolată. În același timp, avea o viziune modernă în privința egalității de gen, într-un mod complet firesc, și

putea înțelege că femeile erau tratate diferit, în comparație cu bărbații. În sălile de consiliu, pe stradă, în instituțiile de învățământ. Era interesat de ceea ce avea ea de spus și îi punea întrebări pertinente. Nu din obligație, ci pentru că era realmente curios legat de modul ei de a gândi și de opiniile ei. Ochii îi scânteiau în timp ce ea vorbea. O făcea să se simtă apreciată și iubită, într-un fel pe care Faye nu-l cunoscuse niciodată.

Faye își dădu seama că zâmbea, iar David o privi întrebător. Ea clătină din cap, pentru a evita un răspuns, îi era imposibil să exprime în cuvinte toate emoțiile pe care le trăia.

— Scuză-mă un moment, spuse David și se ridică să meargă la toaletă.

Toaletele restaurantului erau amplasate într-una dintre clădirile care înconjurau piața. Faye îl urmări cu privirea. Telefonul lui rămăsese pe masă. Pentru o clipă, se gândi să i-l ia, să se uite la conversațiile cu Johanna, să înțeleagă, din ceea ce îi scria, ce anume voia de la el. Din întâmplare, îi observase parola, când el o introdusese în fața ei. Dar lăsă telefonul la locul lui. Voia să-i acorde încredere.

Spionarea corespondenței private a lui David ar fi însemnat o intruziune în viața lui personală. Și chiar dacă el n-ar fi aflat niciodată, îi era suficient că știa *ea.* În schimb, își concentră atenția asupra oamenilor de la celelalte mese din jurul său. Faye observă că multe cupluri abia își vorbeau. În schimb, se uitau în telefoane, cu ochi goi. Era o pierdere de timp, o viață irosită. Sub un copac mare se jucau câțiva copii, alergând și râzând. Faye zâmbi, cu melancolie. Și-ar fi dorit ca Julienne să fie aici și să-l cunoască pe David. El ar putea fi tatăl care îi lipsise, de când Jack le părăsise.

Gândul acesta căzu asupra ei ca o lovitură de trăsnet. Înțelese că își imaginase un viitor în care ar fi putut, cândva, să aibă copii cu David.

Vocea lui o trezi din visare.

— Faye…

Se așeză la masă, în fața ei. I se păru, deodată, neliniștit și simți un ghem în stomac. Citea pe fața lui că ceva nu este în regulă. Se prinse cu mâna de marginea mesei, așteptând să vadă ce urma.

— Faye, m-am gândit…

Ea înghiți în sec. Orice i-ar spune, ea va trebui să se comporte cu demnitate. Să nu arate slăbiciune.

— M-am gândit la cât de bine ne simțim împreună, continuă David. Sau, cel puțin eu. Îmi place să fiu cu tine. Și sper că și ție îți place să fii cu mine.

O privi întrebător, cu o vulnerabilitate pe care și-o arăta foarte rar. Faye se întinse ușor peste masă și-l prinse de mână.

— Și mie îmi place să fiu cu tine, spuse ea.

Ochii azurii ai lui David străluceau mai luminoși ca niciodată. El îi strânse mâna.

— Știu că pare prea devreme, dar nu pot să stau departe de tine. Aș vrea să începem să căutăm un loc în care să stăm împreună, un univers pe care să-l creăm amândoi. Un nou început. Sper să nu mă consideri prea îndrăzneț.

Privea stânjenit, în gol.

Chelnerul veni cu mai multe feluri de mâncare, pe care le puse în fața lor. *Pimientos de Padrón, tortillas, jamón, croquetas* și *bóndigas.*

Faye se trezi că râde în hohote. Un râs care răsună în noaptea spaniolă de catifea întunecată, se rostogoli peste pietre și peste zidurile de cărămidă. Undeva, nu departe, poate la unul dintre numeroasele restaurante din cartier, cineva începu să cânte la vioară, acompaniat de o voce plină de patos, melodioasă, care străbătea străzile înguste.

— Mi-ar face plăcere să împart cu tine o locuință, David. N-ai putea să te muți cu mine, deocamdată, în apartamentul pe care l-am închiriat? Până ne găsim altceva. Am fost deja

întrebată dacă vreau să-mi prelungesc contractul de închiriere, iar tu îmi oferi un motiv în plus să petrec mai mult timp în Suedia.

— Sigur? întrebă David, prinzând-o din nou de mână.

— Merită să încercăm, spuse ea, zâmbindu-i. Te poți muta imediat ce demarez extinderea în SUA.

David scoase din buzunarul pantalonilor un pachet mic, învelit frumos, legat cu o panglică de mătase albă.

— Nu-ți face griji, spuse el, cu un zâmbet. Nu este un inel.

Clipi de câteva ori.

— Cel puțin, nu încă.

Faye luă pachetul în mâini, încercând să ghicească ce se afla în el. Încet, desfăcu panglica și dădu capacul la o parte. Înăuntru se afla un medalion frumos de argint.

Îl scoase cu grijă.

— Îmi place. Este minunat.

— La un moment dat, ai menționat că Kate Gabor a făcut poze cu tine și cu… cu familia ta, înainte de tot ce s-a întâmplat. Așa că am contactat-o, i-am spus cine sunt și de ce apelez la ea. Deschide medalionul, Faye.

Cu degetele tremurânde, Faye îl deschise ușor. Privirea i se opri asupra fotografiei preferate a ei cu Julienne. Dragostea pe care și-o purtau se vedea din felul în care mângâia, cu multă tandrețe, părul fiicei sale. Faye se uită la portret. Apoi la David. Clipi, încercând să-și stăpânească lacrimile.

Violonistul cânta acum *Kalinka.* Întunericul nopții îi învăluia, iar Faye își dădu seama că nu mai fusese atât de fericită de mult timp. Își aminti că și ea adusese ceva pentru el. Pentru David. Își șterse lacrimile și scoase cutia din geanta Birkin, întinzându-i-o. În timp ce el deschidea cutia cu ceasul de la Patek Philippe, Faye își prinse medalionul la gât. Îl pipăi ușor. Oare era pregătită să se gândească la o nouă familie?

Faye și David și-ar fi dorit ca seara să continue la nesfârșit, astfel că, după ce terminară de mâncat tot tapasul și plătiră, începură să hoinărească, ținându-se de mână, pe străzile Madridului. Orașul li se părea fermecat. Mai viu decât orice alt loc pe care Faye și-l amintea. La fiecare colț, muzicanții de stradă cântau melodii frumoase, vibrante. Copiii jucau fotbal sau alte jocuri zgomotoase. Cupluri de îndrăgostiți stăteau pe băncile din parc. Tinerii fumau marijuana și beau vin, pe iarbă.

Totul era scăldat în strălucirea galbenă și densă pe care o împrăștiau lămpile stradale.

David și Faye nu-și vorbeau – cuvintele erau de prisos și insuficiente –, dar, din când în când, se opreau, se uitau unul la celălalt și își zâmbeau fericiți.

În cele din urmă, David sugeră să ia încă ceva de băut, înainte de culcare. Se așezară unul lângă altul, cu fața spre stradă, la o masă șubredă de pe un trotuar și comandară o sticlă de vin.

Faye îl privi pe David.

Inima îi bătea foarte tare în piept.

— Când sunt cu tine, nu-mi este rușine de nimic, spuse ea. Îmi vine ușor să-ți povestesc despre slăbiciunile mele și despre situațiile penibile prin care am trecut. E ca și cum, în felul ăsta, le-aș depăși. Cu nimeni din lumea asta nu m-am simțit atât de bine cum mă simt cu tine, cu excepția lui Chris.

— La fel simt și eu. Cred că asta vine din faptul că amândoi știm că celălalt nu are interese ascunse. Nu vom folosi slăbiciunile și eșecurile ca armă împotriva celuilalt.

Un chelner în cămașă albă, vestă neagră și papion deschise sticla de vin și îi dădu lui Faye să-l deguste. Ea încuviință din cap, iar chelnerul îi turnă vin în pahar, puse sticla într-o frapieră, se înclină și dispăru.

Faye ar fi vrut să-i spună lui David totul despre viața ei, deși știa că este imposibil. Dar într-o zi va trebui să-i povestească despre Julienne, altfel, viața lor împreună ar fi fost imposibilă. Putuse să bage multe sub preș, dar nu va putea să ascundă existența propriei fiice.

— Cu aproximativ o săptămână înainte de a ne cunoaște, am fost la Roma, îi spuse ea. M-am plimbat singură. Am intrat într-un bar. Acolo am cunoscut un cuplu tânăr. Am stat de vorbă o vreme și m-au invitat acasă la ei.

David ridică din sprâncene, în timp ce ducea paharul la gură. Un scuter trecu în mare viteză. Strada mirosea a benzină. Undeva, lătra un câine.

— A fost fascinant să mă aflu lângă doi oameni îndrăgostiți și să fac, într-un fel, parte din iubirea lor. A fost cea mai intimă experiență pe care am trăit-o. Să fac dragoste cu soțul altei femei, în timp ce ea ne privea. Înțelegi?

David o privi serios.

— Cred că da.

Pe lângă ei trecu un cuplu, ținându-se de mână. Erau îmbrăcați în haine sport.

— Îmi era atât de evident că o făcuseră unul de dragul celuilalt. Că eram un instrument pentru plăcerea lor. O modalitate de a-și oferi reciproc plăcere. A fost un sentiment nou și special. O experiență aproape extracorporală.

Faye oftă. Ceasul strălucea pe încheietura lui David. El o privise încântat, cât timp îi povestise. Dar, nu știa de ce, se simțea tristă. În ciuda faptului că avea motive să fie fericită, își simțea sufletul stăpânit de o tristețe foarte adâncă.

— Noi, femeile, suntem învățate să trăim cu teama că cineva ne va fura soțul, partenerul, așa că ne impunem anumite restricții. Suntem permanent atente la orice semn de trădare. Niciodată nu voi mai trăi așa. Am fost înșelată de Jack, dar o să am încredere în tine. Aleg să fac asta. În caz contrar, îmi periclitez propria viață. O limitez. Sper să nu

mă înșeli niciodată, dar asta depinde de tine, nu de mine.

Mâna lui se întinse peste masă, căutând-o pe a ei.

— Nu te voi înșela, Faye.

Lumina se reflecta în ceasul de la încheietura mâinii lui. Faye îi strânse tare mâna. Îl vedea pe David ca pe un liman unde să se poată odihni, ca pe o zonă liberă, în care nu trebuia să se gândească la tot ce o frământa. Dar, dacă ar fi să-l primească cu adevărat în viața ei, el ar trebui să știe mai multe despre ce s-a întâmplat.

Inspiră adânc. Era timpul.

— Cineva încearcă să preia compania Revenge. Iar acest cineva se apropie alarmant de izbândă.

Fjällbacka – atunci

Îmi rămăseseră pantofii undeva în cabană. Odată ce mi-au dat drumul, nu mi-am dorit decât să ies de acolo. Așa că mergeam desculță, împleticindu-mă, pe terenul stâncos.

Roger, Tomas și Sebastian cărau bagajul, care, acum, era mult mai ușor de manevrat, dat fiind că berea pe care o băuseră deja cântărise cel mai mult. Mergeam în urma lor. Le vedeam spinările late și bronzate. La început, ne propuseserăm să plecăm devreme acasă, cât încă era lumină. Dar ei insistaseră să mai stăm. Iar mie, care fusesem încuiată în cabană, nu-mi mai ceruse nimeni părerea.

În ultimele două zile, o făcuseră după bunul plac, mereu împreună. Niciodată pe rând. După a treia oară, am încetat să mai protestez, stăteam pur și simplu întinsă, lăsându-i să facă ce vor.

Mă durea trupul, îmi sângera și era plin de sperma lor, de transpirație și de bere. Mă abțineam din răsputeri să nu vomit.

— Era mai distractiv când se împotrivea, spusese Roger, în clipa în care îmi desfăcusem de bunăvoie picioarele pentru el.

Nu mi se adresau niciodată direct. Nu în timp ce mă violau. Nici înainte, nici după. În schimb, vorbeau între ei despre mine, ca și cum aș fi fost un animal de companie bătrân și credincios.

N-am avut puterea să mă bucur când mi-au dat voie să ies și mi-au spus că este timpul să ne întoarcem acasă. Bagajul era deja gata. Tot ce trebuia să fac era să mă târăsc după ei.

Barca gonflabilă ne aștepta unde o lăsaserăm, iar ei au încărcat bagajele. Aveau acum altă stare de spirit. Erau nervoși. Irascibili. Tăceam, ca să nu-i enervez. Să nu-mi atrag mânia lor.

După ce respirasem două zile mirosul de mucegai al cabanei, aerul mării îmi dădea impresia

că mă nasc a doua oară.

Priveam stâncile și copacii. Mă gândeam că arătau altfel acum, decât la venire. Nu numai din cauza luminii, ci și pentru că eu, ca spectator, eram o altă persoană.

Ne-am urcat în barcă și Tomas a pornit motorul. Mi-a făcut semn să mă apropii. M-am ridicat și m-am dus încet spre el, înfășurată într-o pătură pe care o găsisem.

Am așteptat, răbdătoare, cu brațele în jurul corpului.

Vântul sufla rece.

— Să nu spui niciodată nimănui ce s-a întâmplat. Pricepi?

N-am zis nimic.

Tomas a dat drumul cârmei, m-a apucat de braț și m-a privit în ochi:

— Pricepi? Ești doar o curvă proastă. Dacă spui, te strâng de gât cu mâna mea.

Apoi a zâmbit și i-am văzut iar sclipirea din ochi.

— Și de ce-ai spune? Am văzut că ți-a plăcut.

M-a cuprins cu brațul, iar eu l-am lăsat. Chiar dacă atingerea lui mă dezgusta. Mi se părea că trecuse o eternitate de când îi simțisem, pentru prima dată, privirea asupra mea, când stăteam la prora. O eternitate de când îmi permisesem să simt o oarecare speranță.

— Nu va spune nimănui, a zis Sebastian. Promit să mă asigur că n-o va face. Chiar eu am învățat-o.

M-am uitat spre orizont și mi-am dus mâna la piept, dar am înghețat de spaimă. Colierul pe care mi-l dăduse mama dispăruse. Pandantivul acela frumos, îngerul cu aripi de argint, rămăsese în cabană. Am întors capul. Yxön nu se mai vedea.

Lănțișorul se pierduse pentru totdeauna.

— Pot să mai trec pe la tine, din când în când? a întrebat Tomas. Ești de acord, Sebastian, nu?

M-a strâns de umăr. Apoi mi-a lins obrazul. Încet. Umed.

— Nu-i așa că pot să vin, Matilda? Doar îți place de mine.

Am încuviințat încet din cap. În timp ce-i simțeam respirația duhnind a bere și durerea din brațul pe care încă îl strângea cu mâna, s-a petrecut ceva în sufletul meu. Pentru prima dată în viața mea am simțit nevoia să ucid.

— Am auzit că ai ajuns la o înțelegere cu Giovanni…

— Veștile bune circulă repede, spuse Faye, zâmbindu-i larg lui Jaime da Rosa, director general și proprietar al unei companii spaniole de produse cosmetice.

Nu era una dintre cele mai mari din Spania, dar, ca și compania lui Giovanni, din Italia, era soluția potrivită pentru a pune la punct producția, distribuția și logistica de care avea nevoie Revenge ca să poată lua cu asalt piața americană. Stătuseră de vorbă o vreme și mâncaseră câteva porții de tapas cu un gust divin, dar acum, bând o ceașcă de espresso, era timpul să vorbească serios.

— Și veștile proaste circulă la fel de repede.

Jaime vorbea cu un accent spaniol pronunțat, dar stăpânea foarte bine engleza, așa că nu era nicio problemă să se înțeleagă. Fiindcă acum Faye știa foarte bine limba italiană, ar fi fost în măsură să priceapă aproape tot, dacă ar fi discutat în spaniolă, dar i-ar fi fost mai greu să transmită exact ce voia să spună. De aceea vorbeau în engleză.

— La ce te referi? zise ea, ezitând, și luă o bucățică de ciocolată din vasul aflat în fața sa.

— Am prieteni buni în Suedia. Circulă niște zvonuri despre Revenge. Despre o achiziție.

Faye simți că îi stă în gât bucățica de ciocolată. Exact de asta se temea. Până acum reușise să împiedice presa să vorbească și bănuia că nici Henrik nu voia să se scurgă vreo informație încă, ci ar fi vrut să arunce bomba în stil mare în mass-media, după ce totul i-ar fi reușit. Dar Stockholmul era mic, iar lumea afacerilor din Stockholm și mai mică, și nu o surprindea faptul că zvonurile ajunseseră și în alte țări.

Era crucial modul în care avea să facă față acestei conversații. Dacă n-ar mai continua să lucreze pentru extinderea în SUA, în care investise

atât de mult timp, energie și speranță, ar putea, la fel de bine, să renunțe la tot. Asta ar însemna că nu e demnă de Revenge.

— Zvonurile vor exista întotdeauna, Jaime. Știi asta la fel de bine ca mine. Cred că tot așa este și în Spania. La Madrid. Dacă aș începe să întreb lumea, câte zvonuri aș auzi despre tine și despre afacerea ta? Câte povești vor fi existat despre un bărbat chipeș ca tine, de-a lungul anilor? Câte amante au spus bârfitorii că ai fi avut, Jaime?

Îi zâmbi, își întinse gâtul și îl privi cu ochi strălucitori, ca inelele ei cu diamant. El râse tare, flatat.

— Da, ai dreptate. S-au spus multe lucruri neadevărate despre mine.

Se aplecă spre ea și clipi de câteva ori.

— Dar mă tem că unele au fost adevărate…

— Am înțeles deja asta. Că ești un băiat rău, Jaime, spuse Faye, chicotind și trăgând aer în piept.

Bărbații. Uneori se întreba cum au reușit să domine lumea, de-a lungul istoriei.

— Mă bucur să aud că sunt doar zvonuri false, zise Jaime. De-abia aștept să încheiem acordul. Din câte am înțeles, au mai rămas doar câteva detalii tehnice, iar avocații mei spun că putem semna contractul într-o săptămână.

— Asta îmi spun și avocații mei.

Jaime își bău espressoul, își sprijini coatele de masă și își aruncă privirea spre Faye. Ea știa ce avea să urmeze. După atâtea întâlniri în care dansase același dans cu numeroși bărbați. Toți își doreau același lucru. Mai întâi afaceri. Apoi sex. De parcă ar fi făcut parte din înțelegere.

Faye zâmbi larg. În ultimii ani învățase să gestioneze, cu o precizie chirurgicală, astfel de situații.

— Mă gândeam, începu Jaime, coborând vocea și privind-o în ochi. Dacă nu ai planuri diseară, aș putea să-ți arăt câteva dintre locurile mele

preferate. Știu cele mai bune restaurante și îi cunosc personal pe cei mai buni bucătari. Am și un apartament mic, aici, în oraș. Muncesc până noaptea, încât, uneori, se face prea târziu ca să mă mai întorc acasă, la frumoasa mea vilă din munți. Poate trecem pe acolo, să ne relaxăm? Cu o cafea și… coniac.

Îi făcu semn ospătarului și îi ceru nota de plată.

Faye oftă în sinea ei. Nici măcar unul dintre ei nu era original. Cafea și coniac în micul lui apartament din oraș.

— Ar fi minunat, spuse ea. Dar sunt aici, cu mine, în acest weekend, cea mai bună prietenă a mea și fiica ei. Are cinci ani și este, poate, cam prea plină de energie, dar e foarte drăguță, și nu le pot lăsa singure la hotel, așa că poate…?

Faye zâmbi dulce, privind cum panica punea stăpânire pe chipul lui Jaime.

— Îmi pare rău, dar tocmai mi-am amintit că i-am promis soției mele că merg acasă, la cină. Îmi cer mii de scuze. Însă îți pot recomanda câteva restaurante. Care sunt prietenoase cu copiii…

— O, ce păcat, dar m-aș bucura de recomandări, e foarte drăguț din partea ta.

Jaime puse repede banii pe masă, se ridică și dădu din cap. Îi întinse mâna.

— Atunci, ne auzim săptămâna viitoare.

— Așa facem, spuse Faye, strângându-i mâna.

Se uită îndelung după el, cum se îndrepta grăbit spre ieșire.

Râzând, se uită la ceas, își luă geanta și se întoarse la hotel. Buticul pe care îl căutase deja pe Google, din Suedia, era în drumul ei. Urma ca David să primească o nouă surpriză.

Când intră în cameră, cu două pungi mari în mâini, îl găsi pe David în mijlocul unei discuții de afaceri. Chipul i se lumină, îi făcu semn că termină în cinci minute, iar ea îi răspunse cu o bezea. Avea timp să-i pregătească surpriza.

Afară, pe terasa mare, despachetă tot ce cumpărase. În fața ei se întindeau acoperișurile Madridului; simțea cum toate grijile dispar, nu se mai gândea la nimic altceva decât la faptul că era aici, într-un oraș pe care îl iubea, cu un bărbat pe care îl iubea. Ea, care n-ar fi crezut că va mai avea vreodată încredere în vreun bărbat. David părea să fie pe punctul de a încheia conversația și Faye se grăbi să termine. Când David ieși pe terasă, se întoarse spre el și întinse brațele spre masă:

— Tadaaa!

— Ce Dumnezeu e asta? întrebă David, făcând ochii mari.

— Pentru că te-am luat de la Midsommar, trebuia să aduc Midsommarul la tine. Înainte de venirea noastră aici, am căutat pe Google și am găsit în apropiere un butic care vinde mărfuri suedeze. Deci ai aici hering, pâine prăjită, brânză Västerbotten, tărie, smântână, arpagic, tot ce ți-ai putea dori. Singurul lucru de care n-am putut face rost este prăjina de Midsommar, dar se rezolvă… Și uite! Am împletit coronițe!

Zâmbi larg și scoase două coronițe pe care le cumpărase în fugă de la o florărie. Puse una pe capul ei și una pe al lui David. Arăta caraghios, dar sexy, într-o combinație irezistibilă. O cuprinse cu brațele și o sărută.

— Nebună mai ești. Dar îți sugerez să începem, conform tradiției, cu dansul în jurul prăjinii.

— Ce mai așteptăm? spuse Faye, trăgându-l spre pat, în timp ce fredona *Små grodorna*[33].

David sugerase să meargă într-un restaurant de lux, dar Faye insistase să stea într-o cafenea din apropierea magazinului echipei Real Madrid, aflat în aeroport, pentru a se uita la călători.

Faye iubea aeroporturile. Barajas, din Madrid, nu făcea excepție. Oameni din toate colțurile lumii se perindau într-un vârtej nesfârșit. Din când în când, percepea câte un cuvânt într-o limbă pe care nu o recunoștea. Părinții își struneau copiii, îi țineau în brațe, îi îndemnau, îi certau. Așteptarea plutea în aer. Unii aveau să-i revadă pe cei dragi, iar alții aveau să-și ia, în sfârșit, câteva zile libere, după luni întregi de trudă.

Poate că dragostea ei pentru aeroporturi se datora faptului că zburase pentru prima dată abia după ce împlinise douăzeci de ani.

Numărul lui Yvonne Ingvarsson clipea agasant pe ecranul telefonului.

Când Faye vorbise cu Kerstin, de dimineață, aceasta îi spusese că, dintre toate zilele, Yvonne își alesese să treacă din nou pe acolo tocmai ieri, în ajun de Midsommar. Faye oftă. Se săturase să-și mai facă griji în legătură cu ancheta polițistei, care părea să acționeze strict din proprie inițiativă. Nimeni altcineva de la poliție nu o mai contactase cu privire la Julienne, de la procesul lui Jack încoace.

Nu-i va mai permite lui Yvonne să-i provoace îngrijorare. Imediat ce va ajunge acasă, Faye se va ocupa de ea. Odată pentru totdeauna. Ea și David se vor muta împreună, Jack va fi în curând prins, era sigură de asta, și avea de gând să-l facă pe Henrik să-și ia labele murdare de pe Revenge.

David stătea în fața laptopului și lucra, foarte concentrat. Din când în când, se ridica și dădea telefoane de afaceri, umblând încolo și încoace și făcând gesturi ample. Îi plăcea să-l privească lucrând. Concentrarea și pasiunea lui evidentă pentru ceea ce făcea. Uneori îi adresa câte o

întrebare rapidă, fără a da explicații. O întreba ce crede despre potențialul de afaceri al utilizării tehnologiei ADN în sănătate. Sau cum crede că va afecta Brexitul cursul euro. Uneori știa să-i răspundă, alteori, nu. O impresiona, în fiecare zi, cu vastele lui cunoștințe, cu abilitățile și cu dăruirea lui. Era cizelat într-un mod în care Jack nu fusese niciodată.

Avea multe calități pe care Jack nu le avusese niciodată.

În cele din urmă, David închise capacul laptopului și se întoarse spre ea.

— La ce te gândești? o întrebă. La preluarea acțiunilor?

— Nu, nu mă gândesc la asta acum. Mă gândesc la… nu contează.

David duse croasantul la gură. Când mușcă din el, îi căzură firimituri pe genunchi. Faye zâmbi. Fu din nou cuprinsă de uimirea că se găsiseră unul pe celălalt.

— Ai avut timp să te uiți la propunerea mea de finanțare, iubito? întrebă David, ștergându-se la gură.

Ea clătină din cap.

— Încă nu.

— Bine, eram doar curios ce părere ai.

— Ylva o să-i verifice pe toți investitorii. Raportul ar trebui să fie gata în curând. Nu vreau să creadă că îți țin partea, n-ar da bine. Știi cum este. Și, după cum ți-am spus ieri, am o treabă mai urgentă pe care trebuie s-o rezolv mai întâi.

David dădu din cap.

— Desigur. Ai dreptate. Și ți-ai stabilit corect prioritățile. Eram doar curios ce părere ai.

Își feri privirea, dar Faye înțelese că îl rănise. Ce ar fi contat, de fapt, dacă Ylva ar fi analizat propunerea lui David puțin mai devreme decât pe ale celorlalți? El făcea totul de dragul ei. De ce s-ar mai agăța de aceste principii, când ar putea să-l facă fericit pe bărbatul care însemna atât de mult

pentru ea? Avea încredere în el. Și chiar dacă, acum, viitorul companiei Revenge era incert, nu strica să fie prevăzătoare.

Faye îi puse mâna pe coapsă.

— Îi voi cere Ylvei să acorde prioritate propunerii tale.

— Nu-i nevoie, spuse David. Și ai dreptate, probabil că nu e bine să amestecăm lucrurile. În plus, ai treburi mai importante la care să te gândești acum.

Faye se aplecă, forțându-l s-o privească în ochi.

— Ești un om de afaceri genial și mă bucur că vrei să mă ajuți cu Revenge. Pentru mine, este mai ușor să fac afaceri cu cineva despre care știu, de la început, că este loial și se află pe aceeași lungime de undă cu mine. Mai ales acum. N-am avut niciodată mai mare nevoie de loialitate decât acum.

David zâmbi și încruntarea îi dispăru. Se temuse să nu fie respins? De ea? Poate că exista totuși un orgoliu masculin în David, pe care ea nu-l observase până acum. Sau îl ignorase. Pe de altă parte, era om de afaceri. Un învingător. Fiecare întârziere, în afaceri sau în viața personală, însemna o înfrângere.

— Ești sigură? o întrebă el, la fel de imperturbabil acum ca înainte cu câteva minute, și îi mângâie mâna afectuos.

— Absolut sigură.

O strângea din ce în ce mai tare, ridicându-i mâna în sus pe coapsa lui, spre pântec. Faye îi simți penisul în podul palmei. Îl mângâie.

— Să mă ocup de asta? îl întrebă.

El încuviință din cap.

Hoinăriră prin aeroport un timp, în căutarea unui loc retras. Găsiră o toaletă pentru persoane cu dizabilități, se uitară în jur și se furișară în ea, chicotind.

Imediat ce închiseră ușa, David preluă controlul.

— În genunchi, spuse el, făcându-i semn cu mâna.

Își desfăcu șlițul. Faye îl cuprinse cu gura.

— Privește-mă în ochi, îi ceru el, iar ea dădu din cap, deschise gura și începu să i-o sugă.

Podeaua era tare. Pe Faye o dureau genunchii, dar îi plăcea. Când David își dădu drumul în gura ei, ea înghiți, privindu-l în ochi.

Yvonne Ingvarson avea părul ciufulit și se uita ostil la Faye; avea ochii roșii. Printr-o fereastră deschisă se auzeau strigăte de copii din apartamentul vecin. În curte lătra un câine.

Faye se bucură să citească surprindere pe fața anchetatoarei. Așteptă ca Yvonne să rupă tăcerea, dar văzând că polițista nu spunea nimic, decise să facă ea primul pas.

— Pot să intru?

— Ce cauți aici? De unde știi unde locuiesc?

Faye nu-i răspunse. Continuară să se privească în tăcere, până când Yvonne făcu un pas într-o parte. Holul era întunecos, iar pe lângă pereți se înșirau grămezi de ziare, cutii din carton și sticle. Mirosea a fum de țigară și a murdărie. Faye păși peste mormanul de gunoaie, fără să se descalțe. Yvonne stătea nemișcată, cu brațele pe lângă corp.

Faye străbătu repede coridorul îngust. Văzu un dormitor mic și o baie, în drum spre camera de zi neluminată. Jaluzelele erau lăsate. Televizorul mergea, dat pe mut. Faye apăsă pe un întrerupător defect, apoi se duse la fereastră și ridică jaluzelele. Lumina pătrunse înăuntru, dezvăluind toată dezordinea.

Pereții erau decorați cu imagini din Grecia. Marea, de un albastru turcoaz, și clădirile albe străluceau în soare. Posterul cu *Mamma Mia* trona deasupra canapelei.

Inima lui Faye bătea cu putere; știa că în următoarele câteva secunde se va decide totul.

Trebuia s-o convingă pe Yvonne să nu-și mai bage nasul unde nu-i fierbe oala. Nu-i va permite s-o distrugă. Faye nu-și permitea să riște, nu acum.

— Ce cauți aici? întrebă Yvonne din nou.

— Vi se pare ciudat? spuse Faye, cu un zâmbet scurt și rece. Dumneavoastră m-ați vizitat de mai multe ori, acum e rândul meu s-o fac.

— Nu e același lucru. Eu sunt polițistă și investighez o crimă. Aceasta este slujba mea.

Din tonul ei nu răzbătea nimic.

— Nu. Nu investigați o crimă. Fostul meu soț a fost condamnat pentru crima despre care, evident, credeți că eu am comis-o. În plus, sunteți într-o misiune din proprie inițiativă. Nu este vorba de nicio anchetă. Se desfășoară numai în capul dumneavoastră. Nimeni altcineva nu crede că mai trebuie investigat ceva. Faceți asta pe cont propriu, nu-i așa?

Yvonne nu răspunse.

— Cred că tăcerea dumneavoastră înseamnă „da”.

Yvonne înghiți în sec. Buzele îi tremurau. Era o cu totul altă persoană aici, acasă, decât în momentele în care o vizitase pe Faye. Părea că faptul că o luase prin surprindere o făcuse nesigură pe ea.

— Câți ani aveți, vreo cincizeci?

— Cincizeci și nouă de ani, îi răspunse Yvonne.

Rămase din nou tăcută. Faye începu să se simtă frustrată. Deși Yvonne părea mai docilă, nu reușea s-o descoasă. Nu întru totul. Avea o atitudine precaută.

— Ce v-ați dori?

Yvonne se mută de pe un picior pe altul, dar nu spuse nimic.

— Ați lucrat ani de-a rândul. Pe un salariu mic. Ați avut un program de lucru încărcat. Nu v-a mulțumit nimeni niciodată că ați încercat să faceți din Stockholm un oraș mai sigur. Nu aveți familie. După orele de muncă, veniți aici, în gaura asta de șobolan, și vă uitați la televizor. Vă place Grecia. Mai aveți șase ani până la pensie, dacă nu veți fi concediată până atunci, din cauză că sunteți o mică ticăloasă incomodă, iar apoi veți fi dată definitiv uitării.

Faye își linse buzele, gândindu-se.

„Îmi plac ticăloasele incomode”, își spuse în sinea ei.

Cercetă pereții, rămânând cu ochii fixați pe posterul filmului *Mamma Mia.* Nisip auriu. Apă turcoaz. Un pod. O barcă cu pânze, în depărtare. Oameni fericiți, zâmbitori. Și, deodată, înțelese cum ar putea s-o influențeze pe Yvonne Ingvarsson. Toată lumea avea un preț. Și tocmai înțelesese cât valora Yvonne.

Fjällbacka – atunci

Vântul se înteţise. Stăteam aşezată la prora şi priveam amurgul, în timp ce mă ţineam de balustradă, să nu cad. „Dacă aş cădea, aş muri. Curenţii m-ar duce, m-ar trage în jos. Corpul meu probabil nu va fi găsit niciodată. Asta ar putea pune capăt coşmarurilor şi fricii.” Gândul era ispititor. Dar, pe lângă durerea pe care eram sigură că i-aş fi provocat-o mamei, simţeam şi că nu aş putea face asta niciodată. Lumea poate fi crudă şi întunecată, dar poate fi şi frumoasă şi luminoasă. Ca mama. Ea era lumina. Trebuia să scăpăm de acolo.

Oamenii fericiţi erau peste tot. În ziare, la televizor, la radio. Le-am văzut feţele, le-am auzit râsul, poveştile. Romanele pe care le-am citit erau pline de ei. Chiar şi unii dintre vecinii noştri din Fjällbacka păreau fericiţi, deşi trăiau alături de iadul nostru. Nefericirea noastră nu părea să treacă dincolo de gardul curţii. Dar, cine ştie, poate că vedeam doar aparenţele. La fel cum ei vedeau din noi doar aparenţele, prin fereastra bucătăriei şi în timpul conversaţiilor banale despre gazon, purtate peste gard.

Am avut marele ghinion să mă nasc în familia greşită. O familie defectă de la început. Trebuia să mă eliberez, să fac dreptate, să repar răul. Mama nu era în stare de asta. Totul depindea de mine.

Roger şi Tomas nu aveau de gând să păstreze secretul. Le era teamă că voi vorbi. Dar ştiam. Aveau să se laude cu ceea ce făcuseră. Toate lucrurile pe care eu nu le spusesem. Tot ce se întâmplase în spatele uşilor casei noastre. Secretele familiei. Totul avea să iasă la iveală. Asta nu trebuia să se întâmple. Mama nu ar fi suportat. Erau şi secretele ei.

Am revăzut, cu ochii minţii, momentul în care Sebastian stătea la fereastră. După viol. În timpul

violului. Cum semăna chipul lui cu al tatei. Asta avea să continue. Totul avea să continue. Deodată, lucrurile au devenit clare și am știut că va trebui să acționez.

Cât despre Sebastian? Simțeam doar ură față de el, dar mama îl iubea. Aveam să-l cruț, de dragul ei. Sau măcar aveam să încerc. Nu puteam promite nimic. Nu mai puteam. Dar ceilalți… Ei trebuiau să moară.

Faye scoase telefonul și formă numărul avocatului ei englez, George Westwood. Inima îi bătea cu putere, în timp ce telefonul suna. Miza era mare.

Yvonne se uita la ea încruntată.

Avocatul răspunse la al patrulea semnal, iar Faye îl salută scurt și trecu direct la subiect.

— Vreau să cumpăr o casă în Grecia. Pe o insulă. Ceva ca în *Mamma Mia.* După ce te ocupi de achiziție, te rog să treci imediat contractul pe numele unei prietene de-ale mele.

Yvonne făcu ochii mari și rămase cu gura căscată, dar o închise la loc. Faye înțelese că o ghicise și se relaxă.

— Vreau să o faci cât mai curând posibil, George, este vorba despre o prietenă foarte dragă.

— *Of course.*

Yvonne începu să umble de colo-colo prin încăpere. Părea că se sfătuiește cu ea însăși, iar Faye îi văzu privirea, sesiză schimbarea ei de dispoziție, înțelese că lupta era deja câștigată.

— Și ca să înțelegi cât de dragă îmi e această prietenă, vreau să transferi trei milioane de coroane într-un cont aferent acestei tranzacții. Pentru cheltuieli neprevăzute.

Yvonne se opri și se uită la Faye. Ostilitatea din ochii ei dispăruse. Acum părea doar șocată.

— Din contul Cayman? întrebă George, care, în ciuda conversației oarecum ciudate, părea calm și rezervat.

Aproape indiferent.

— Da, se rezolvă. Îți voi trimite toate detaliile mai târziu. Mulțumesc, George. Sună-mă când totul este gata.

Faye se ridică și își puse telefonul înapoi în geantă.

— Tocmai ai încercat să mă mituiești? o întrebă Yvonne.

— Nu, am cumpărat o casă în Grecia pentru cineva care cred că ar merita o pauză în viață. Luați-o ca pe un gest de recunoștință, din partea unui cetățean, pentru serviciile dumneavoastră îndelungate și devotate.

Yvonne se uită la ea. Faye zâmbi. Această criză fusese depășită. Acum trebuia să se ocupe de criza de la Revenge.

Când Faye ajunse acasă, Kerstin o aștepta în apartament. Chiar dacă fiecare avea cheile de la apartamentul celeilalte, nu le foloseau decât pentru a avea grijă de locuință, când una dintre ele era plecată.

Îl anunțase pe David că vor putea locui împreună doar șase luni pe an, iar el nu înțelegea de ce trebuia ca ea să-și petreacă atât de mult timp în Italia. I-a dat aceleași explicații pe care le oferise și presei, că avea nevoie de un refugiu, de o casă și de o țară în care să nu se lovească la tot pasul de amintirea lui Julienne. David n-a acceptat pe deplin explicația și a încercat s-o convingă de faptul că, acum, ar putea să-și construiască aici, în Suedia, o nouă viață alături de el, cu noi amintiri. Faye știa că, în viitorul nu foarte îndepărtat, va trebui să-i spună adevărul gol-goluț. Atunci, el avea s-o înțeleagă. Dar, din anumite motive, amâna să o facă. Avea încredere în el, nu asta era problema, dar se temea de felul în care ar fi privit-o el, când ar fi aflat cine era cu adevărat.

— Bună! Ce faci aici?

Kerstin deschisese o sticlă cu vin și scosese două pahare. Îi făcu semn să se așeze pe canapea, lângă ea.

— Am un zbor spre Mumbai mâine, dar vreau să mă asigur dacă nu cumva este nevoie să-mi amân călătoria. Se întâmplă multe lucruri acum și îmi fac griji pentru tine. Nu vreau să crezi că te abandonez tocmai când ai cea mai mare nevoie de mine.

Faye se așeză și întinse paharul spre Kerstin, să-i toarne vin. Luă o înghițitură, apoi scoase un oftat lung.

— Sunt multe, Kerstin, dar nu mai multe decât pot să duc. Ai făcut tot ce ai putut, m-ai însoțit până aici. Acum este rândul Ylvei și al lui Alice să preia ștafeta. Ylva se va ocupa de registrul de acțiuni, cât timp tu vei fi în India. Iar David îmi dă puterea să fac față. E din ce în ce mai important pentru mine.

Kerstin se încruntă.

— V-ați apropiat, într-adevăr, într-un timp destul de scurt. Cât de multe știi despre el? Mai mult decât ce ți-am spus eu?

Faye o prinse de mână.

— Știu că ai experiențe nefericite cu bărbații. Sau cu un bărbat. Și Dumnezeu știe că și eu am. Dar relația noastră pare în regulă. Mă simt în siguranță cu el.

— Mmm.

Kerstin sorbi încet din vin, cu o expresie sceptică și ocolind privirea lui Faye.

Faye clătină din cap și schimbă subiectul. Vorbiră despre Julienne, despre cuceritorul Jaime. În scurt timp, se înveseliră, așa cum obișnuiau, dar niciuna nu părea complet sinceră.

Ylva și Faye stăteau în biroul lui Faye. Prin ferestrele mari, Stockholmul se vedea în toată splendoarea sa. Cerul era acoperit cu un strat subțire de nori, prin care razele de soare răzbăteau din când în când.

— Te simți în siguranță acasă la Alice? întrebă Faye.

— Da. Și cred că Alice se bucură de compania mea, așa cum ai spus.

— Bine. Trebuie să fim unite. Ai mai auzit ceva despre Jack?

Ylva tresări, așa cum făcea întotdeauna, când venea vorba de Jack.

— Nu, nimic, spuse ea, după un moment.

— Sper să-l prindă cât de curând.

Ylva dădu din cap. Porni laptopul, ca să-i arate lui Faye raportul ei.

— Am făcut tot ce am putut pentru a opri achizițiile. Dar încă sunt foarte multe persoane care își vând acțiunile. Suntem foarte aproape să pierdem compania. Probabil că va trebui să punem în aplicare planul din Amsterdam.

Faye clătină din cap, îngrijorată.

— Nu știu, Ylva. Chiar nu știu. Pentru prima dată, după mulți ani, mă simt neputincioasă. Am crezut că lupta s-a terminat, dar o luăm de la capăt. Parcă ne-am afla în parcul de distracții Grönan, cu marionete care apar și dispar. Când dobor una, apare alta nouă. Nu știu câtă putere mi-a mai rămas. Oare merită?

Împinse laptopul la o parte.

— Am bani cât să mă descurc. Puțin spus să mă descurc. Aș putea să nu mai muncesc niciodată. Aș putea să mă ocup de alte lucruri decât de afaceri. Să-mi petrec timpul cu David, de exemplu. Cine știe unde am putea ajunge? Iar planul din Amsterdam… este riscant. Poate să ne explodeze în față.

Ylva se uită la ea, strâmbând din nas.

— Nu te mai recunosc. Există lucruri pe care le putem face. Poți cumpăra tu însăți acțiuni. Deții capitalul majoritar. Poți lupta. Te comporți ca și cum deja ai fi renunțat. Nu asta e Faye pe care o știu eu. Chiar îl vei lăsa pe Henrik să câștige? În cel mai rău caz, suntem foarte aproape să pierdem compania.

Oftă.

— Eu urmez instrucțiunile tale, tu ești șefa. Vreau doar să spun că vei regreta, dacă nu acționezi eficient.

Faye nu răspunse. Desena figuri cu degetul pe masă. Telefonul îi vibră. Era un mesaj de la David. Faye nu putu să-și stăpânească un zâmbet.

Ylva se aplecă spre ea.

— Pari fericită.

Faye dădu din cap.

— Cred că n-am fost niciodată atât de fericită cu un bărbat. Sunt îndrăgostită, mă comport ca o adolescentă. Amândoi ne comportăm așa.

— Bine. Dacă cineva merită, tu ești aceea. Sper să-l cunosc cât de curând.

— Se rezolvă. Are multe probleme acum, cu actuala soție.

Pe Faye o neliniștea ceea ce urma să-i ceară Ylvei. Mai ales după discuția pe care tocmai o avuseseră. O cunoștea suficient de bine pe cea care îi fusese rivală pentru a bănui ce credea ea despre faptul de a-i oferi unei persoane avantaje în baza unor sentimente. Pe de altă parte, Revenge era compania lui Faye. Ylva era doar o angajată. Faye avea voie să facă așa cum dorea. Și totuși ceva o neliniștea.

Să ceri așa ceva însemna să te expui, să-ți arăți slăbiciunea. Se uită prin birou, la ușile din sticlă pe care ținuse să le aibă când amenajase biroul, pentru ca personalul s-o vadă când era prezentă acolo. Recrutase ea însăși majoritatea angajatelor, pe vremea când era directorul general al

companiei. Investise timp și bani în ele, voia să le vadă cum evoluează. Nu le putea dezamăgi.

Fuck it, se gândi ea.

— Apropo de David. Vrea să fie unul dintre investitorii noștri, spuse pe un ton cât se putea de neutru.

Ylva dădu din cap, cu buzele țuguiate, fără să se uite la Faye.

— Drăguț.

În vocea ei se simțea ezitarea.

— Vreau să verifici cât mai repede propunerile lui de afaceri și situația sa financiară.

— Deci ar trebui să-i acordăm prioritate?

Faye dădu din cap.

— Bine. Nicio problemă. După cum am spus, tu ești cea care decide.

Tăcură amândouă. Faye se rezemă de scaun și se uită la Ylva, care se încăpățâna să privească ecranul laptopului.

Inspiră adânc.

— Crezi că îl voi lua pe David, indiferent cât de bună este propunerea lui?

Ylva ridică privirea.

— Nu, ești prea profesionistă ca să faci asta. Te admir și cred că știi ce e mai bine pentru Revenge. Sunt angajata ta de doar câteva săptămâni. Chiar o să ții cont de părerea mea?

— Da, pentru mine este importantă.

Ylva oftă și închise laptopul. Își trecu o mână peste frunte.

— Îl cunoști doar de o lună, nu? Ești îndrăgostită. Vă mutați împreună. Asta nu e rău. Dar să-l iei în companie? Nu știu ce să spun, dar cred că asta poate să-ți creeze probleme. Nu repeta greșelile pe care le-ai făcut înainte. În plus, nici măcar nu pari interesată să te asiguri că o să păstrezi această companie, în care să investești. Așadar, este doar o întrebare retorică. Poate că mâine nici nu vei mai fi la conducerea Revenge.

Faye simți cum creștea în ea nervozitatea.

— Ar fi un investitor pasiv. Are mulți bani și, întâmplător, crede că Revenge va lua cu asalt Statele Unite. Crede în mine. Și e cel mai frumos om pe care l-am întâlnit vreodată. Nu este ca alții.

Ylva își ridică mâinile spre Faye.

— Faci cum vrei.

— Dar?

— Dar nimic.

— Totuși e ceva.

Faye era supărată. Pe ea însăși, pentru că riscase să se destăinuie și nu se putuse abține să-i ceară părerea Ylvei. Și pe Ylva, pentru că își băga nasul, chiar dacă Faye insistase să vorbească.

— Nu pot spune că o cunosc pe Johanna Schiller, spuse Ylva. Pe de altă parte., am fost la câteva cine cu ea. Pare a fi o persoană destul de rezonabilă. Nicidecum nebună și agresivă, cum o descrii tu. Poate că ar trebui să asculți și cealaltă perspectivă. Mai ales dacă tu și David vă mutați împreună.

Faye pufni și clătină din cap. Se aplecă spre Ylva, care îi înfruntă, calm, privirea.

— Oamenii se schimbă. Cândva, și Jack era un bărbat destul de rezonabil. Dar atât tu, cât și eu suntem conștiente cât de mult s-a schimbat. Johanna Schiller încearcă, cu orice preț, să-l păstreze pe David în viața ei. Își folosește fiicele în lupta împotriva lui. Schimbă brusc planurile și le duce în străinătate. Refuză să semneze actele de divorț.

— De unde știi că este adevărat?

— De unde știu… spuse Faye, dar se opri.

Ylva, pentru care făcuse atât de multe, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, în ciuda tuturor trădărilor, îl acuza acum pe David că o minte. Inspiră adânc, ca să se calmeze și să-și stăpânească tonul.

— Pentru că mi-a spus el. Pentru că văd cât de aproape este să-l distrugă toată această situație. Ea

încearcă să-l zdrobească, folosindu-se de copiii pe care îi au împreună.

Ylva își scutură brațele.

— Probabil ai dreptate, spuse ea încet.

Faye continuă să se uite la Ylva, care privea în jos. Simțea că nu se făcuse înțeleasă, dar regretă chiar înainte de a continua:

— Nimeni nu știe mai bine decât mine. De fapt, asta nu diferă prea mult de felul în care tu ai încercat să mă îndepărtezi, devenind cea mai bună prietenă a lui Julienne. Pentru că asta ai făcut, nu? Te-ai jucat de-a mama, tata și copilul cu Jack, în timp ce eu pierdusem totul. Ca să mă distrugi.

— Nu e corect, murmură Ylva. Știi și tu că nu este așa.

Lui Faye îi tremurau mâinile.

— Taci și fă-ți treaba. Și ține-mă la curent cu modul în care evoluează acțiunile.

Își luă poșeta și se ridică atât de brusc, încât răsturnă scaunul pe podea. Îi aruncă Ylvei o ultimă privire rece, înainte de a-i întoarce spatele și de a pleca. Apoi, trânti ușa în urma ei. Angajatele îi aruncară o privire și își întoarseră repede ochii spre ecranele lor.

Faye conducea fără nicio țintă pe drumurile din Lidingö. Zonele rezidențiale pitorești, zonele împădurite, micile cafenele se înșirau de-o parte și de alta. Totul era perfect. Aranjat și impersonal.

N-ar fi putut trăi niciodată aici.

Îi părea rău că răbufnise în fața Ylvei. În fond, ea însăși o rugase să-și spună părerea. Îi ceruse asta. Își pusese prietena într-o situație delicată. Ylva însă mersese prea departe. Îl acuzase pe David că minte. De ce ar face asta? Faye însăși văzuse cât era de devastat, după fiecare conversație cu Johanna. Cum aceasta făcea ca totul să se întoarcă împotriva lui. Oare greșise cooptând-o pe Ylva în Revenge? Oare Faye o supraapreciase? Poate că era invidioasă? Dacă încă o acuza, în sinea ei, pe Faye de propriile eșecuri, de despărțirea de Jack, de faptul că fusese nevoită să iasă din lumea afacerilor?

Faye îi întinsese o mână, deși rănile pe care i le provocase Ylva încă o dureau. Ca niște petice invizibile ale unor visuri pierdute. Și acum, când Faye începea, în sfârșit, să se vindece și își găsise, în sfârșit, dragostea, Ylva nu-i permitea asta. Ylva nu prețuia ce avea. Datorită lui Faye, locuia la Alice. Datorită lui Faye, avea un serviciu bun. Și, lucrul cel mai important dintre toate: o avea pe fiica sa alături. Nu ca Faye, care fusese nevoită s-o părăsească pe Julienne. Inima ei era sfâșiată de dor.

Faye trecu prin centrul orașului Lidingö și abia reuși să evite o pisică galbenă, care se grăbea să traverseze strada. Luă telefonul și îl sună pe David. Simțea nevoia să-i audă vocea. Se auzea tonul de apel, dar David nu-i răspunse.

— La naiba!

Când intră căsuța vocală, trânti furioasă telefonul pe scaunul pasagerului. Respiră adânc și traversă podul Lidingö.

Acceleră, în zigzag, printre celelalte mașini. Mergea cu 120 de kilometri la oră. Îi plăcea viteza. În loc s-o ia prin tunelul proaspăt construit, care ducea în oraș, viră spre Gärdet. Încetini, trecând prin locul în care ea și Jack se sărutaseră prima dată, în urmă cu aproape douăzeci de ani. Un sărut scurt și rapid. Apoi el se răsucise pe călcâie și plecase. O lăsase acolo. Acel sărut, din acea seară, îi schimbase viața. I-o dăduse pe Julienne.

Simți că i se pune un nod în gât. Lacrimile îi ardeau în spatele pleoapelor.

— Calmează-te, murmură ea.

Se îndreptă spre Djurgården. Se mai liniști puțin.

O luă pe un mic drum forestier, de pe lângă Kaknästornet. Opri motorul. Savură liniștea. Apoi întinse mâna după telefon. Se gândi o clipă, inventă un nume, fură câteva fotografii de pe contul de Facebook al unei americance și își creă un profil fals de Instagram.

Adăugă, la întâmplare, câteva persoane în noul cont, apoi introduse în căsuța de căutare numele Johannei Schiller. Avea profilul privat. 1489 de urmăritori. „Petra Karlsson” avea să fie urmăritorul ei cu numărul 1490.

Fjällbacka – atunci

Insulele și insulițele pe lângă care alunecam pe apă se zăreau ca niște umbre fără contur în lumina amurgului. Tjurpanneområdet. Peste tot mlaștini, plaje stâncoase și terenuri necultivate. Un ținut sălbatic, cu ape înșelătoare.

Marinarii din toate timpurile se temeau de Tjurpannan. Pentru că nu exista un dig împrejmuitor, locul era periculos.

Tomas ieșise din cabină și se freca, somnoros, la ochi. A schimbat câteva cuvinte cu Roger, iar eu am presupus că vorbeau despre mine. Poate erau îngrijorați că îi voi pârî, când vom ajunge acasă. Nu-l vedeam pe Sebastian. Oare dacă ei s-ar decide să mă arunce peste bord, el s-ar împotrivi? Nu cred, îl cunoșteam pe fratele meu. Era îngrozit și acționa doar sub impulsul forței și al fricii.

Barca gonflabilă atârna la pupă. M-am îndreptat spre ea. Hainele îmi fluturau în vânt. Mișcarea elicei de la motor învolbura apa. Vâslele se aflau în barcă, de-a lungul pereților interiori.

Roger și Tomas mă priveau bănuitori, în timp ce mă îndreptam într-acolo, așezându-mă departe de ei.

— Ai grijă, a zis Tomas. Vântul este destul de puternic și știi ce se spune despre Tjurpannan.

— Nu știu, am răspuns, deși știam foarte bine ce se spunea.

Totodată m-a surprins grija lui neașteptată pentru mine.

— Dacă se întâmplă să cazi aici, nu te mai găsește nimeni. Știi, curenții.

S-a întors din nou spre Roger, a luat o bere și a deschis-o.

Am întins mâna, imperceptibil de încet, spre una dintre vâsle. Un val a clătinat barca. M-am sprijinit de balustradă. După câteva secunde, am mai încercat o dată.

În depărtare, pe mare, se vedea trecând o navă comercială iluminată, ca un zgârie-nori orizontal.

Am simțit suprafața aspră a lemnului când am tras vâsla spre mine. Am așezat-o ușor la picioarele mele și am aruncat o privire spre Tomas și Roger, care erau concentrați asupra hărții.

Am tras de câteva ori aer în piept. Au căzut câteva picături de ploaie, umezindu-mi fruntea. Am deschis gura, am scos limba și am închis ochii. Mi-am adunat toate puterile.

M-am ridicat, continuând să mă țin de balustradă. În clipa următoare, mi-am umplut plămânii cu oxigen și apoi am țipat cum nu mai țipasem niciodată. Poate că groaza pe care o simțisem în ultimele zile, cât stătusem încuiată în cabană, ieșea acum, în sfârșit, la iveală. Tomas și Roger s-au îndreptat într-un suflet spre mine.

Am arătat spre apă, bâiguind:

— Acolo…

Am țipat din nou.

S-au înghesuit pe lângă mine și s-au uitat în apă, în timp ce eu am făcut un pas înapoi și am luat vâsla. Am ridicat-o. Am îndreptat-o spre spatele lor. Știam că trebuia să-i lovesc pe amândoi în același timp. În clipa în care vâsla s-a apropiat în viteză de el, Tomas s-a întors. N-a avut însă timp să reacționeze sau să se apere. I-am lovit cu vâsla la nivelul pieptului și i-am aruncat peste balustradă. Chiar înainte de a cădea în apă, am auzit un țipăt.

Am lăsat vâsla din mână și m-am aplecat, nerăbdătoare, să-i văd dispărând.

Tomas a reușit cumva să se prindă de balustradă și să se țină strâns. Când ni s-au întâlnit privirile, am citit spaima din ochii lui. M-am uitat la el în tăcere.

— Te rog, ajută-mă! a strigat.

Mâna i s-a încleștat și încheieturile degetelor i s-au albit. A încercat să se prindă și cu cealaltă mână, ca să se poată ridica. M-am aplecat,

impasibilă. Am deschis gura, mi-am pus dinții pe degetele lui și l-am mușcat.

A urlat de durere.

Mi-am înfipt adânc dinții, l-am mușcat până la os, până când, în sfârșit, a slăbit strânsoarea. A căzut țipând. S-a lovit de suprafața apei. Apoi a dispărut sub apa care s-a liniștit.

Când David sună, Faye tocmai parcase mașina în garaj și se îndrepta spre lift. O anunță că va întârzia. Se certase cu Johanna. Din nou. Ea îi ceruse bani, amenințându-l că, în caz contrar, îi va suna pe partenerii lui de afaceri și îl va calomnia.

— Zilele trecute avea de gând să mă raporteze la poliție pentru agresiune. Suport toate astea doar de dragul fetelor. Dar abia aștept să se termine totul, să fim doar noi doi.

— Și eu.

Glasul lui David suna foarte resemnat. Dacă Ylva ar fi auzit fie și numai această conversație, probabil că și-ar fi revizuit atitudinea.

Sigur, a luat cina cu Johanna de câteva ori. Dar, în contexte sociale, oamenii își afișează partea cea mai plăcută, gata să facă orice ca să nu-și compromită, nici măcar cu o fisură, imaginea lor perfectă. Omul este un animal de turmă, pentru care cel mai negru coșmar este să fie exclus din comunitate. Desigur, cineva ca Johanna Schiller ar fi putut expune o față umană, pentru câteva ore. Și nimic din înfățișarea ei n-ar fi dezvăluit faptul că întotdeauna fusese așa cum o descria acum David. Oamenii se schimbă. Faye știa asta cel mai bine.

Când Jack o părăsise, și ea își pierduse mințile. Uitase complet cine era.

Își luă rămas-bun de la David – după ce el îi promise că va ajunge la ora nouă –, în timp ce liftul se oprea la etajul său. Deschise repede ușa, se uită în stânga și în dreapta, pentru a se asigura că Jack nu o aștepta, apoi descuie rapid ușa de lemn și pe cea blindată.

Apartamentul era gol și pustiu. Era frumos, dar nu se simțea acasă aici. O casă are nevoie de viață, de alți oameni, de o poveste.

Faye își lăsă geanta jos, deschise ușile glisante spre terasă, pentru a aerisi puțin, și se așeză pe una dintre canapelele albe din living. Îi era dor de Julienne și de mama ei. Luă un dosar cu

documente de-ale companiei Revenge, cu schițe ale produselor americane pe care trebuia să le aprobe, dar privi hârtiile fără entuziasm. Oftă. Le așează pe măsuța de cafea.

Nu mai avea energie. Nu în seara asta. De ce să investească atât de mult timp în extinderea în SUA, dacă oricum își va pierde afacerea?

Întinse mâna spre telefon. Îi trimise un mesaj lui Alice:

„Trebuie să ies în seara asta. Hai să ne întâlnim la Strandbryggan și mă voi asigura că va fi și David acolo”.

La Strandbryggan, petrecerea era în toi. Un DJ punea muzică de la Avicii pe puntea unui iaht purtând sigla restaurantului, unde dansau aproximativ douăzeci de tineri veseli.

— Ce bătrână mă simt, mormăi Faye, în timp ce stăteau la coadă.

— Eu, nu. Ba chiar dimpotrivă. Mă bucur de tinerețea lor, spuse Alice. Apropo, asta e prima dată când ne întâlnim, din clipa în care tu și David ați decis să vă mutați împreună. Felicitări!

Se îmbrățișară, iar Faye simți mirosul dulce al parfumului de vanilie al lui Alice.

Alice era mai frumoasă ca oricând. Purta o rochie albă, scurtă, care, împreună cu pantofii cu toc înalt, atrăgea privirile băieților tineri. Faye nu putea să-și stăpânească zâmbetul. Cu câțiva ani în urmă, ar fi fost iritată și geloasă pe ea, pentru atenția care i se acorda.

Alice zâmbi spre doi tipi cu fețele tatuate. Farmecul ei era că se adapta repede oriunde. Bărbații din toate categoriile sociale, din toate mediile și de toate vârstele erau fascinați de ea.

Recrutarea ei la Revenge fusese o sclipire de geniu, se gândi Faye, mulțumită.

Majordomul, un tânăr cu părul șaten, strălucitor, îmbrăcat în tricou polo alb și pantaloni scurți, o privi pe Faye ca și când ar fi recunoscut-o.

— De fapt, toate locurile sunt ocupate în seara asta, dar putem face o excepție pentru două frumuseți extraordinare, spuse el, arătând spre o masă.

Alice chicoti fericită, în timp ce Faye își dădu ochii peste cap.

— Ce mai snob, mormăi ea.

Tânărul se opri în dreptul mesei, trase scaunele pentru ca ele să se așeze și chemă un ospătar.

— Servește-le pe doamne cu o băutură, până se hotărăsc ce vor de mâncare.

În scurt timp, fiecare primi câte un pahar de șampanie.

— Cum a fost călătoria la Madrid? întrebă Alice.

Faye zâmbi.

— Să înțeleg că a fost bine? spuse Alice, ridicând paharul.

Ciocniră, cu un clinchet, exclamând în același timp cu voci afectate:

— Vulgar!

Râseră și sorbiră din pahare.

— Unde e David? întrebă Alice. Mi-ar plăcea să-l cunosc și să-l întreb cum a reușit să te cucerească.

— Vine puțin mai târziu. Vei avea ocazia să-l cunoști.

— În sfârșit.

Iritarea pe care o simțise Faye cu câteva ore mai devreme îi trecuse imediat ce se întâlnise cu Alice. Viața i se părea acum simplă. Amuzantă. Captivantă.

Comandară creveți gratinați, cu parmezan, pâine dospită și o sticlă cu vin alb și se rezemară de spătarul scaunelor. O ambarcațiune cu turiști trecea încet, iar valurile făceau ca puntea din lemn să se legene, într-o mișcare plăcută.

Gândul îi zbură la David și la Johanna. Alice îi spuse că Henrik demarase o campanie pentru a o recuceri. Îi promisese să se schimbe, să facă terapie de cuplu, s-o lase mai moale cu munca.

Alice dădea furioasă din cap, în timp ce repeta promisiunile lui.

— Și ce sentimente ți-a trezit? întrebă Faye.

— Niciunul. O femeie poate îndura multe, dar, până la urmă, puterea de înțelegere se epuizează. În plus, viața mea este mai palpitantă acum. M-am resemnat să fiu o simplă mamă, să mă dedic casei, copiilor – pentru că este o viață confortabilă și comodă. Dar nu mai vreau să depind niciodată de un bărbat. Nu voi mai accepta niciodată să nu fiu

stăpână pe propria-mi viață. Și nici combinația dintre un penis mic și o tehnică jalnică.

Faye pufni în râs. Apoi spuse:

— Alice, trebuie să te întreb ceva…

— Așteaptă puțin, zise Alice, ridicând un deget. Trebuie să merg la toaletă. Alcoolul din mine dă pe dinafară.

Trase scaunul și se ridică.

În timp ce se uita după ea, Faye auzi sunetul telefonului, în poșetă. O notificare de pe Instagram. Johanna Schiller acceptase cererea de prietenie. Tocmai când era pe punctul de a intra pe profilul ei, Faye îl văzu pe David pășind pe punte și privind în jur. Puse telefonul în geantă, se răsuci și îi făcu semn cu mâna.

Înainte de a se așeza lângă ea, David o sărută. După câteva minute, Alice se întoarse, făcu apoi cunoștință cu David, iar cei doi se înțeleseră aproape instantaneu. Faye observă că, la fel ca toți ceilalți bărbați, și el era tulburat de prezența prietenei sale.

Cu capul dat pe spate, Alice râdea de ceva ce spusese David. Când el se aplecă peste masă și gesticulă, Alice râse și mai tare.

În mod evident, exista chimie între ei. Era cam prea mult? Faye simți mâna lui David pe coapsa ei și îi auzi râsul, ca prin vis. Cât de bine îl cunoștea, de fapt? Ar trebui să ia mai în serios discuția cu Ylva? Să se întâlnească cu Johanna, să asculte ce avea de spus?

— Faye?

Discuția încetase. Se uita, confuză, când la unul, când la altul.

— Ce crezi despre asta? N-ar fi minunat?

Alice o privea cu ochi strălucitori.

— Îmi pare rău, cred că am băut prea mult. Ce cred despre ce?

David o privi îngrijorat.

— Ești sigură că te simți bine?

— Sunt doar puțin ametită, îl liniști ea. Doar eu sunt de vină. Și vinul.

Se conformă, intrând în conversație, dar gândurile ei zburau în altă parte, în timp ce își ținea mâna pe mâna lui.

Doar pentru că ai o relație cu cineva, nu înseamnă că încetezi să te simți atras de altcineva. Evident, David o considera pe Alice atrăgătoare. Era normal să nu devină un robot asexual, doar pentru că el și Faye se mutaseră împreună. La fel cum făcuse și Faye altă dată, și el putea să creadă despre alte persoane că sunt sexy, să aibă fantezii cu ele, să-l excite acest gând, să dorească o femeie pe care o vede.

Așa era sănătos. Indiferent de ce-și imaginează mulți. Faptul că partenerul tău este atrăgător și pentru alții te ține în alertă. Te face să fii mai dedicat relației. Și ție însuți. Dacă lui Faye nu i-ar fi fost teamă să nu-l piardă pe David, s-ar fi simțit la fel de atrasă de el? Motivația oamenilor, în căutarea unui partener, este cam aceeași. De aceea unii indivizi sunt considerați mai atractivi decât alții.

Dar dacă Faye ar fi știut că este singura pe care David o poate cuceri, l-ar mai fi dorit atunci?

Nu cumva certitudinea aceasta – că Faye nu avea de ales – îl determinase pe Jack s-o înșele pe Faye, iar și iar? Ea nu avea unde să plece. Nu putea să renunțe la el. Era blocată în colivia ei. Din punct de vedere economic. Și emoțional. Pentru ea, Jack era un zeu. Dar pentru Jack, Faye fusese o jucărie pe care el știa că nimeni nu putea să i-o ia.

Dacă interzici gândurile cuiva, ele vor răsuna din ce în ce mai tare, până când vor ieși la iveală. Pentru a se transforma din fantezie în realitate. Ar fi chiar atât de grav dacă David ar avea acum fantezia de a face sex cu Alice? De ce să-l lase cu această curiozitate nesatisfăcută? De ce nu le-ar spune „auziți, mergeți voi doi acasă, împreună, și ne vedem mâine”?

În teorie, funcționa. Faye își dădea seama că aflase destul de multe despre sentimente și despre sex în ultimii doi ani, încât să nu mai fie geloasă. Încât să înțeleagă că să ți-o tragi înseamnă doar să ți-o tragi. Dar, în același timp, își dădea seama că ar vrea să participe și ea.

Această revelație puse stăpânire pe gândurile ei: o dorea și pe Alice.

Nu ca parteneră, nu pentru a-și împărți viața cu ea, ci pentru momentul de față. Voia s-o guste pe Alice, să-i cunoască trupul și sufletul. Să se reflecte în frumusețea ei. Pentru că Alice era atrăgătoare, pentru că era o zeiță.

Inaccesibilă.

Aruncă o privire spre Alice. Își mută privirea către David.

Continua să strângă, din ce în ce mai tare, mâna lui David.

Simțea cum gândul îi punea stăpânire pe trup. O excita. Devenea tot mai puternic.

— Nu vi se pare că muzica este cam tare? spuse ea. N-ați vrea să mergem în apartamentul nostru?

Focul din șemineu arunca reflexii portocalii și roșii, iar lumina făcea ca trupul lui Alice și al lui Faye, care dansau, să lase umbre mișcătoare pe pereții albi. Ușa terasei era deschisă, iar *Dancing Queen* a formației Abba se contopea cu noaptea luminoasă de vară.

Cu mâinile ridicate spre tavan, mimau că au microfoane și cântau împreună.

David stătea într-un fotoliu, cu nasturii de sus ai cămășii descheiați, sorbind din whisky. Avea ochii încețoșați de la băutură și zâmbea larg. Lui Faye îi plăcea zâmbetul lui, o excita, simțea cum se umezește.

— Dansează cu noi! strigă ea, făcându-i semn să vină.

Se simțea puternică, văzându-l cum se ridică în picioare și se îndreaptă spre ele. Se supunea ordinelor lor. Ele erau cele care îl invitau pe el, și nu invers. Ele dădeau tonul și ritmul. Ele controlau dansul.

Faye își dădu seama, în acel moment, că nu îl văzuse niciodată pe David dansând; dar acum se destinse, făcu câțiva pași de dans în lateral și li se alătură.

— Nu m-am mai îmbătat atât de tare de la balul de absolvire a facultății, spuse el.

— Nici eu. Și, cu siguranță, n-am mai dansat niciodată atât de mult! strigă Alice.

Combinația dintre dans și alcool o eliberase pe Faye de toată tensiunea și neliniștea pe care le simțise. Tot ce era important se întâmpla aici și acum, în această cameră. Avea alături două persoane care însemnau mult pentru ea, într-o seară strălucitoare de vară, la Stockholm.

Restul putea să mai aștepte. Lumea toată putea să mai aștepte.

Piesa de la Abba se termină, fiind urmată de *Fireworks,* de la First Aid Kits.

Se aplecară pe spate, întinseră mâinile și cântară împreună.

Alice avea părul despletit, iar corpul ei se mișca ritmic, senzual, fără niciun efort, deși probabil că era conștientă de frumusețea ei. Faye o trase spre ea și o sărută.

Avea buzele moi și umede. Limba ei avea gust de mentă și de alcool. Se îmbrățișară, iar când Alice o mușcă pe Faye de buza de jos, aceasta simți un fior în tot corpul.

Faye întoarse capul. David se așezase din nou în fotoliu și stătea parcă vrăjit, privindu-le fără să spună nimic. Prin rochie, simți sfârcurile tari ale lui Alice, apăsându-le pe ale ei. Stăteau îmbrățișate și se uitau provocator la David.

Înțelese că era pe aceeași lungime de undă cu Alice, în săruturile lor era ceva care trecea de la joacă la dorință, într-un fel care nu lăsa loc de îndoială.

Ea și Alice se îndreptară spre David și se opriră chiar în fața lui. Faye o cuprinse pe Alice pe la spate, trăgându-i ușor de pe umăr breteaua rochiei. Rochia alunecă încet de pe Alice, formând o grămăjoară la picioarele ei. Alice rămase goală între David și Faye. David se holba la ea, dar nu se clinti, stătea perfect nemișcat, cu paharul de whisky sprijinit pe coapsă și cu ochii pe Alice.

— Îți place de ea? întrebă Faye, în timp ce mângâia sfârcurile lui Alice.

Alice gemu și își dădu capul pe spate, așezându-l pe umărul lui Faye. Faye își lăsă mâinile să rătăcească, încet. Până ajunseră între picioarele lui Alice. Era udă, o mângâie, așa cum ei însăși îi plăcea să fie mângâiată.

— Îți place de ea? întrebă din nou.

Alice gâfâia. Se umezi și mai tare, mângâiată de degetele lui Faye.

David dădu încet din cap. Își desfăcu pantalonii și își scoase mădularul tare ca piatra, mângâindu-l lent, în sus și-n jos, cu mâna dreaptă. Faye

continuă s-o atingă pe Alice o vreme, în timp ce David își plimba mâna în sus și-n jos.

Alice făcu un pas spre David. Îl încălecă. Se freca înainte și înapoi de coapsele lui, în ritmul muzicii. Ignorându-i membrul, îl forța să-și țină mâinile departe de el. În schimb, începu să se frece de el, dar fără să-l strecoare în ea. Faye ocoli fotoliul și îi descheie cămașa lui David. Își trecu degetele în jurul sfârcurilor lui și îl ciupi ușor. Apoi începu să mângâie sfârcurile lui Alice. Se aplecă înainte, iar gura sa și a lui Alice se întâlniră într-un sărut umed, în timp ce Alice se mișca în sus și în jos și se freca de sexul lui David.

David stătea ca paralizat; se afla sub controlul lor.

— Atinge-o, șopti Faye, prinzându-l de mână și așezându-i-o pe unul dintre sânii lui Alice.

Se ridică și se dezbrăcă, o trase spre ea pe Alice, o sărută și îi împinse capul între picioarele ei. Gemu și se rezemă de perete.

David se uită la Faye, întrebător, iar ea dădu din cap. Își aruncă rapid hainele și se așeză lângă Faye, în fața lui Alice. Faye mișcă ușor din cap, ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Alice. Nu era geloasă. Ea era cea care îi împărțea. Pe David. Pe Alice. Chiar aici, chiar acum, nimeni nu datora nimic nimănui.

Alice se așeză în genunchi și îi satisfăcu pe fiecare, pe rând. Faye întâlni privirea lui David, îi zâmbi ușor, își mușcă buza și o trase și mai tare de păr pe Alice.

— Acum e rândul nostru. Tu ne vei privi. Haide!

O luă de mână pe Alice și o conduse spre canapea. Alice se întinse pe spate, iar Faye se întinse în celălalt capăt, peste ea, cu limba lui Alice între picioare. Începu, încet, s-o lingă și ea pe Alice. Cu coada ochiului, îl văzu pe David lângă ele, frecându-și încet penisul cu mâna în sus și în jos.

Ochii îi scânteiau de plăcere, în timp ce Alice o lingea. Când simți orgasmul, începu să tremure, lăsând să iasă din ea un strigăt puternic. Încetă s-o mai lingă pe Alice, se rostogoli pe o parte, pe canapeaua uriașă, și se uită încurajator la David.

— Vreau să te văd cu ea, spuse.

David se ridică și se apropie de ele.

Stând în genunchi, Alice se îndreptă spre David, care o pătrunse repede. Faye simțea excitarea cum îi învăluie tot corpul, în timp ce David împingea din ce în ce mai tare. Începu să mângâie clitorisul lui Alice, iar ea își duse mâna către mădularul lui. Îi mângâie scrotul cu mâna liberă, simțindu-l cum atârna greoi și cald.

— Îți place? îl întrebă ea cu o voce răgușită, chiar dacă citea răspunsul pe fața lui.

După un timp, Faye nu se mai putu abține; îl dorea, cu toată ființa ei, cu pântecul umed și fierbinte de dorință. Așa că se așeză lângă Alice, în aceeași poziție, înlocuind-o. Beția o făcea să vadă totul în ceață: lumânările, trupurile lor goale, focul aprins.

Glasurile și gemetele.

Totul părea un vis.

Simțea că i se învârte capul.

Simțea gura lui Alice în jurul sfârcului ei întărit. Degetele lui Alice o mângâiau, în timp ce David se împingea în ea, răspândindu-i o durere plăcută în tot corpul, în fiecare terminație nervoasă.

Spunea lucruri pe care nu le spusese niciodată, avea gânduri pe care nu le mai gândise până atunci.

La sfârșit, toți trei se întinseră pe canapea, râzând și respirând adânc. Își simțeau trupurile dureroase, transpirate, lipicioase, încă excitate, pregătite s-o ia de la capăt.

În anumite momente din viață, parcă uiți că ești ființă umană, iar asta este însăși esența umanității, gândi Faye, închizând ochii. Apoi simți cum

buzele lui Alice se mișcă pe corpul ei. O iubea pe Alice. Îl iubea pe David.

Fjällbacka – atunci

Cadavrele lui Tomas și lui Roger au fost înghițite de suprafața spumoasă a mării. În urmă cu o clipă trăiau, acum erau doar amintiri, mâncare pentru pești. Curenții care circulau aici erau neregulați și sălbatici – speram ca trupurile lor să nu fie găsite niciodată.

Am prins cârma și am continuat traseul parcurs de Roger.

Sebastian a ieșit din cabină, unde se dusese să doarmă ca să-i treacă beția. Privea în jur, buimac.

— Unde sunt Roger și Tomas? a întrebat el surprins.

S-a apropiat de mine și mi-a aruncat o privire.

— Ce s-a întâmplat? a zis. Ai sânge la gură.

Evitasem înadins să mă spăl. Trebuia să-l sperii pe Sebastian, ca să tacă.

I-a strigat pe Tomas și pe Roger. L-am privit cu o expresie goală.

— Au căzut în apă, am spus calm.

— Poftim?

L-am fixat cu privirea, în care cred că el a văzut ceva nou, înspăimântător. Mi-a întors spatele.

— I-am lovit cu o vâslă, așa încât să cadă peste bord, am spus, arătând cu capul spre vâsla care se afla în același loc în care îi lovisem. Roger a căzut imediat. Tomas s-a agățat de balustradă, așa că l-am mușcat de mână până s-a desprins. De asta am sânge la gură.

Sebastian a căscat ochii și a făcut un pas spre mine.

— Știm amândoi că nu îndrăznești să faci nimic când ești singur, i-am spus calm. A trecut vremea aceea.

S-a oprit la o jumătate de metru distanță de mine. Mi-am lins buzele și am simțit gustul metalic al sângelui lui Tomas.

— Dacă te mai atingi de mine, te omor, Sebastian. Înțelegi? Nu mai sunt fraiera cu care poți să faci tot ce vrei. Și dacă o să spui cuiva, vreodată, ce s-a întâmplat aici, o să spun că tu i-ai împins peste bord și voi povesti tot ce s-a mai întâmplat. Am dovezi despre violurile tale.

Ultima era o minciună.

Sebastian a mormăit ceva, dar l-am ignorat.

— Singurul motiv pentru care trăiești este acela că mama te iubește.

Am încercat să-mi dau seama dacă simțisem ceva înainte de a face ceea ce făcusem. Ucisesem doi oameni. Dar mi-am dat seama, mulțumită, că procedasem corect. Pentru a supraviețui. Să fie ăsta momentul în care m-am maturizat brusc?

Sebastian se uita la mine. Însă mânia care îl stăpânise mai devreme dispăruse; părea resemnat. Învins.

— Acum îți voi spune ce să povestești când vom ajunge înapoi, i-am zis. Trebuie să spui poliției că au căzut în apă. Că ne-am întors să-i căutăm, dar că apa era prea adâncă, înțelegi? Apoi vei repeta această poveste de fiecare dată când cineva te va întreba, pentru tot restul vieții tale.

— Te simți bine, iubito? Nu-ți pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri?

David o privi întrebător, în timp ce îi mângâia mâna cu degetele. Faye îl aprecie pentru îngrijorarea sa. Ar fi fost ciudat să nu fie îngrijorat. Ea însă îi răspunse sincer și direct:

— N-am niciun regret. Suntem trei adulți, cu voință proprie, și te iubesc atât pe tine, cât și pe Alice. Da, în moduri puțin diferite… adăugă ea, râzând. Și totuși a fost drăguț. A fost dragoste. A fost respect.

— Ești minunată, îi spuse David și Faye văzu în ochii lui că era sincer.

— E, spui doar așa, zise ea, așteptând, în mod evident, o reacție din partea lui.

— Știi că eu cred că ești cea mai frumoasă femeie de pe pământ, nu? Sau ar trebui să spun mai clar asta?

— Cred că ar trebui să spui mai clar, zise Faye, aplecându-se spre el și sărutându-l.

Ceva din atitudinea lui David o făcea să aștepte mereu complimente de la el. Îi plăceau declarațiile lui de dragoste. Și sărutările lui. În legătură cu noaptea trecută nu exista nicio îndoială. David făcuse dragoste cu amândouă, dar tot timpul îi fusese clar că pe ea o iubea.

— Știi… începu el, ezitând. Am vorbit să ieșim la prânz, însă în cursul zilei de azi trebuie să plec la Frankfurt. Am de rezolvat niște probleme plictisitoare de afaceri. Aș prefera să ne întâlnim, dar… dar e nevoie să mai și muncim.

— Desigur, spuse Faye, mângâindu-i mâna. Eu te înțeleg cel mai bine. Și eu va trebui să fiu plecată o vreme și ar fi foarte ciudat dacă nu aș înțelege când trebuie să pleci.

— Sigur?

El o privi pe sub sprâncene, iar ea aprecie grija lui. În naivitatea ei din tinerețe, crezuse că Jack era

bărbatul visurilor ei. Cu David era altceva. Mai presus de toate, nu era ca Jack.

David îi luă mâna, o duse la gură și o sărută.

— Nu mai e nimeni ca tine pe lume, știi asta, nu? Când mă întorc acasă, diseară, vreau să te scot la cină. La Frantzén. Bine?

Faye dădu din cap și David o sărută într-un fel care îi tăie respirația. Dumnezeule, cât de tare îl iubea pe acest bărbat.

Faye își mai frecă puțin părul cu prosopul, când intră în dormitor. Își legă cordonul halatului. Dacă tot nu lua prânzul cu David azi, voia, cel puțin, să se bucure de dimineața aceasta.

Chiar atunci văzu cum se luminează ecranul telefonului, aflat pe pat. Era un mesaj de la Ylva. Faye îl deschise.

„Vino la birou. Henrik este aici. A făcut mai multe achiziții, despre care a anunțat abia acum. Este acționar majoritar."

Faye tresări, gata să scape telefonul din mână. Nu putea să fie adevărat. Cum naiba se întâmplase asta?

Se îmbrăcă rapid, se fardă și mai rapid și se aruncă într-un taxi. Când ajunse la birou, nimeni nu îndrăzni s-o privească în ochi. Alice o întâmpină la recepție și își zâmbiră scurt, înainte ca gravitatea momentului să le copleșească din nou.

— Te așteaptă în biroul tău, îi spuse Alice. N-am de gând să intru cu tine acolo. Din motive evidente. Dar Ylva este acolo, afară. Te așteaptă.

Faye dădu din cap, înșfăcă strâns geanta Chanel și inspiră adânc, înainte de a urca până la ultimul etaj. Ylva o întâmpină în fața liftului, când ușile se deschiseră.

— Mai are tupeul să vină aici, imediat ce a obținut majoritatea, spuse ea. E o nebunie.

— Nu-l lăsa sa vadă ce simți cu adevărat, zise Ylva. Voi încerca să salvez tot ce se poate salva. Și

amintește-ți: avem întotdeauna planul B.

— Bine, spuse Faye, strângând din dinți și bătând-o pe umăr.

Ylva dădu din cap încurajator și se îndreptă, grăbită, spre biroul ei. Cu coada ochiului, Faye o văzu aplecându-se peste un maldăr de hârtii împrăștiate pe birou.

Pe îndelete, făcând un efort conștient să se stăpânească, Faye se îndreptă spre biroul său, care se afla la cel mai îndepărtat capăt al etajului. Îl văzu pe Henrik prin peretele de sticlă și observă că și el o văzuse. Înălță capul și se strădui să respire calm. Să nu-și piardă cumpătul. Nu-și putea îngădui nicio slăbiciune acum, deși o parte din ea nu-și dorea nimic altceva decât să se repeadă la el și să-i șteargă rânjetul arogant, cu o lovitură bine plasată, cu geanta ei Chanel. În plus, avea și ținte.

În schimb, intră cu pași calmi și siguri în biroul său mare.

— Bună, Henrik, spuse ea, dând din cap. Se pare că te-ai făcut deja comod.

El n-o salută cu o mișcare a capului. În schimb, îi zâmbi larg.

— Primul lucru de care mă voi ocupa va fi să arunc tot decorul de aici și să-l înlocuiesc cu altul. Dumnezeule, ce designer de interior ai avut? Pe Regina de Gheață din *Narnia*? Alb, alb, alb. Sterp și rece. Exact ca tine.

Faye se așeză pe unul dintre scaunele pentru oaspeți, își atârnă geanta de spătarul scaunului, își netezi fusta de mătase marca Dolce & Gabbana și își împreună mâinile în poală.

— Da, recunosc că nu-ți oferă senzația de confort pe care o preferi. Ce vei pune? Un bar într-un colț? Fanioane cu siglele echipelor de fotbal pe pereți și un cap de elan despre care pretinzi că provine de la un elan pe care l-ai ucis chiar tu, dar pe care l-ai câștigat la o licitație, la Bukowski? Știi cât de greu va fi să-l montezi aici, având în vedere

că toți pereții sunt din sticlă, dar ai putea să atașezi pe spatele lui o ventuză uriașă?

Rânji și văzu că asta îl irita pe Henrik la culme. În numai doi ani, cât trecuseră de când se văzuseră ultima dată, părul i se rărise neașteptat de mult.

— Știi, nu prea te avantajează lumina care cade pe capul tău, din acest unghi. Dar cunosc câteva persoane care au avut rezultate bune, la Clinica Poseidon. Acolo îți rad părul de pe cap și aleg, de pe gât, o zonă de unde extrag foliculi de păr, pe care îi transplantează apoi în zonele în care părul s-a rărit. Am văzut rezultate foarte frumoase.

Făcu un semn cu degetul mare de la mână, iar Henrik se prinse de birou. Pentru o clipă, părea că va exploda. Până acum, Faye nu se uitase în spatele ei, dar bănuia că toate angajatele se prefăceau doar că lucrează, încercând din răsputeri să ghicească ce se întâmpla în biroul său. Care, în curând, va deveni biroul lui Henrik, se gândi ea și se simți rău, dintr-odată.

— Știu ce încerci să faci, spuse Henrik, cu o grimasă, încerci să mă înnebunești, la fel cum ai făcut și cu Jack. I-ai distrus viața, Faye. I-ai luat totul. Și să știi că am auzit minciunile tale despre el și că nu cred o iotă. Jack nu era așa. Jack era… știu că minți.

Șuieră printre dinți, iar lui Faye i se puse un nod în gât. Își reprimă dorința de a-l apostrofa, spunându-i că nu avea el căderea să aprecieze de ce era sau nu era capabil Jack. Mai ales ținând cont de ceea ce îi făcuse propriei sale fiice. Dar știa că ar fi de prisos să-i spună asta. Henrik nu părea dispus s-o asculte.

— Nu numai lui Jack i-ai luat totul. Mi-ai luat totul și mie.

— Cu toate astea, se pare că te-ai descurcat destul de bine, spuse Faye, pe un ton sec, uitându-se la costumul lui unicat, de la Armani, și la ceasul lui Patek Philippe Nautilus.

— Nu datorită ție, zise Henrik.

Faye ridică din umeri.

— Ți-a plăcut întotdeauna să te victimizezi, Henrik. Chiar de pe vremea când te-am cunoscut, la ASE. Mereu era altcineva de vină.

— Crezi că ești în situația de a avea o asemenea atitudine față de mine, Faye?

— Ce contează ce atitudine am? Ar schimba asta cu ceva lucrurile?

Henrik zâmbi, se lăsă pe spate și își puse picioarele pe birou. Deodată, o privi absent.

— Nu. Chiar deloc. Voi face ce trebuie făcut. Lucrurile sunt clare. Sunt acționar majoritar și voi propune, cât mai curând, un nou consiliu de administrație, din care tu nu vei face parte.

Faye își întinse brațele, spunând:

— Felicitări. În curând, vei deține Revenge. Ia-mi deja biroul, este al tău. Dar, te întreb, ai vreo viziune, știi ceva despre cum se conduce o asemenea afacere?

Henrik se lăsă pe spate.

— Faye, problema ta este că nu ai nimic de oferit. La tine, totul este o aparență, în spatele căreia nu se ascunde nimic de valoare. Jack știa asta. Și eu știu asta. Toți cei din jurul tău își dau seama de asta, după ce te cunosc. Îi poți păcăli pe oameni pentru o perioadă scurtă, dar, mai devreme sau mai târziu, tot își vor da seama cine ești. Nimeni nu te poate iubi, Faye.

Scoase un hohot de râs. Avea o sclipire malefică în ochi, iar Faye își imagină, încă o dată, că îl lovește cu poșeta cu ținte, pe pielea lui înroșită.

În loc să facă asta, se ridică încet. Se așeză pe marginea biroului. Văzu că lui nu-i pică bine și că își îndepărtează, cu câțiva centimetri, scaunul de birou.

— Înțeleg de unde vine nevoia asta a ta de afirmare, Henrik. Alice mi-a spus totul. Dar, în ziua de azi, există operații prin care poți să rezolvi chiar și problema asta. Poți să adaugi cel puțin un centimetru sau doi. Poate ar trebui să ții cont de

asta. Căci nu-ți voi permite niciodată să folosești compania mea ca pe o prelungire pentru penis…

Îi zâmbi disprețuitor, se ridică, își luă geanta Chanel și ieși din fostul său birou.

În spatele ei auzi un zgomot. Henrik aruncase cu ceva drept în peretele de sticlă. Faye zâmbi. 1–0 pentru ea. Ea își păstrase cumpătul, el, nu. Spera doar că nu va fi o victorie à la Pirus.

În continuare orașul era copleșit de caniculă. Faye plecă din biroul de pe Birger Jarisgatan și se îndreptă spre Stureplan, pentru a lua prânzul singură. Avea nevoie să-și adune gândurile, să-și pună ordine în ele, după cele întâmplate. Spera ca pierderea companiei Revenge să fie doar temporară, pentru că Ylva părea să-și pună toată încrederea în planul B.

Lui Faye îi fusese întotdeauna greu să gândească stând nemișcată, între patru pereți, privind în gol. Avea nevoie de stimuli externi, să vadă oameni, să-i audă.

Sezonul turistic începuse cu adevărat. Prin oraș rătăceau grupuri de turiști asiatici. Îi invidia. Stockholmul era frumos, iubea acest oraș, dar nu se mai putea bucura de el așa cum o făcuse când ajunsese prima dată aici, din Fjällbacka. Privirea nu îi mai era la fel de atentă la frumusețea din jur.

Faye ajunse la Stureplan și stătu o vreme pe loc, sub Svampen, gândindu-se încotro s-o apuce.

Terasa restaurantului Sturehof era plină de oameni și, nu că i-ar fi displăcut neapărat să stea înăuntru, dar, mai presus de toate, nu voia să se întâlnească cu nimeni cunoscut. Nu acum, când cu siguranță zvonurile despre pierderea companiei Revenge se răspândiseră cu viteza fulgerului. Se îndreptă spre Strandvägen, trecu pe lângă magazinele de lux, fără să se uite la vitrine, simțind că plimbarea o ajuta să-și limpezească mintea. Apa din Nybrovikens strălucea în bătaia soarelui. Cheiurile erau pline de oameni. Se opri în dreptul trecerii de pietoni, pregătindu-se să traverseze.

Își simțea sufletul pustiit. Scurta stare euforică pe care o trăise când îl făcuse pe Henrik să-și dea jos masca îi trecuse. În locul ei nu se ivise nimic. Căuta să-și stârnească furia. Să-și amintească tenebrele. Apa tulbure. Dar găsi doar un gol, în adâncul sufletului ei. Asta o surprindea. O deruta.

Știa să se descurce când era furioasă, dar nu știa cum să procedeze când nu simțea nimic.

Era obișnuită să lupte. Fusese abuzată de mică. Sfidase toate limitele stabilite de oameni, de sistemul judiciar, de logică. De legi și de morală. Le ignorase pe toate, fără să clipească. Dar acum era dezorientată. Nu se mai recunoștea pe sine și nu știa ce să facă cu o Faye care nu reacționa în niciun fel.

Telefonul îi vibră în buzunar, probabil că o suna Ylva. Dar Faye nu avea chef să-i răspundă. O frământa. Ceva ce-i spusese Henrik. Dar nu știa exact ce. Ca și cum ar fi fost un lucru pe care îl vezi într-o apă tulbure, dar nu poți să-l scoți de acolo. Ceva din ce îi spusese el trebuia lămurit.

Semaforul arătă culoarea verde. În timp ce traversa strada, aruncă o privire spre una dintre mașinile oprite. Un taxi. Prin parbriz, în spatele șoferului, văzu două fețe cunoscute. Erau David și Johanna. Faye își mută privirea și se grăbi să traverseze, ajungând pe trotuarul de pe cealaltă parte, unde se opri. Se făcu verde pentru mașini și taxiul plecă. Inima îi bubuia în piept.

Oare el o văzuse?

Înainte de a pleca de la birou, Faye îi trimisese un mesaj, întrebându-l dacă putea să ajungă acasă mai devreme, după ce se întorcea din călătoria de afaceri. Voia să-i povestească despre pierderea companiei, despre Henrik, și să-i ceară sfaturi despre cum să procedeze mai departe. Voia ca el s-o ia în brațe, ca ea să-i plângă pe umăr și să-i audă, în ureche, glasul liniștitor.

Dar el îi răspunsese că, din păcate, nu se poate, că mai avea de rezolvat niște lucruri și că rămânea să se vadă seara târziu, când va ajunge el acasă. Nu spusese niciun cuvânt despre Johanna. Îi scăpa oare ei ceva?

Faye scoase telefonul, cu mâna tremurândă, și aruncă o privire rapidă peste mesaje. Nu, reieșea clar că nu ajungea acasă, la Stockholm, până seara

târziu. Poate era vorba de o urgență? Poate că unul dintre copii se îmbolnăvise grav sau se rănise și trebuise să se întoarcă urgent acasă. Oare de aceea el și Johanna se aflau acum în același taxi?

Faye își aminti figura Ylvei și îi auzi, din nou, cuvintele:

„Cât de bine îl cunoști pe David?"

La dracu' cu Ylva! La dracu' cu David! La dracu' cu Henrik!

Își încleștă pumnii, atât de tare încât unghiile îi lăsară urme pe piele.

Putea să se fi întâmplat orice. Nu-i va cere socoteală până când nu va cunoaște toate detaliile. Îl iubea pe David. O făcea ca totul să-i pară simplu. Își doreau să se bucure de viață împreună. Să nu-și refuze nimic. Oare asta o făcuse pe Faye să nu vadă realitatea? S-o ia razna?

Mergea ca în transă și, căutând o bancă liberă, ajunse în parcul Berzelii. La Berns, văzu oameni fericiți.

Apoi îi vibră telefonul. Îl scoase. Văzu că primise un mesaj de la David. Ce ușurare, acum totul va avea o explicație. Sigur fusese o urgență.

Dar când deschise mesajul și îl citi, simți ceva ca o lovitură de cuțit în inimă.

„Mi-e dor de tine și abia aștept să ne vedem diseară, e al naibii de greu să fiu atât de departe de tine, mi-e dor de Stockholm și de tine."

Doar atât. Aceleași cuvinte pe care el i le scria mereu și pe care ea le credea de fiecare dată.

În jurul ei vedea oameni care mergeau grăbiți, ca să ajungă undeva, împreună cu cineva. Deodată, își dori să fie unul dintre ei. Deodată, își dori să nu mai fie Faye.

Cu mâinile tremurânde, intră pe Instagram, căută numele Johannei Schiller și îi studie profilul. Un om al străzii se așeză lângă ea, deschise o doză de bere și luă o înghițitură.

— Frumoasă zi, spuse el.

— Așa crezi? răspunse Faye, scurt.

El chicoti.

Faye derulă în jos, uitându-se la fotografii. Căută săptămâna în care ea și David se cunoscuseră. Îi luă ceva timp. Johanna posta frecvent. În unele zile încărca și trei-patru poze. Câteva dintre ele îl înfățișau pe David. Pe un dig, la o cină, într-un restaurant, în fața unui grătar. Zâmbea, râdea, își îmbrățișa fiicele, o săruta pe Johanna pe obraz. Se vedeau copii fericiți. Apusuri de soare. Mâncăruri frumos aranjate.

Faye rămase cu gura căscată. Citi descrierile pozelor.

„Cina cu dragii mei."

„Soțul meu ne-a surprins cu lasagna preparată în casă."

„Grătar cu familia."

„Minivacanță în Bästkusten."

Toate, urmate de cel puțin cinci-șase emoticoane.

Faye își scoase laptopul, îl deschise, intră în calendar și compară datele. David nu-i povestise că fusese pe coasta de vest. În datele respective, îi spusese că se află într-o călătorie de afaceri. Și, conform contului de Instagram al Johannei, nu se aflau într-un divorț mizerabil, ci, dimpotrivă, păreau să aibă o relație idilică. Sigur, rețelele de socializare sunt înșelătoare, pot crea imagini false, cosmetizate, înfrumusețate – dar chiar așa?

Inima îi bubuia în piept. Stomacul i se strânse și își aminti de ultima perioadă trăită alături de Jack.

Căută, în telefon, numărul lui David. Simțea nevoia să vorbească cu el, să-i audă vocea, să-i ceară o explicație. Sigur era o neînțelegere la mijloc.

Îi răspunse mesageria vocală.

Îi trimise un mesaj, rugându-l s-o sune cât poate de repede.

Cât putuse să fie de oarbă?

De ce nu răspunsese la apelul Johannei și de ce nu o ascultase pe Ylva? De ce nu verificase contul

de Instagram înainte? Cum putuse să fie atât de oarbă și atât de surdă? Din nou?

Se ridică de pe bancă. Știa unde se află biroul lui David, sau, cel puțin, unde îi spusese el că se află. Exista măcar? Străbătu repede parcul Berzelii, ocoli Berns și se îndreptă spre Blasieholmen, unde se aflau câteva dintre cele mai de renumite companii financiare din Stockholm. Îi sună telefonul. Tresări și îl deschise repede, sperând că era David. Dar era Ylva.

— Da? răspunse ea, enervată.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— N-am puterea să vorbesc despre Revenge acum, lasă-mă câteva ore să înțeleg tot ce s-a întâmplat.

— Bine, în ceea ce privește Revenge, trebuie să ne întâlnim, ca să întocmim un plan, să vedem ce putem face, ca să nu pierdem controlul asupra companiei. Dar nu despre asta vreau să-ți vorbesc acum.

— Te rog, Ylva, nu e momentul potrivit.

— E vorba despre David. Te interesează ce am să-ți spun. Poate că pe mine nu mă crezi, dar m-ai rugat să verific totul, în legătură cu propunerile lui, cu situația lui financiară. Asta am și făcut, în ultimele zile. Am totul aici. Hârtia nu minte. Hârtia nu judecă.

Faye se opri din mers. Se uită peste apă, peste frumoasele fațade de secol 19. Totul era atât de pitoresc. Cum putea ea, pe lângă toate aceste frumusețI, să trăiască un coșmar?

— Unde ești? întrebă.

— N-am putut să mai rămân la birou, după ce a venit Henrik, așa că m-am dus la Alice acasă. Cine știe cât va dura până ne dă afară…

— Vin acolo, spuse Faye.

— Te simți bine?

— Nu știu, șopti Faye. Nu știu.

— Unde ești?

— În parcul Berzelii.

— Rămâi acolo. Vin să te iau.

Pe masa din biroul lui Alice stăteau îngrămădite mormane de documente, pe care Ylva i le pusese la dispoziție când se mutase în vila ei. Trase un scaun, o împinse hotărât pe Faye în jos și se așeză lângă ea.

În taxi nu-și spuseseră niciun cuvânt.

— Mulțumesc, murmură Faye.

Ylva o privi adânc în ochi.

— N-ai pentru ce să-mi mulțumești. Și tu ai fi făcut același lucru pentru mine. Ce s-a mai întâmplat? Evident, pe lângă masacrul prin care am trecut în această dimineață. Dar mai e ceva. Vrei să vorbim despre asta?

Faye oftă.

— Poți deschide fereastra? Am nevoie de aer…

Ylva dădu din cap și se duse la fereastră. Faye îi spuse ezitant:

— Încep să cred că ai dreptate în legătură cu ceea ce mi-ai zis. Nu știu… la naiba, nu mai înțeleg nimic.

Ylva o privi, încruntându-se.

— Ce vrei să spui?

Faye își plimbă degetul mijlociu de-a lungul mesei. Nu știa de unde să înceapă. Îi era rușine.

Își drese vocea.

— În tot timpul ăsta, David a trăit alături de Johanna, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sincer, nici nu știu dacă a avut vreodată intenția de a divorța de ea. Cred că toate poveștile despre cum luptă el pentru binele nostru, pentru ca noi să fim împreună, sunt doar o minciună. Au fost împreună la Marstrand, iar el mi-a spus că au fost la Saltis și că s-au certat tot weekendul. Au fost amândoi cu fiicele lor la Liseberg, când mi-a spus că este într-o călătorie de afaceri, la Tallinn.

Faye nu-și mai putea stăpâni lacrimile.

— Iartă-mă, te rog, Ylva. Pentru cum te-am tratat când ai încercat să mă avertizezi. Știu că te

gândeai doar la binele meu, că voiai să mă protejezi.

Ylva se apropie de Faye, punându-i capul pe umărul ei.

— Nimeni nu vrea să audă așa ceva despre cel pe care îl iubește, spuse ea. Nu știam nimic. N-aveam nicio idee. Singurul lucru de care eram sigură era faptul că el exagera când îți spunea cât de nebună e Johanna.

— Nu înțeleg cum am putut să fiu atât de oarbă. Atât de naivă.

Faye începu să plângă cu sughițuri. Ylva îi mângâie părul și îi vorbi în șoaptă, ca s-o liniștească.

În cele din urmă, Faye își șterse lacrimile de pe obraji. Oftând, puse mâna pe grămada de documente din fața ei.

— Ce avem aici? Cred că sunt numai vești proaste.

Ylva își drese glasul. Faye citi pe chipul ei îngrijorarea de a nu o răni și mai mult.

— Să trecem la treabă, spuse ea. Pot să fac față.

— David Schiller este pe cale să intre în faliment. Tu și Revenge erați colacul lui de salvare. Și, de fapt, este chiar mai grav de atât. Lucrurile se leagă.

Apoi începu să-i explice.

Fjällbacka – atunci

În port era o cabină telefonică. În timp ce Sebastian se îndepărta, m-am repezit spre ea, am înhățat telefonul și am format numărul de urgență. O jumătate de oră mai târziu s-a adunat o mulțime de oameni pe pod. Cineva anunțase presa locală, iar un reporter și un fotograf din Bohusläningen se agitau de colo-colo, așteptând să vorbească cu noi.

Oamenii s-au strâns în jurul meu și al lui Sebastian, ca niște rechini care își pândeau prada, dar polițiștii i-au rugat să aștepte, până vom da explicații în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Probabil că arătam foarte mică și foarte speriată. Dar, în sinea mea, eram mândră de ce făcusem. Sebastian era palid. Am stat tot timpul aproape de el. Poliția și ceilalți oameni au crezut, probabil, că mă țin după el pentru că eram speriată, dar singurul meu scop era să mă asigur că și el spune aceeași poveste pe care o inventasem.

— Așadar au căzut? a întrebat unul dintre polițiști.

Sebastian a aprobat din cap.

— Ne-am întors cu barca să-i căutăm, dar nu am mai găsit nici urmă de ei, a murmurat fratele meu.

Polițiștii schimbau între ei priviri obosite. Nu se citea suspiciune în ele, doar tristețe și disperare.

— N-ar fi trebuit să ieșiți pe vremea asta, a spus polițistul.

— Îmi pare rău, am șoptit. Voiam cu tot dinadinsul să ne întoarcem acasă. Tomas și-a dorit cel mai mult să plecăm.

În cele din urmă, i-a venit rândul și reporterului. El a preferat să vorbească cu mine, nu cu Sebastian; probabil că arătam mai nevinovată și aș fi stârnit mai multă empatie în rândul cititorilor. În timpul interviului, fotograful mi-a făcut poze.

— Refuz să cred că sunt morți. Sper că vor fi găsiți, am spus, încercând să par cât mai nefericită.

Faye se plimba încet de-a lungul Humlegårdsgatan, cu ochelarii de soare la ochi, ca un paravan între ea și lumea exterioară. Totul i se părea ireal. Oamenii, râsul, bucuria. Cum puteau cu toții să fie atât de lipsiți de griji? Lumea ei tocmai se sfărâmase în mii de bucăți, iar viitorul ei era nesigur.

David și Henrik lucraseră împreună. Reușiseră să se acopere bine unul pe altul. Dar nu îndeajuns de bine încât Ylva să nu-i poată deconspira, cu perseverență și meticulozitate. Și fuseseră oarecum nepricepuți. După cum o pusese la curent Ylva încă de la început, slăbiciunea lui Henrik era neglijența. Știau deja că își propusese să facă mai multe achiziții în același timp, în încercarea lui de a le lua prin surprindere cu o nouă majoritate, și de a numi un nou consiliu de administrație, cât mai curând posibil.

În plus, înainte ca noii acționari să devină, oficial, proprietari, Ylva aflase că David era unul dintre investitorii din spatele lui Henrik. Și acest fapt fusese ascuns, cu neglijență, în spatele unei companii din Malta, dar, după realitățile din ultimii ani, Malta nu mai reprezenta un refugiu sigur pentru companiile care doreau să se sustragă de la plata impozitului sau care aveau ceva de mușamalizat, așa cum se întâmpla mai demult. Iată o altă greșeală a lui Henrik.

Asta nu le era de niciun folos. Greșelile lui le oferiseră doar pârghiile pentru a descoperi legătura dintre David și Henrik. Nicidecum nu le-ar fi putut ajuta să nu piardă compania Revenge.

Acum Faye înțelegea ce o frământa, după cearta pe care o avusese cu Henrik, în birou. Îi transmisese un semnal, acolo și atunci. Îi spusese că nimeni nu o poate iubi.

Nici nu era nevoie să caute mobilul din spatele actelor celor doi bărbați. Henrik voia să-și reabiliteze masculinitatea știrbită. Asta însemna, în

mod ironic, că dorea să recupereze ceva ce nu avusese niciodată. Iar David? Pur și simplu: bani. Și putere. Pentru el, Faye nu fusese decât un mijloc de a-și atinge cele două scopuri. Acum înțelegea asta. La câteva dintre acționarele care îi vânduseră în ultimul timp lui Henrik, David ar fi putut ajunge doar accesând informațiile de pe laptopul ei. Se simțea complet neputincioasă.

Își scoase telefonul. Îi trimise un mesaj lui David.

„Poți să mă suni? Avem ceva de vorbit amândoi."

Totul se prăbușea. Pierduse controlul asupra companiei Revenge. Îl pierduse pe David sau, mai degrabă, pe cel care credea că fusese el. Pierduse ceva care nu existase niciodată și asta ar fi trebuit s-o ajute să nu regrete nimic. Dar ea crezuse în toate astea.

Telefonul îi vibră în mână.

„S-a complicat situația aici, la Frankfurt. Trebuie să mai rămân câteva zile. Mi-e dor de tine."

Faye își înghiți lacrimile. Se hotărî, pe loc. Va vinde totul și va pleca din Suedia, pentru totdeauna. Se va retrage. Julienne era în Italia. Acolo, lângă ea, era locul său. După trădarea lui David și având în vedere că va pierde curând compania Revenge, nu mai avea niciun motiv să rămână.

Urma să urce la etaj, să-și facă bagajele și să se ducă la Julienne. Îi va delega pe avocații săi să se ocupe de vânzarea acțiunilor sale de la Revenge. Extinderea în SUA nu mai făcea parte din preocupările ei. Asta îi va reveni lui Henrik, în scurt timp.

Nu va mai pune niciodată piciorul în Suedia. De fapt, nici măcar nu-și mai dorea să intre în apartament, dar avea acolo, într-un suport din plastic, din spatele căzii, fotografia lui Julienne și a mamei sale. Asta ar fi dovedit că atât fiica sa, cât și

mama sa erau în viață. Nu putea părăsi Suedia fără să ia poza cu ea.

David avea mai multe lucruri în apartament, dar Faye nici măcar nu se obosi să i le arunce.

Oare ce vor zice Ylva și Alice? S-ar putea să fie dezamăgite de ea, dar, dacă Faye ar rămâne, ar risca doar să fie târâte în mizerie. Le-ar fi mult mai bine fără ea.

Tastă codul și ușa se deschise. Așteptă puțin, până veni liftul.

Urcă și trase ușa din grilaj. Liftul trecea de la un etaj la altul. Își făcea singură curaj. Doar în câteva minute, avea să se afle într-un taxi, în drum spre Arlanda.

Liftul se opri.

Faye se îndreptă direct spre ușa apartamentului, făcând zgomot cu tocurile pe pardoseală. Băgă cheia în ușă, o răsuci. În aceeași clipă, auzi un zăngănit metalic în spatele ei și simți fierul rece pe gât.

Se întoarse încet. Își dădu seama că era Jack, fără să-l vadă. Așa cum i se întâmpla întotdeauna.

Partea a IV-a

Cel puțin o persoană a fost rănită miercuri seara, când o cabană din apropierea localității Köping a ars. La sosirea brigăzii de pompieri la fața locului, cabana era cuprinsă de flăcări.

„Multe dintre aceste cabane de tip vechi nu au sisteme de siguranță la instalația electrică. Scurtcircuitele duc adesea la acest tip de incidente”, spune Anton Östberg, de la departamentul pentru situații de urgență din Västra Mälardalen.

Nu se cunoaște încă nici identitatea, nici numărul celor care au murit în incendiu.

„Ancheta abia a început, dar cele mai multe indicii arată că este un accident tragic”, spune Gun-Britt Sohiberg, de la poliția din Köping.

Din *Aftonbladet,* 27 iunie

Vârful cuțitului era îndreptat acum spre pieptul lui Faye. Gura lui Jack era schimonosită într-un zâmbet triumfător și disprețuitor.

— Deschide ușa, spuse el. Altfel, îți iau gâtul.

Lui Faye îi bătea inima să-i sară din piept.

Făcu întocmai. Jack o împinse în apartament și încuie ușa după el. Nu avea cum să-i scape.

O îmbrânci în față și o trânti jos, pe canapea, îi smulse geanta din mână, scotoci prin ea și îi vărsă conținutul pe măsuța de cafea.

— M-ai trădat, ai păcălit pe toată lumea. Mi-ai distrus viața. N-am ucis-o pe fiica noastră. Nu știu cum ai făcut, dar ea este în viață, sigur trăiește. O ascunzi undeva.

Faye nu găsi în ea puterea să-i răspundă. Era paralizată, aproape inertă față de ceea ce i se întâmpla. Jack apăruse atât de brusc, încât nu reușea încă să înțeleagă că asta se petrece aievea, că el chiar era aici.

— O voi găsi pe Julienne pentru a le demonstra tuturor că mi-ai înscenat totul. Când voi termina cu tine, toată lumea va înțelege ce târfă perfidă ești.

Jack vorbea repede și înflăcărat, aproape delirant, și mergea de colo-colo prin încăpere. Avea părut ciufulit și hainele murdare.

Îi dispăruse eleganța cu care o impresionase altădată pe Faye.

Îi luă telefonul și începu să caute prin fotografii. Faye era calmă, știind că acolo nu era nici urmă de Julienne.

— Poți căuta oriunde, spuse ea. Nu-ți ascund nimic.

Negăsind ce căuta, Jack îi aruncă telefonul, se trânti pe canapea și își apropie fața de a ei.

— M-ai acuzat de uciderea propriei mele fiice! țipă el. Toată Suedia, familia mea, prietenii mei, toată lumea crede că sunt o bestie. Un ucigaș de copii.

Saliva lui o stropi pe bărbie.

— Știi prin ce am trecut în închisoare? O voi găsi și voi scoate la iveală ce ai făcut! Îți voi lua totul, așa cum mi-ai luat tu mie!

Faye începea să se simtă din ce în ce mai încrezătoare, chiar dacă își dădea seama că se afla în pericol de moarte. Cuvintele ei îl afectau încă pe Jack, cel puțin așa credea și spera ea. Atât timp cât l-ar putea influența, ar putea rămâne în viață.

Jack o răsturnă pe canapea, ridică brusc cuțitul și îl apropie încet de fața ei. Faye strânse din buze și se forță să-l privească în ochi.

— Ar trebui să-ți sfârtec fața, șuieră Jack. Ce mi-ai făcut tu m-a costat scump.

Deși îi bubuia inima în piept, pe fața lui Faye nu se mișcă niciun mușchi.

— Mi-a fost dor de tine, șopti ea.

Tonul vocii ei părea atât de credibil, încât până și ea se întreba dacă minte sau nu. Pentru o clipă, fu convinsă că el va ceda.

— Jack, sunt eu. Faye. Știu că mă iubești. N-aș fi făcut niciodată ceea ce am făcut, dacă nu m-ai fi părăsit, dacă nu m-ai fi umilit.

Jack se uită la ea cu o expresie uimită, aproape tandră.

După o clipă, își ridică brațul stâng și o lovi cu pumnul strâns peste obraz.

— Nici măcar nu te cheamă Faye. Te cheamă Matilda. Și i-am promis tatălui tău că, după ce voi termina ce am de rezolvat cu tine, îi voi rezerva lui plăcerea de a te omorî, pentru ceea ce i-ai făcut.

— Despre ce vorbești?

Faye își mângâie obrazul și se ghemui, făcându-se cât mai mică. Inima îi bubuia în piept.

— Știi despre ce vorbesc. Am fost în aceeași închisoare cu el. Știu ce s-a întâmplat la Fjällbacka. Și lui i-ai luat totul, la fel cum ai făcut cu mine. Și apoi ai fugit la Stockholm, gândindu-te că ai putea s-o iei de la capăt.

— Nu e adevărat, spuse Faye, încercând să-și limpezească mintea. Greșești.

O lovi din nou, de data aceasta, în burtă. Ei i se tăie respirația și se rostogoli într-o parte.

— Te rog, Jack, gemu ea. Nu știu despre cine vorbești, sigur cineva te-a păcălit. Nu este așa cum crezi tu.

Jack se ridică în picioare și începu să se plimbe dintr-o parte în alta a încăperii. Faye îl scruta, precaută. Oare o credea?

— Crezi că din întâmplare am evadat din închisoare împreună cu Gösta? Ne-am cunoscut acolo. I-am promis că, dacă voi găsi o cale de ieșire, îl voi lua cu mine. Am înțeles că are și el de încheiat niște socoteli cu tine…

Jack rânji.

— Când am auzit că vom fi transportați în același timp, am înțeles că asta era o șansă unică pentru noi. Nu ne-a trebuit decât un gardian care avea nevoie să se ușureze și am evadat.

Faye închise ochii câteva secunde, apoi se strădui să-l privească.

— Pleacă de aici, spuse ea. Nu faci decât să-ți înrăutățești situația. N-am de gând să te denunț, nu voi spune poliției că ai fost aici. Aș putea să-ți dau bani, ca să pleci în străinătate și s-o iei de la capăt. Te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. N-am iubit niciun bărbat cum te-am iubit pe tine, nimeni n-a putut să te înlocuiască.

Amândoi tresăriră când telefonul ei începu să sune. Jack îl ridică de pe podea și se uită la el. Numărul i se părea cunoscut.

— Este poliția, spuse Faye. Mă sună o dată pe zi, pentru a se asigura că sunt în regulă.

Imperturbabil, Jack îi întinse telefonul.

— Răspunde. Spune-le că totul este în regulă. Dacă încerci să mă trădezi în vreun fel, te voi înjunghia în burtă, spuse el, trecând lama cuțitului chiar pe sub sânii ei.

Faye răspunse și porni difuzorul. Jack se ghemui în fața ei, ținând cuțitul pregătit.

— Alo! spuse ea.

— Bună ziua, sunt Oscar Veslander, de la Poliția din Stockholm, îi răspunse o voce.

Faye trase aer în piept.

— Vă sun, ca în fiecare zi, ca să-mi spuneți dacă totul este în regulă.

Faye întâlni privirea lui Jack. Nu-l mai recunoștea în el pe bărbatul cu care își împărțise viața. Cine era acest om?

— Da, spuse ea, iar Jack aprobă din cap.

Mâinile lui se îndreptară în jos, spre coapsele ei.

— Totul e bine.

Jack făcu o tăietură în bluza ei. Faye se cutremură.

— Unde vă aflați?

Faye strânse din dinți. Se trase înapoi, încercând să se îndepărteze de lama cuțitului.

— Alo?

Se uită la Jack; chipul lui era neclintit.

— Sunt acasă, lucrez, răspunse ea calm.

— Din păcate, nu avem noutăți despre fostul dumneavoastră soț, dar vă asigurăm că vom face totul pentru a-l găsi.

— Bine. În regulă. Știu că faceți tot posibilul.

Vocea îi tremura.

Dacă încă nu aflase, acum Faye era convinsă de un lucru: Jack era nebun. Complet imprevizibil. Ar putea foarte bine s-o omoare. Trebuia să scape de aici.

— O zi bună. Și sunați-ne dacă aveți probleme.

— Mulțumesc. O zi bună.

Faye închise telefonul și îl privi pe Jack.

El se ridică încet, fără s-o scape din ochi. Deodată, fără niciun avertisment, o lovi din nou. Faye se prăbuși pe canapea. Jack îi smulse telefonul. Faye își ridică ochii spre el.

— Jack, trebuie să dispari acum. Fugi de aici. Altfel, poliția te va găsi. Nu le voi spune nimic. Nici că ai fost aici, nici ce mi-ai făcut.

El nu-i răspunse.

I se auzea doar respirația grea. Jack se așeză în fața ei, îi apucă o șuviță de păr, o duse la nas și îi adulmecă parfumul.

— Mi-a fost dor de mirosul tău. În ciuda tuturor necazurilor pe care mi le-ai făcut, m-am gândit mereu la tine. Ești iubirea vieții mele. Restul n-a însemnat nimic, înțelegi asta? Înțelegi că am făcut-o doar pentru că s-a putut? Pentru că femeile s-au aruncat în brațele mele. Am fost slab. Dar, cu adevărat, numai tu ai fost importantă pentru mine.

Faye se cutremură. Părea că Jack își lua rămas-bun de la ea.

— O să mă omori?

— Nu știu. Cred că da.

Sângele îi zvâcnea atât de tare în tâmple, încât ameți. I se făcu negru în fața ochilor.

— Nu, Jack. Tu nu ești un criminal. Nu-ți stă în fire. Sunt eu, Faye.

Îi cuprinse obrajii cu mâinile și îl forță să o privească în ochi.

— Tu mai ai o fiică, Jack. Ce se va întâmpla cu ea, dacă vei fi condamnat pentru încă o crimă? Mai devreme sau mai târziu, poliția te va prinde. Și Julienne… ai dreptate, este în viață. E în siguranță. Dacă uităm acest lucru, dacă mă vei putea ierta, se va bucura de asta. Încă vorbește despre tine. Ești eroul ei, Jack. La urma urmei, ești eroul ei.

Faye înghiți în sec și se uită cercetător la Jack, pentru a vedea dacă vorbele ei avuseseră vreun efect. Altădată reușea să-i citească cele mai intime gânduri, din clipa în care îl vedea intrând pe ușă. Dar acum fața lui nu dezvăluia nimic. Devenise un străin.

— Și mie mi-e dor de tine, spuse ea, lăsându-și lacrimile să curgă. În ciuda a tot ceea ce am făcut, te iubesc și mereu te-am iubit. Tu însă m-ai rănit.

M-ai umilit. M-ai zdrobit. Nu-mi doream decât să trăiesc alături de tine și de Julienne, dar m-ai înșelat, Jack. Mai întâi, mi-ai interzis să muncesc, mi-ai luat orice drept de a construi ceva. Apoi, propria familie. M-ai dat la o parte.

Jack scrâșni din dinți. Expresia feței începu să i se îmblânzească. Se bucura, în sinea lui. Oare era pe punctul de a ceda?

— Ai vreo poză cu Julienne? întrebă el. Mă gândesc la ea în fiecare clipă a vieții mele.

Faye își aminti de pozele pe care le găsise în calculatorul lui Jack. Erau imagini teribile, dezgustătoare. Privirea goală a lui Julienne. N-ar fi vrut niciodată să i-o arate pe Julienne. Dar ce altă alegere ar fi avut de făcut, dacă își dorea să supraviețuiască și să aibă un viitor alături de fiica ei?

Dădu încet din cap.

— O putem suna. Imaginează-ți cât de fericită ar fi să te vadă.

Jack o privi suspicios, mijind ochii. Clătină din cap și puse telefonul pe masă.

— Nu, fără telefoane, fără tehnologie.

Faye inspiră adânc.

— Am o poză cu ea. Vrei s-o vezi?

— Unde?

— Dă-te la o parte, să ți-o aduc.

Jack se îndepărtă ușor.

Când Faye se ridică în picioare, el îndreptă cuțitul spre ea.

— Dacă încerci să mă păcălești, te omor pe loc. Nu uita.

— Știu.

Faye se duse la baie, simțindu-i răsuflarea în ceafă. Acolo se aplecă, cu mișcări controlate, peste cadă, întinse mâna în spatele acesteia și apucă suportul din plastic în care se afla fotografia cu Julienne și cu mama sa. Își îndreptă spinarea și îi întinse lui Jack suportul din plastic. El îl luă și privi poza, fără să spună nimic. Dar licărirea din

ochii lui o speria. Se uita la poza lui Julienne de parcă ar fi fost prada lui, de parcă ar fi avut dreptul să facă orice cu ea, și o băgă în buzunarul jachetei.

În acel moment, Faye își dădu seama că greșise, că Jack îi întinsese o capcană. Iar acum avea s-o ucidă. El ridică mâna în care ținea cuțitul. Faye țipă și văzu negru în fața ochilor.

Fjällbacka – atunci

Deși cadavrele lui Rogers și Tomas nu au fost niciodată găsite, a avut loc o ceremonie religioasă pentru ei.

Am fost la biserică și am auzit fiecare cuvânt despre ce băieți drăguți și grijulii erau. În bănci, participanții plângeau. Preotului i-a fost greu să-și stăpânească vocea. Mie însă îmi venea să vomit, amintindu-mi tot ce îmi făcuseră, tot ce îndurasem din partea lor.

De pe altar, portretele lor mă priveau cu un zâmbet batjocoritor. Mi-am dus mâna la piept, unde cândva atârna, ca o ancoră, pandantivul pe care mi-l dăduse mama. Îmi răpiseră ultimul lucru care îmi oferea siguranță.

Nu mă puteam gândi decât la felul sinistru în care Roger și Tomas mă țineau, mă pătrundeau și râdeau de implorările mele. Cum privirea caldă a lui Tomas devenise rece și dură.

Îi uram pentru ceea ce-mi făcuseră și mă bucuram că nu mai erau în viață.

Nici măcar nu-mi părea rău pentru părinții lor, pentru bunica lui Roger. Ei erau cei care îi crescuseră și îi făcuseră să ajungă așa. Era și vina lor.

Dar toată lumea îi lăuda și le ducea dorul. Asta a adâncit și mai tare prăpastia dintre mine și Fjällbacka, m-a făcut și mai hotărâtă să plec de acolo, departe de ipocrizie. De complicitate. De tăinuire.

Faye deschise ochii. Era întinsă pe gresia rece din baie. Simțea că îi plesnește capul. Își duse încet mâna la frunte și o simți lipicioasă. Își privi degetele și își dădu seama că încă sângera.

În ciuda durerii, se bucura că trăia. Jack o lovise în cap cu mânerul cuțitului și probabil că leșinase. Deși simțea valuri de durere în cap, totuși trăia. Asta era cel mai important.

— Mai bine m-ai fi ucis, Jack, murmură ea.

Se întreba de ce nu o făcuse.

Se ridică în picioare, clătinându-se și, ținându-se de chiuvetă, își privi în oglindă fața învinețită și umflată.

Jack.

Și David.

Amândoi aveau să primească ceea ce meritau. Faptul că Jack avea la el fotografia care dovedea că Julienne trăia era cu adevărat un dezastru. Dar și-o va lua înapoi. Era greu de crezut că el va da buzna cu poza în cea mai apropiată secție de poliție. Mai avea timp. Gata cu slăbiciunea ei de moment, când și-a dorit să renunțe la tot ce avea și să plece. Ea nu era așa. Nu renunța niciodată. Ea mergea mai departe.

Închise ochii strâns și se gândi din nou la fotografiile cu Julienne pe care le găsise în calculatorul lui Jack. Fotografiile cu Julienne dezbrăcată și vulnerabilă. Fusese expusă de persoana pe care o iubea cel mai mult. Asta declanșase totul. Asta o determinase să facă ceea ce știa ea cel mai bine. Să aibă grijă de cei pe care îi iubea. Și să-i apere. Cu orice preț.

Se bazase pe un fals sentiment de siguranță, sperând că Jack va dispărea pentru totdeauna. A fost o naivitate din partea ei. O prostie. Nu va repeta această greșeală. De data asta, avea să-l oprească pe Jack. Pentru totdeauna. Pentru binele său, dar mai ales pentru binele lui Julienne. Nu-i

va mai permite niciodată să se apropie de ea, s-o rănească.

Era după miezul nopții, iar birourile Revenge erau întunecoase și goale. Numai în biroul lui Faye se mai vedea lumină, iar ea își ridică privirea, închipuindu-și-l pe Henrik lucrând acolo. În compania ei. Trecu în viteză cu mașina pe lângă clădire. Nu mai voia s-o vadă. În schimb, își continuă drumul, prin întuneric, spre Lidingö. Asfaltul negru strălucea, după o ploaie liniștită de seară, care durase doar zece minute. Trebuia să meargă la Alice și să vorbească cu Ylva.

Atât de multe depindeau de Ylva. Și de Alice.

Dacă Ylva ar refuza s-o ajute, Faye n-ar putea să-l împiedice pe Jack. În cel mai bun caz, ea ar ajunge la închisoare, iar în cel mai rău caz, tatăl ei ar reuși s-o omoare. El era undeva pe aproape. La fel și Jack. Faye avea nevoie atât de Ylva, cât și de Alice, pentru a-și recupera compania.

Sună la ușă și Ylva îi deschise. Făcu ochii mari, văzând fața lui Faye. Deschise gura, dar o închise la loc.

— Alice nu e acasă. Ce ai pățit?

Faye făcu câțiva pași în hol.

— N-am pățit nimic, spuse ea repede. Dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ylva și o conduse în camera de oaspeți.

Faye se gândise cât de sinceră ar trebui să fie. Se hotărâse să-i povestească totul. Gata cu minciunile. Cel puțin față de Ylva. Dacă ar fi bănuit că Faye minte, ar fi existat riscul să-și piardă încrederea în ea. Iar Faye nu-și putea asuma acest risc.

— Jack.

Ylva își duse mâna la gură.

— M-a asaltat, în apartament. M-a lovit și m-a făcut să-mi pierd cunoștința. M-am trezit pe gresia din baie.

Faye se așeză într-un fotoliu și întinse mâna după fotografia Norei, de pe noptieră. O examină

și se gândi la fotografia pe care i-o dăduse lui Jack: cea care dovedea că atât Julienne, cât și mama lui Faye erau în viață. Asta o făcu să prindă curaj.

— Nu ți-am spus anumite lucruri despre Jack, Ylva. Sunt lucruri pe care nu le-am spus nimănui. Am trăit cu el aproape toată viața mea de adult, dar n-am văzut niciodată părțile lui întunecate, nu le-am înțeles. Până spre sfârșitul relației. Prin urmare, mă îndoiesc că tu, care îl cunoști pe Jack și, ca și mine, ai trăit alături de el, le-ai observat.

Ylva făcu ochii mari.

— La ce te referi?

— Pot începe prin a spune că Julienne este în viață. Locuiește, în siguranță, în Italia, împreună cu mama mea.

Ylva rămase cu gura căscată.

— Deci despre asta vorbea polițista care m-a căutat? Eu am repezit-o, i-am spus că e nebună.

— Da, Yvonne Ingvarsson are dreptate. I-am înscenat lui Jack o crimă care nu a fost comisă niciodată. N-am făcut asta pentru mine, pentru orgoliul meu, pentru că Jack m-a părăsit și și-a însușit banii care îmi reveneau. Tu, care ne cunoști pe amândoi, știi cât de implicată am fost în construirea a ceea ce a devenit, mai târziu, Compare.

Faye își mângâie bărbia. Îi venea greu să spună lucrurilor pe nume.

— Este vorba despre niște poze pe care Jack i le-a făcut lui Julienne. I-a făcut poze foarte detaliate, goală. Ea era complet lipsită de apărare. Omul ăsta e bolnav, Ylva. Mi-am dat seama că trebuie s-o apăr pe Julienne de el.

Faye se uită în jos, la podea. Făcea eforturi mari ca să vorbească.

Ylva o privi, palidă la față.

— Mă bucur atât de mult că Julienne este în viață, șopti ea. Dar este îngrozitor prin ce a trebuit să treacă din cauza lui Jack. La ce a supus-o.

Faye își șterse lacrimile. Își veni în fire.

— Și tu ai o fiică împreună cu Jack. Și atât timp cât Jack trăiește, Nora va fi în pericol. Ea și alți copii. Este un pedofil. Am nevoie de ajutorul tău. Ca prietenă, ca femeie. Pentru că există anumite lucruri pe care autoritățile nu le rezolvă, chiar dacă politicienii susțin întotdeauna că o fac.

— Cu ce pot să te ajut?

Faye o privi pe Ylva. Își punea viața în mâinile ei. Dacă Ylva o dezamăgea, o denunța, o trăda, Faye avea să ajungă la închisoare. Ar fi devenit una dintre cele mai detestate femei din Suedia. Ar fi fost nedrept, pentru că nu făcuse decât să se comporte ca orice mamă responsabilă. Societatea nu reușise s-o protejeze, nu făcuse asta niciodată. Nici când ea, ca fată, fusese violată și bătută acasă. Nici când fusese înșelată, pierzând banii de la compania în a cărei înființare se implicase și de unde fusese aruncată ca o măsea stricată, când soțul ei cunoscuse pe altcineva.

Avea încredere în Ylva tocmai pentru că era femeie, pentru că putea înțelege vulnerabilitatea și neputința. Chiar dacă n-a simțit niciodată asta pe pielea ei, orice femeie poate, cel puțin, *să intuiască* acest sentiment. Și avea încredere în Ylva, de asemenea, pentru că și ea îl cunoștea pe Jack. Pentru că și ea văzuse monstrul din spatele măștii. Și pentru că și ea îl iubise.

— Trebuie să-l înlăturăm pe Jack, dacă vrem siguranță pentru copiii noștri. Și Henrik va trebui să plătească scump pentru că a luat ce era al meu.

Ylva își privi mâinile, pe care le ținea împreunate în poală. Nu îi răspunse. Le întrerupse plânsul care se auzea din camera alăturată.

Ylva se ridică repede.

— Poți să te duci. Ocupă-te de ea, spuse Faye.

Ylva dădu din cap și se duse în camera de alături. După câteva minute, se întoarse cu Nora în brațe, îmbujorată de somn și cu părul zburlit. Când o văzu pe Faye, fața i se destinse într-un zâmbet care îi dezvelea dințișorii, ca niște boabe de orez.

Ylva o sărută pe frunte. O privi pe Faye cu lacrimi în ochi. Apoi dădu din cap.

— Sunt alături de tine, trup și suflet. Nu cumva e timpul pentru planul B?

— Cu siguranță e timpul pentru planul B. Și am o idee și pentru Alice.

— Ce anume? întrebă Ylva curioasă, în timp ce o legăna pe Nora în brațe.

Fetița închise ochii și adormi. Faye nu mai spuse nimic, doar zâmbi și își scoase telefonul. Când Alice îi răspunse, Faye auzi zgomot de mașini și râsete. Probabil că se afla la o terasă.

— Nu-i așa că Sten Stolpe a fost întotdeauna îndrăgostit de tine? o întrebă Faye.

— Îndrăgostit? chicoti Alice. Puțin spus îndrăgostit.

— Te-ai gândit să iei legătura cu el?

— Sigur, nu e niciun fel de problemă. Ce pui la cale?

Faye îi explică și Ylva, care se afla în fața ei, începu să zâmbească.

Fjällbacka – atunci

Vremea s-a schimbat, nopțile au devenit mai întunecate și mai reci și începea un nou an școlar.

Treceam în clasa a opta și urma petrecerea tradițională, la care toți tinerii din zonă se adunau în pădure, în weekendul de dinainte de prima zi de școală. Elevii de gimnaziu și de liceu beau, ascultau muzică, făceau sex, se băteau și vomitau în tufișuri.

M-am dus acolo singură și am stat deoparte, mai degrabă pentru că nu aveam altceva mai bun de făcut. Sebastian era acolo. Devenise o mică vedetă, dat fiind că toată vara apăruse la televizor, în ziare și la radio, povestind cât de drăguți fuseseră prietenii săi.

Nu mergeam niciodată la petreceri. Nu voiam să fiu acolo. Dar trebuia să mă asigur că nimeni nu punea întrebări, nimeni nu-și făcea probleme, nimeni nu afla nimic. Nu simțeam nicio remușcare pentru ceea ce făcusem, doar o neliniște în legătură cu o eventuală pedeapsă. Voiam să aud ce se vorbea, să cunosc bârfele care circulau în Fjällbacka. Trebuia să fiu printre colegii mei, ca să știu dacă eram în siguranță. Și voiam să fiu cu ochii pe Sebastian.

Când m-a văzut, privirea i s-a întunecat și a venit, legănându-se, spre mine. Era beat. S-a împiedicat de pietre, gata să cadă, dar a reușit să rămână în picioare.

— Ce naiba faci aici, târfă? a șuierat și s-a așezat lângă mine.

Mirosea a alcool și a vomă.

Nu i-am răspuns. Balanța de putere dintre noi se schimbase. Acum nu mai îndrăznea să mă trateze așa decât în momentele când era beat. Altfel, părea chiar destul de speriat de mine. Așa cum îmi dorisem.

— Pleacă de aici, Sebastian, nu vreau să ne certăm.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac.

— Ba da, chiar îți spun. Și știi de ce.

M-am sprijinit în mâini, pregătindu-mă să mă ridic și să plec, când el m-a apucat de braț.

— Le voi spune tuturor ce s-a întâmplat în noaptea aia nenorocită. Cum i-ai omorât.

L-am privit calm. Nu mă mai atinsese de la violurile de pe insulă. Dar băuse prea mult. Și când era beat, vorbea mult. Se enerva. Își pierdea controlul. Îl disprețuiam, cu slăbiciunea lui cu tot. Semăna mult prea mult cu tata. Sebastian era un ratat, iar acum, pe măsură ce atenția din jurul persoanei lui începea să scadă, căuta noi modalități de a se face remarcat.

— Vrăjitoare, șuieră el. Vrăjitoare scârboasă și nenorocită. Sper că vei fi violată din nou. Și tu speri. Pentru că știu că ți-a plăcut.

Am oftat, m-am ridicat și am plecat de lângă el.

În timp ce mergeam prin pădure, auzeam muzica, râsul și vocile răgușite ale petrecăreților. Știam că va trebui să-l fac pe Sebastian să tacă. Mama îl iubea, dar nu-l cunoștea ca mine. Nu știa de ce era capabil.

Lumea nu avea nevoie de bărbați ca el. Bărbați violenți, lași și violatori. Într-o zi, se va căsători și va avea copii, pe care îi va teroriza. Nu aveam de gând să las să se întâmple asta. Nu aveam de gând să-i permit lui Sebastian să-și trateze, într-o bună zi, iubita, soția, așa cum o trata tata pe mama. Nu aveam de gând să las niciun băiețel sau fetiță să crească văzând ce am văzut eu. Eram singura care putea să împiedice asta.

Dar, mai presus de toate, nu aveam de gând să-l las să-mi distrugă viața. Îi dădusem o șansă. El nu se folosise de ea.

Aveam de gând să-l las să trăiască. De dragul mamei. Chiar dacă mă rănise într-un mod care nu era vizibil din exterior, dar care, sufletește, m-a

ținut trează, noapte de noapte, cu amintirea răului pe care mi-l făcuse. Fusesem fiecare refugiul celuilalt, dar el îmi răpise și ultima fărâmă de alinare care exista între zidurile casei noastre.

Îmi furase amintirile care mă ajutau să sper că în viață existau și lucruri bune și corecte.

Dar nu numai că mă dezamăgise. Mama îl iubea. Ea vedea numai binele în el, nimic din partea lui întunecată, din răul pe care îl moștenise de la tata. Îi mai dădusem o șansă, datorită dragostei oarbe a mamei pentru el. Și, din nou, îmi demonstrase că nu o merită.

Mamei i se va frânge inima, când își va da seama că Sebastian era la fel ca tata. Că va semăna groază și în rândul următoarei generații și că dragostea ei nu va putea schimba acest lucru. Prin urmare, trebuia ca el să moară. Pentru a o scuti pe mama de această durere. Nu avea să afle niciodată ce făcuse el. Și cine era cu adevărat.

Cabana roșie de vacanță era pustie, cocoțată pe o stâncă, nu departe de un lac, și înconjurată de o pădure deasă. Aparținuse părinților Ylvei, care erau prea bătrâni ca să mai poată avea grijă de ea. Trecuseră ani întregi de când nu mai fuseseră pe acolo.

Faye se uită mulțumită la mânerul metalic al ușii de la intrare, apoi dădu din cap și închise ușa în urma ei.

În lumina apusului, văzu contururile, umbrele mobilierului vechi, simți mirosul de umezeală. Bâjbâi după întrerupător și îl găsi. Apăsă pe el, însă becul nu se aprinse. Probabil că se arsese o siguranță, pentru că Ylva spusese că instalația electrică funcționează. Trebuia să găsească tabloul electric. Din fericire, avea la ea o lanternă.

Podeaua scârțâi când intră în ceea ce părea a fi o cameră de zi.

Lăsă bidonul cu benzină pe podea, în casa veche în care domnea liniștea. Își masă brațul drept; o durea, după ce cărase bidonul.

De aici, drumurile ei și ale lui Jack se vor despărți, în sfârșit. Numai unul dintre ei va pleca din acest loc pe două picioare. Sunt multe lucruri care ar putea să meargă prost. Ar putea fi chiar ea cea care va pierde bătălia.

Cât timp îi mai rămânea, până când el o să apară? O oră? Două? Ca să nu lase urme digitale, Ylva se ocupase de telefonul ei mobil. Aruncă o privire la ceasul de mână, observând că abia trecuse de ora zece seara.

Ylva îl sunase pe Jack pe numărul de telefon pe care i-l lăsase când venise la ea acasă. Printre lacrimi, îi spusese că Faye venise la ea și o luase pe Nora cu ea. Că se comportase ca o nebună, strigând că îi va răpi lui Jack și ultimul lucru pe care îl are – pe fiica lui cea mică. Nu spusese unde o va duce pe Nora, dar, după ce plecase, Ylva

descoperise că dispăruseră cheile de la cabana părinților ei.

Faye scoase lanterna din geanta pe care o adusese cu ea, o aprinse și învârti fasciculul de lumină de jur-împrejur, căutând ușa care ducea la subsol. Studie fotografiile alb-negru, înrămate. Oamenii din ele păreau bătrâni, probabil că erau deja morți. Alte fotografii o înfățișau pe Ylva în copilărie. Ylva fără dinții din față. Ylva pe un cal. Stomacul i se făcu ghem. O cunoștea Faye cu adevărat pe Ylva? Dacă trecuse de partea lui Jack? Dacă fusese tot timpul de partea lui?

Faye se înșelase în privința lui Jack. Și a lui David. Oare și a Ylvei? Nu, nici vorbă de așa ceva.

— Încetează, murmură ea.

Deschise o ușă, care se dovedi a fi cea bună, și începu să coboare scările, la subsol.

Ultimele raze ale soarelui, trecând peste vârfurile copacilor, se zăreau printr-o mică fereastră dreptunghiulară. Până în zori s-ar putea să fiu moartă, se gândi ea. Scările erau abrupte, scârțâind la fiecare pas pe care îl făcea.

Mirosul de umezeală devenea tot mai puternic, pe măsură ce cobora.

Ajungând jos, Faye reuși să localizeze tabloul electric și apăsă pe întrerupătorul principal. Folosind lanterna, găsi alte siguranțe, reuși să le schimbe pe cele vechi și, când reporni instalația, lustra se aprinse. Se uită la ceas și urcă repede la etaj. În camera de zi alese un lampadar.

Scoase cablul din priză. Deșurubă rapid ștecherul și făcu ajustările necesare, cu șurubelnița. Exact așa cum văzuse în clipul pe care îl urmărise. Puteai găsi orice pe internet, atât timp cât știai unde să cauți.

Scoase firul și îl înfășură pe clanța ușii de la intrare. Fir lângă fir. Strâns. Apoi turnă pe scară apa din sticla de 1,5 litri, pe care o adusese cu ea. Făcuse o mică baltă.

În întuneric, nu se observa.

După ce termină, mai aşteptă cam patruzeci de minute. Stinse lumina şi se aşeză pe canapea, în întuneric. Se uita la cifrele luminoase de pe ceas şi strânse şurubelniţa în mână. Jack nu ar veni aici neînarmat şi, dacă va fi cazul, va trebui să se apere de el.

Să lupte pentru viaţa ei.

Ar fi putut să moară, dar avea de gând să moară liberă, nu ca un animal hăituit şi speriat.

După fix nouă minute se auzi motorul unei maşini.

Zgomotul motorului se stinse și se făcu liniște. Faye se ridică în picioare. Se descălță cu grijă, își lăsă pantofii pe canapea și se furișă până la veioza pe care o așezase lângă ușă. O băgă în priză și aruncă o privire neliniștită spre clanță.

Se lăsă jos, rezemându-se cu spatele de perete.

De afară se auzeau pași. Faye își umezi buzele uscate cu limba. Simți neliniștea ca o gheară în stomac. Jack dădea roată cabanei. Dacă nu intra pe ușă, ci pe vreo fereastră? Sau pe la subsol?

Dar de ce ar face asta? Știa că îl așteaptă. Credea că Nora e în casă și că e în pericol de moarte.

— Faye! strigă Jack. Îmi vreau înapoi fiica.

Îi văzu silueta pe fereastră, în timp ce stătea rezemată de perete. Jack n-o vedea pe ea. În secunda următoare, aprinse o lanternă și o îndreptă spre fereastră, privind înăuntru. Fasciculul de lumină trecu la câțiva centimetri de piciorul ei drept. Își ținu respirația. Oare bănuia ceva? De aceea se plimba pe lângă casă?

Îi privi fața. Cândva, îl iubise mai mult decât pe oricine, poate chiar mai mult decât o iubea pe Julienne. Acum voia doar să-l distrugă, pentru ceea ce-i făcuse fiicei lor, pentru umilința la care o supusese. Pentru toate femeile care pățiseră ce pățise ea, zdrobite, umilite, împinse la sinucidere, private de demnitate. Ținute în sclavie. Folosite. Femeile erau în continuare încătușate, chiar dacă aspectul cătușelor se schimbase, de-a lungul secolelor.

Faye voia să se răzbune.

Nu va îngroșa rândurile femeilor ucise de soț sau de fostul soț.

— Ieși acum! strigă el. Dacă o rănești, te omor, Faye!

Îi simțea furia stăpânită. Îi auzea vocea în spatele ei, de cealaltă parte a zidului. Asta însemna că se îndrepta spre ușa din față.

Faye simți un nod în gât.

— Este cu mine, aici, înăuntru.

Glasul ei suna răgușit, înfundat.

Jack păși pe scară, ezitând. Părea că nu se poate decide ce să facă. Era speriat. O știa capabilă de orice. Știa că este mai deșteaptă decât el. Că e periculoasă. Și că devenise periculoasă din cauza lui.

— Adu-o afară! strigă el.

Faye nu răspunse. Scrâșni din dinți și închise ochii strâns. Nu voia să insiste prea mult, să-i trezească suspiciuni.

— Fă-o, șopti ea. Fă-o.

Nu se mai auzeau pași. Probabil că stătea nemișcat pe scară, la doar câțiva metri distanță de ea. Îi simțea prezența, ezitarea, frica.

Îi tremurau picioarele. Faye își înfipse unghiile în palmă.

— Atinge clanța, Jack, murmură ea. Deschide ușa. Te aștept aici.

După o clipă, auzi un șuierat.

Zâmbi și deschise ochii.

— Unu, doi, trei, numără ea, înainte să întindă mâna și să apese pe întrerupătorul lampadarului.

Auzi un bubuit puternic, de cealaltă parte a ușii. Se ridică încet, adulmecând aerul. De cealaltă parte, mirosea a ars.

Faye împinse ușor ușa, care se poticni, blocată de trupul lui Jack. Îi văzu picioarele; era căzut pe spate, dar ea împinse ușa mai tare și, până la urmă, reuși să-și facă loc, să iasă din casă.

Se apropie și îi studie chipul. Avea ochii larg deschiși. Goi. Se aplecă și îi puse două degete la gât. Nu mai avea puls.

Se uită la bărbatul pe care îl iubise cândva, mai presus de orice altceva pe pământ, și încercă să-și înțeleagă propriile trăiri.

Pădurea se înălța ca un zid în jurul casei, izolând-o de restul lumii.

Era o liniște profundă.

Parcă se aflau într-o altă dimensiune, doar Faye și Jack.

Povestea care începuse la ASE, cu atâția ani în urmă, se încheia acum și aici. Cea care o făcuse să sufere atât de mult. Care îi provocase gânduri de sinucidere. Umilință. Avortul. Femeile cu care a înșelat-o. Dar care a fost încununată de nașterea lui Julienne, de preluarea Compare, de crearea Revenge. De dezrobirea ei. Cine să se simtă liber, dacă nu cineva care și-a pierdut libertatea? Cum altfel să recunoști parfumul libertății? O persoană poate fi temnița altei persoane, furia sau disprețul ei pot fi o formă de încătușare.

Faye îl apucă pe Jack de încheieturi, târându-i corpul greu peste prag, în camera de zi. Capul lui se lovea de podea.

Jack zăcea în mijlocul încăperii, în timp ce Faye, gâfâind din cauza efortului, se așeză pe canapea și se uită la cadavrul lui. Se ridică în picioare. Se apropie de el și îl lovi. Se auzi un sunet surd. Nu urmă nicio reacție. Își luă avânt. Îi mai dădu o lovitură. Se gândi la pozele cu Julienne din calculatorul lui Jack. La privirea lui, în timp ce ea îi întinsese suportul din plastic, cu fotografia.

Se aplecă peste trupul lui neînsuflețit.

— Ar fi trebuit să te dai bătut, să nu fii atât de încăpățânat, atât de orgolios. Să nu mă fi umilit *niciodată,* să nu mă fi amenințat pe mine sau pe fiica mea. Și să nu-i fi făcut niciodată ceea ce i-ai făcut lui Julienne.

Faye se ridică în picioare. Ridică bidonul cu benzină, trecu în spatele lui Jack și deșurubă capacul. Se învârti în jurul lui, stropindu-i hainele cu benzină.

Deschise ușa și azvârli chibritul. În următoarea secundă, corpul lui Jack fu cuprins de flăcări.

Fjällbacka – atunci

Simțeam mirosul familiar de fum de țigară venind din camera lui Sebastian și auzeam clinchetul sticlelor. Asculta muzică la volum mic, ca să nu-l trezească pe tata. Mama tocmai venise acasă. Ajunsese din nou la Urgențe, din cauza lui tata. Cu aceleași explicații atât de inutile, că a căzut pe scări, că a alunecat, vai, cât era ea de neîndemânatică. Explicații pe care niciun medic nu le putea crede, în mod rezonabil, dar pe care nimeni încă nu se sinchisea sau nu îndrăznea să le pună la îndoială.

Mama făcuse greșeala să spună că dorea să-l viziteze pe fratele ei, Egil, și tata o împinsese, chiar din capul scărilor. Timpul nu era de partea noastră. Tata era tot mai furios. De data asta, mama căzuse pe brați, cine știe dacă data viitoare nu va cădea în cap, lăsându-mă cu adevărat singură.

Era imediat după miezul nopții. Mama și tata dormeau. Întotdeauna se purta mai frumos după ce mama se întorcea de la spital. Am înțeles că nu voi mai avea niciodată o ocazie mai bună ca asta.

Voiam s-o cruț pe mama. Nu-mi păsa de ce simțea tata. De el urma să mă ocup mai târziu.

Am închis cartea și am pășit, cu picioarele goale, pe podeaua din lemn. Plănuisem deja cum să procedez, ce să fac. M-am îmbrăcat cu cămașa de noapte albă și subțire, care știam că îi plăcea lui Sebastian. Observasem că îi era greu să-și ia ochii de la mine când o purtam. Am căutat cele trei somnifere pe care le furasem de la tata și pe care le zdrobisem până obținusem un praf alb, cu trei zile înainte.

Am ieșit din cameră și am tras aer în piept, înainte să-i bat la ușă.

— Ce este?

Am apăsat clanța și am intrat.

Sebastian stătea la calculator. S-a învârtit în scaun spre mine și m-a privit fix. Ochii lui umezi s-au uitat mai întâi la picioarele mele goale, apoi și-au croit încet drum în sus.

— Mă gândeam la ce ai spus.

Fruntea lui Sebastian s-a încrețit și i se vedeau și mai clar vânătăile încasate după ultima bătaie pe care i-o administrase tata.

— Despre ce dracu' vorbești?

— La petrecerea din pădure. Despre faptul că mi-ar fi plăcut ce mi-ați făcut. Te înșeli.

— Da? a spus el indiferent și s-a întors din nou spre ecran.

Am făcut un pas în cameră, sub bara de tracțiuni de deasupra ușii. Nu-l văzusem niciodată folosind-o.

Pe pereți erau postere cu femei îmbrăcate sumar, cu sânii acoperiți doar de mici petice de pânză. Camera era murdară, cu farfurii pe care se vedeau resturi de mâncare și grămezi de haine peste tot. Se simțea un miros de mucegai, de sudoare și de mâncare stricată. Am strâmbat din nas, dezgustată.

Am lăsat cu grijă punguța pe podea și am împins-o cu piciorul, într-un colț.

— Nu mi-a plăcut ce mi-au făcut *ei.* Dar îmi place mult ce îmi faci *tu.*

Sebastian a rămas nemișcat.

— Vrei să plec? i-am spus. Sau vrei să mai rămân puțin? Mama și tata dorm.

A încuviințat din cap, continuând să rămână cu spatele la mine, iar eu i-am interpretat gestul drept aprobare.

— Pot să iau și eu o bere?

— E cam caldă.

— Merge și așa.

S-a așezat pe burtă, lângă pat, a întins mâna pe dedesubt și a luat o sticlă. A deschis-o și mi-a dat-o. I se vedeau pe brat urmele pe care i le lăsase o sticlă spartă cu care îl lovise tata.

M-am așezat pe marginea patului, iar el s-a așezat lângă mine. Am luat fiecare câte o înghițitură, în tăcere. Am aruncat o privire spre sticla lui; era aproape goală. În curând, avea să înceapă alta. Atunci va trebui să-i strecor somniferul. Pe biroul lui se aflau patru sticle goale și nu-l auzisem mergând la toaletă.

Urma să facă asta, cât de curând. Era bine să fiu pregătită.

— Îți place când îți opun rezistență? l-am întrebat încet.

S-a înroșit la față; își ținea privirea ațintită spre perete.

— Nu știu, a răspuns.

Vocea lui era moale.

— Vreau doar să știu cum îți place, cum este cel mai bine pentru tine. Poți face cu mine tot ce vrei.

— Mmm.

Se foia. Sub pantalonii de pijama, vedeam cum i se umfla penisul. Și-a dat seama că observasem și părea jenat.

— Nu-i nimic, i-am spus.

Am întins mâna și am așezat-o, cu stângăcie, pe membrul lui. Am avut o senzație de vomă, pe care mi-am stăpânit-o rapid.

S-a foit.

— Trebuie să merg la toaletă, a spus.

Am dat din cap.

— O să te aștept aici.

Faye mergea goală prin pădure, iar în spatele ei casa ardea. Își aruncase hainele în foc, să ardă împreună cu Jack.

Flăcările portocalii se întindeau spre cerul nopții, iar fumul se ridica gros.

Nu privea în urmă, ci se îndepărta de Jack, simțind forța noii libertăți care îi cuprinsese trupul.

Farurile mașinii închiriate se vedeau strălucind, pe micul drum forestier, în punctul de întâlnire pe care îl stabilise împreună cu Ylva. Prietena ei, care fusese tot timpul în apropiere, îi promisese că, în momentul în care va vedea ridicându-se fum din casă, va fi prezentă la locul de întâlnire. Se ținuse de cuvânt.

Ylva îi zâmbi, palidă, de la volan. Fără nicio tresărire a feței, Faye deschise portiera. Mașina era roșie, veche, pătată de rugină, nu avea GPS. Nimeni nu ar fi putut dovedi că trecuseră pe aici.

— Gata? întrebă Ylva.

— Gata.

Ylva dădu din cap și întinse mâna spre bancheta din spate, de unde luă o geantă neagră, cu haine. Un schimb curat.

— Vrei să te îmbraci, înainte să plecăm?

Faye clătină din cap și sări pe scaunul pasagerului, cu geanta în poală. Mirosul de fum începu să umple mașina și Ylva tuși.

— Nu, pornește.

Faye văzu casa incendiată, printre trunchiurile copacilor, în timp ce acoperișul căzu, ca lovit de trăsnet. Ylva, care se pregătea să pornească motorul, se opri și își coborî încet mâna.

Stătură în tăcere o vreme, privind frumoasa casă veche arzând, apoi Ylva băgă în prima treaptă de viteză și mașina se puse încet în mișcare.

— Ce simți? o întrebă ea.

Faye se gândi o clipă.

— Absolut nimic. Dar tu?

Ylva înghiți în sec, apoi se uită la Faye.

— La fel.

Pe autostradă se întâlniră cu patru mașini de pompieri, care veneau în viteză, cu sirenele pornite.

Soarele dimineții strălucea prin fereastra camerei de oaspeți a lui Alice. Razele lui cădeau asupra Ylvei, care o ținea pe Nora în brațe. Tocmai se trezise și era puțin cam agitată.

— Cum te simți? o întrebă Faye, care abia intrase în încăpere, după ce stătuse trează pe una dintre canapelele lui Alice.

O privi insistent.

— Mă simt bine, îi răspunse Ylva, dar cuvintele și tonul vocii ei erau trădate de felul în care o strângea pe Nora în brațe.

— Am făcut ceea ce trebuia să facem.

— Da, știu asta, spuse Ylva.

Își îngropă nasul în părul Norei și închise ochii. Fetița își ținea brațele dolofane strâns încolăcite în jurul gâtului ei.

Alice intră în cameră, le privi și zâmbi.

— Micul dejun e servit.

Când ajunseseră acasă, noaptea trecută, Faye îi povestise totul lui Alice. Nu-i fusese ușor și, desigur, pe Alice o șocase povestea.

Lui Faye îi sună telefonul, iar ea apăsă butonul verde când văzu cine o apelează.

— Bună, scumpo, spuse ea, în timp ce chipul lui Julienne umplea ecranul. Nu pot vorbi acum, te voi suna mai târziu. Dar vin acasă curând. Promit. Foarte, foarte curând. Te pup! Te iubesc!

— Bine, mamă, pa!

Închise telefonul.

— Îi e dor de tine? o întrebă Ylva.

Nora clipi încet. Era pe punctul de a adormi.

— Da, spuse scurt Faye.

Nu era dispusă acum să vorbească despre Julienne. Tatăl ei dispăruse. Pentru totdeauna. Și, oricât de mult l-ar fi urât, oricât și-ar fi dat seama că nu era loc pentru el în viața lui Julienne, tot îi părea rău. Că Julienne va crește fără tată.

Pe umerii ei apăsa o datorie grea. Nu pentru că îl ucisese, ci pentru că făcuse o alegere atât de

greșită. Dar fără Jack nu ar fi avut-o pe Julienne. Era o temă de gândire grea. Își dorea doar să fi păstrat poza din suportul de plastic. Fusese, pentru ea, ca un talisman, care îi dădea putere și îi reamintea de lucrurile importante. Dar dispăruse, la fel ca Jack.

— Care este pasul următor? întrebă Alice.

Părea puternică și hotărâtă.

Faye se uită la Nora, la pleoapele ei grele și la genele ei lungi.

Uneori i se părea că seamănă atât de mult cu Jack.

— Trebuie să folosim drept dovezi filmările și fotografiile. Este timpul pentru planul B al Ylvei.

Alice zâmbi.

— Vrei să spui că e cazul să-l șantajăm pe Eyvind?

— Da, avem nevoie să obținem hârtiile de la Oficiul de brevete și înregistrare mărci.

— Trebuie să obținem documentele potrivite, formulate în mod corect, spuse Ylva, legănând-o pe Nora. Am precizat exact de ce avem nevoie.

Alice zâmbi din nou.

— Când va vedea fotografiile și filmările, cu siguranță va face tot ce îi cerem. Altfel, îi vom trimite totul soției sale.

— Bine, spuse Faye.

Se uită la Nora, care adormise pe umărul Ylvei. Arăta exact ca Julienne, când dormea. Pentru o clipă, îi veni să plângă. De dorul lui Julienne. De mila Norei. Pentru Ylva. Pentru ea însăși. Pentru toată lumea.

Fjällbacka – atunci

În cea mai mare viteză, am reușit să desfac pungulița, să caut sub pat, să iau o sticlă nouă de bere, s-o deschid și să golesc în ea praful, înainte ca Sebastian să se întoarcă.

I-am întins noua sticlă. A luat-o în tăcere, s-a așezat pe pat și a dus-o la gură. A sorbit îndelung din ea.

Era încă rezervat, parcă nu-i venea să creadă că am cedat brusc și că îl las să se culce cu mine, fără să-i opun rezistență.

— Crezi că ai putea pune altă muzică?

— Ce anume?

Acum trebuia doar să-l determin să bea toată berea, ținându-l departe de mine cât mai mult timp. Îmi venea să vomit la gândul că voi fi nevoită s-o fac cu el.

— Poate Metallica?

El a dat din cap. S-a ridicat, s-a dus la aparat, a scos CD-ul și și-a trecut degetul peste raftul cu CD-uri, până când a găsit Metallica. L-a pus în aparat și a apăsat pe *play.* A crescut ușor volumul.

Apoi s-a postat în fața mea.

— Trebuie să mă îmbăt mai tare, am spus. Știu că ce vom face e greșit, dar nu pot să mă abțin.

— Să bem până la fund, a spus el.

Am zâmbit.

— Bună idee.

Mi-am dat capul pe spate și amândoi am golit sticlele în același timp. Mi-am ținut respirația, ca să nu simt gustul. Gâfâiam, după ce am băut toată berea. Sebastian s-a șters la gură. M-a privit lacom și mi-am simțit trupul străbătut de un fior neplăcut. Oare cât va dura până își vor face efectul pastilele?

— Ai vreo revistă porno? l-am întrebat.

Știam că are o colecție. O ținea ori în spatele caloriferului, ori sub saltea. S-a întors și și-a vârât mâna sub saltea.

Mi-a întins o revistă. Pe copertă era o femeie cu sâni imenși, care poza cu picioarele desfăcute, în fața aparatului de fotografiat. Era rasă între picioare.

Am deschis revista și i-am răsfoit paginile.

— Ce părere ai? E aici ceva ce ai vrea să facem împreună? l-am întrebat, cu ochii ațintiți în revistă.

Trăgeam de timp, așteptând ca somniferele să-și facă efectul.

El a ridicat din umeri.

— Sigur ai anumite preferințe, nu-i așa?

— Nu, nu știu, a spus el încet.

— Mi-aș dori să am sânii mai mari. Nu-i așa că băieților le plac sânii mari?

Sebastian n-a răspuns.

Am continuat să răsfoiesc revista.

— Dacă aș fi știut că îți place să fii cu mine, nu i-aș fi lăsat niciodată să se atingă de tine, a mormăit el.

Mi-am ridicat privirea din revistă. Nu mă privea în ochi.

„Asta e o minciună”, m-am gândit, „niciodată nu mi-ai luat apărarea. Ești prea laș să faci asta.”

În schimb, am spus:

— Știu asta.

— Dacă o luăm așa, este numai vina mea că ei sunt morți.

„Ai dreptate”, m-am gândit. „Și, în curând, și tu vei fi mort. Nu voi vărsa niciodată nicio lacrimă pentru tine. Pentru că știu că ești un om dezgustător de jalnic și un laș. Nu vei mai distruge niciodată alte vieți.”

— Nu te gândi la asta acum.

Sebastian a căscat. S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de perete. Pleoapele au început să i se închidă.

— Întinde-te, i-am spus. Și o să-ți fac ceva care o să-ți placă.

Am închis revista porno și am pus-o deoparte. M-am tras mai aproape de el și i-am așezat perna

sub cap. Mi se părea că adormise deja, așa că m-am ghemuit lângă el, uitându-mă la fața lui liniștită.

Am rămas nemișcată câteva minute, ca să mă asigur că pastilele avuseseră timp să-și facă efectul. Când am fost sigură că doarme adânc, m-am ridicat cu grijă din pat și m-am dus la calculatorul lui. Am deschis un document și am scris o scrisoare de adio, în care Sebastian vorbea despre pierderea celor doi prieteni și despre sentimentele lui de vinovăție pentru că nu îi putuse salva. Știam că scriu mai bine decât el, de aceea am folosit un limbaj simplu și am făcut intenționat câteva greșeli de ortografie. Mi-a luat ceva timp, pentru că am tastat cu două brichete, ca să nu las urme, în cazul în care cineva ar fi verificat amprentele de pe computer.

Am lăsat documentul deschis pe ecran, astfel încât oricine ar fi intrat în cameră să-l vadă imediat.

Greul de abia acum începea.

M-am dus la dulap și, cu mișcări mecanice, am deschis ușa și am căutat o curea. Am avut grijă să pun un scaun la locul potrivit. M-am strecurat în spatele lui Sebastian și, ținându-i corpul între picioarele mele, i-am prins cureaua de gât și am strâns-o. A fost greu. Mai greu decât crezusem.

M-am ridicat în pat și am tras mai tare, proptindu-mă în picioare. Fața i s-a învinețit. Gâfâia, încercând să respire. Dar a rămas cu ochii închiși.

Am acționat cu toată forța, timp de cel puțin cinci minute, apoi am slăbit strânsoarea, am întins mâna și am pus un deget pe gâtul lui. Nu mai avea puls. Nu mai avea viață.

Corpul lui era foarte greu; l-am târât încet spre dulap, ajutându-mă și de picioare. Acolo, l-am așezat pe scaunul de sub bară. Am legat cureaua de bară. Am împins scaunul cu piciorul, așa încât să cadă pe podea. Sebastian atârna moale de curea.

M-am uitat prin cameră. Îmi scăpase ceva? Am atins punga în care ținusem somniferul de vârfurile degetelor lui Sebastian, ca să-i rămână amprentele pe ea. Nimeni nu mă va putea suspecta. Sinuciderea ar fi fost urmarea firească a unei veri infernale îndurate de Sebastian, în care îi muriseră doi dintre cei mai buni prieteni.

Am aruncat o ultimă privire prin cameră, apoi mi-am luat sticla de bere și m-am întors în camera mea. M-am gândit să ies și s-o arunc, dar m-am mulțumit s-o ascund sub pat.

Am stat trează până la șase dimineața, citind, reflectând și încercând să-mi dau seama dacă am conștiința încărcată. N-o aveam. Deloc.

La ora șase am auzit pașii tatei în hol. În timp ce se îndrepta spre baie, probabil văzuse că ușa camerei lui Sebastian era deschisă și se oprise. După câteva clipe i-am auzit urletul.

Prima parte a planului meu fusese dusă la îndeplinire cu oarecare ușurință. Mai rămânea să văd reacția mamei.

— E dimineață acasă?

Faye dădu din cap. Kerstin părea odihnită. Fericită. Se bucura pentru ea. După tot haosul de care avusese parte în ultimul timp, fericirea lui Kerstin îi dădea puțină speranță.

Kerstin își apropie fața de ecran. Ridurile fine se vedeau mai clar. Compasiunea din ochii ei o ajută pe Faye.

— Te simți bine? o întrebă Kerstin.

— Da, chiar mă simt bine. Mi-am învățat lecția. Nu voi renunța niciodată să lupt. Nu vreau să mai fiu niciodată vulnerabilă.

— Nu-mi poți promite asta. Nu vreau să-mi promiți asta. Toți suntem îndreptățiți să avem slăbiciuni, din când în când.

Faye oftă și se gândi la Julienne. La viitorul pe care voia să i-l ofere fiicei sale.

— Da, probabil ai dreptate. Dar asta îmi va lua ceva timp. Nu știu dacă îmi pot permite să mai îngădui cuiva să-mi frângă inima.

Kerstin izbucni în râs. Râsul ei cald te lua mereu prin surprindere.

— Nu mai dramatiza, Faye. Ești mai puternică decât crezi, știi asta. Nu-ți stă în fire să-ți plângi de milă. Sunt multe persoane care te iubesc. Poate că ai pierdut bătălia, dar vei câștiga războiul. Nu uita niciodată asta.

— Încă n-am câștigat.

Kerstin puse o mână pe ecran, iar Faye își apropie obrazul, ca și cum ar fi vrut să-i simtă mângâierea.

— Încă nu, dar vei câștiga. Sună-mă imediat ce termini.

— Promit. Mi-e dor de tine.

— Și mie mi-e dor de tine.

Faye încheie discuția pe Facetime. Își dădu seama că zâmbea, în ciuda încordării pe care o simțea față de ceea ce urma. Îi era dor de Kerstin,

dar se bucura pentru ea, văzând-o cât de fericită era alături de Bengt, în Mumbai.

Întinse mâna după telefon și o sună pe Ylva.

— Bună, Faye, tocmai aveam de gând să te sun.

Tonul grav pe care vorbea Ylva făcu să-i crească pulsul atât de tare, încât îi zvâcneau tâmplele.

— Este gata investiția?

— Da, sub amenințarea că soția lui va afla totul. Investiția este garantată.

— Doamne, ce bine!

Faye închise ochii. Pulsul îi mai scăzuse, în schimb, simți în piept, pentru prima dată după mult timp, o mare nerăbdare. Puzzle-ul fusese completat cu ultima piesă.

Se uită în oglindă și își dădu buzele cu un ruj roșu-aprins. Apoi își puse pe un braț sacoul alb de la Max Mara și geanta de la Louis Vuitton pe celălalt și părăsi camera de hotel. Se cazase din nou la Grand, unde se simțea mai în siguranță, după tot ce se întâmplase. Distanța era destul de mică, așa că prefera să meargă pe jos, și nu cu taxiul. Își pusese o pereche de pantofi cu tocuri comode. Avea nevoie de o plimbare ca să-și limpezească gândurile.

De-a lungul cheiurilor, apa scânteia. Era o zi perfectă. Soarele strălucea și nicio rafală de vânt nu încrețea suprafața apei. Le zâmbea tuturor celor pe care îi întâlnea.

Se opri brusc. Văzu cu coada ochiului ceva ce îi atrase atenția. Întoarse capul spre vitrina mare a galeriei de artă. Văzu bustul unei femei cu aripi de argint. Fascinată de sculptură, Faye își duse mâna la piept, unde, altădată, simțise pandantivul primit de la mama ei, cu mulți ani în urmă. Înainte să-l piardă, în zilele cumplite petrecute pe Yxön.

Se apropie. Creatoarea era Caroline Tamm. Faye se uită la ceas și intră în galerie.

— Vreau să cumpăr sculptura din vitrină. Cea din argint.

— Nu vreți să știți mai întâi cât costă? o întrebă surprinsă femeia care stătea la o masă din apropierea ușii.

— Nu, spuse Faye, întinzându-i cardul Amex Black. Mă cam grăbesc. Plătesc acum și vă rog să-mi trimiteți sculptura la această adresă.

Faye îi dădu cartea ei de vizită.

În timp ce cardul Amex îi era scanat, Faye se apropie de sculptură și o privi din direcția opusă. Aripile ieșeau, ca niște coarne, din spatele femeii. Simbolizau puterea într-o manieră pe care nu o mai întâlnise până atunci. Simbolizau noul. Când credea că Henrik îi va lua compania Revenge, simțise că are aripi de ceară, care se topeau, pentru că îndrăznise să zboare prea aproape de soare. Acum simțea că poate zbura cât de sus dorește. Cu aripile sale de argint.

Când ușa galeriei se închise în urma ei, Faye avu certitudinea că e pregătită.

Își lăsă capul pe spate și admiră frumoasa fațadă de secol 19. Când venise prima dată la Stockholm, din Fjällbacka, fusese atât de uimită de frumusețea tuturor acestor clădiri vechi. Acum, după aproape douăzeci de ani, era suficient de bogată pentru a cumpăra un întreg cartier. Era un sentiment ciudat.

Își întoarse privirea spre stânga, spre Stureplan și Biblioteksgatan, unde se afla clubul de noapte Buddha Bar. Își aminti de acea seară de vară magică, strălucitoare, din 2001, când îl cunoscuse pe Viktor. Era un tip drăguț și amabil. Cam prea amabil, se gândise ea atunci. Cum ar fi fost viața ei dacă l-ar fi ales pe el în locul lui Jack?

Se uită din nou la fereastră. Acolo sus, la etajul cinci, o aștepta David. Și Henrik. Fiecare, într-o altă încăpere.

Alice și Ylva o anunțaseră, prin câte un mesaj, că totul era pus la punct și că niciunul dintre cei doi bărbați nu îl văzuse pe celălalt venind. Scenariul se desfășurase perfect. Faye încerca să-și

dea seama cum se simțea, dacă era agitată, furioasă sau tristă.

Dar, în adâncul sufletului ei, nu simțea decât fericire. O fericire nestăpânită și pură. Totul ar fi mers mult mai prost dacă Ylva și Alice nu i-ar fi fost alături. O salvaseră. Se salvaseră reciproc.

Tastă codul de la interfon și așteptă liftul. În scurt timp, ajunse în zona birourilor goale din sediul companiei Revenge, savurând mirosul de cafea proaspătă. În sala de conferințe se vedea lumină. Zări gâtul și spatele lat al lui David, care stătea de vorbă cu Ylva și cu Alice. Alice vorbea, zâmbind, dar ușa groasă din sticlă zădărnicea orice încercare de a auzi ce se spunea acolo.

Faye deschise ușa, iar David se întoarse și se uită la ea. Se ridică și întinse mâinile s-o îmbrățișeze.

— În sfârșit, scumpa mea, mi-a fost atât de dor de tine! exclamă el. M-am simțit îngrozitor în Frankfurt, fără tine.

Faye trecu pe lângă el fără să-l privească, trase scaunul din capul mesei și se așeză.

Stătea picior peste picior.

— Ce e… Faye? Ce se întâmplă? o întrebă el surprins.

Zâmbetul de pe chipul lui Alice dispăru. Se uita la el cu o privire furioasă. David observă că starea de spirit din încăpere se schimbase.

— Te-am chemat aici, astăzi, pentru a ți-l prezenta pe noul nostru investitor, începu Faye, întinzând mâna către Ylva, care îi dădu un dosar.

Faye îl deschise și se uită la documente, încuviințând din cap.

— Da, probabil că te întrebi despre cine e vorba, având în vedere că eu nu mai dețin controlul asupra Revenge. Printre altele, din cauza faptului că i-ai livrat lui Henrik informații despre companie. El încă se află aici, în biroul de alături. Dar, crede-mă, Revenge va fi din nou a mea, în curând. În locul tău, m-aș feri, pe viitor, să fiu

asociatul lui Henrik Bergendahl. Vei înțelege în scurt timp de ce. Dar, până atunci, cred că ți-am spus destul.

Faye luă primul document, îl puse pe masă și i-l întinse lui David, care îl ridică.

— Aș putea… să-ți explic, se bâlbâi el.

Faye răbufni:

— N-ai ce să-mi mai explici. Ascultă aici.

Pentru prima dată, îl privi țintă. Împinse spre el trei foi capsate. Sus scria „Cerere comună de divorț", iar numele erau David Schiller și Johanna Schiller.

— Semnează asta.

— Dar ce este asta? Știi că încerc, de câteva luni, să duc la capăt acest divorț.

Faye izbucni în râs. Alice și Ylva i se alăturară. David își muta privirea de la una la cealaltă; rămase cu gura căscată.

— Prietene, s-a terminat. Ți-ai petrecut viața folosindu-te de femei. S-a terminat acum. Ai încercat să cumperi Revenge cu banii soției tale, pretinzând, în același timp, că divorțezi, într-un mod… creativ. Apoi te-ai protejat, oferindu-i lui Henrik informații confidențiale despre extinderea companiei în SUA, spuse Faye, arătând cu capul spre primul document pe care i-l dăduse lui David. Trebuie totuși să recunosc că n-ai stat degeaba. Dar acum s-a terminat, înțelegi? Ar trebui să te bucuri dacă scapi fără să faci închisoare.

David înghiți în sec. Era tot mai roșu la față.

— Eu…

— Taci acum, răcni Faye.

Se auzi o bătaie în ușă, iar ea invită înăuntru o femeie brunetă, îmbrăcată cu o elegantă rochie Chanel.

— Bună, scumpul meu fost soț, spuse Johanna Schiller, trăgându-și un scaun lângă Faye.

David rămase din nou cu gura căscată.

Își muta privirea de la una la alta, clipind.

— Încearcă să te păcălească, Johanna, spuse el. Nu-i crede minciunile. Vrea doar să-ți ia banii. Am avut o aventură, a fost un moment de slăbiciune, dar nu a fost niciodată mai mult decât atât pentru mine, niciodată. Doar noi doi contăm, Johanna. Te iubesc.

Johanna începu să chicotească.

— Nu te-aș păcăli niciodată, continuă el, arătând spre Faye. Ea m-a sedus.

David lovi brusc cu pumnul pe masă; expresia feței i se schimbase. Arăta ca un băiețel furios.

— Oprește-te odată, spuse Johanna, clătinând din cap. Semnează hârtiile și dispari, urmează ședința consiliului de administrație.

David se aplecă spre ea.

— Tu ești noul investitor?

— Da, ești falit, mormăi Ylva.

Johanna dădu din cap, fericită.

— Fără tine și fără necazurile pe care mi le-ai făcut, am mult prea mult timp. Și bani. M-am săturat să-ți tot țin investițiile eșuate pe linia de plutire. Când Ylva mi-a explicat cum stau lucrurile pe aici, i-am spus că voi investi cu plăcere în Revenge.

David se întoarse spre Faye. Aceasta îl privea amuzată, cu brațele încrucișate. El deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc.

— Semnează și dispari acum, prietene. Avem multe de discutat, iar apoi vom ieși în oraș, să sărbătorim această reușită.

David luă stiloul și, cu ochii încă ațintiți asupra lui Faye, semnă. Apoi se ridică atât de violent, încât scaunul fu aproape să cadă în urma lui. Se îndreptă spre ușă, cu o privire mânioasă.

— David Schiller, se auzi o voce în spatele lui.

David se întoarse: în prag îl așteptau doi polițiști.

Faye îi văzuse când sosiseră în tăcere.

— Da? răspunse el răstit.

— Vrem să vii cu noi.

— De ce?

Avea o atitudine defensivă.

— Îți vom explica afară.

David se întoarse spre Faye:

— Ce mi-ai făcut?

— Te-am denunțat pentru infracțiunile pe care le-ai comis împotriva mea și a companiei mele. Vei face, probabil, câțiva ani de închisoare pentru spionaj industrial.

Cei doi polițiști îl apucară pe David de brațe și îl luară cu ei. Protestele lui puternice răsunau în birou. Ylva adună documentele și le puse în dosar.

Faye se ridică și se îndreptă spre Johanna. Îi strânse mâna.

— Bun venit la bord.

— Mulțumesc!

Faye inspiră adânc. Șampania pusă la rece mai avea de așteptat. Mai era un nemernic care trebuia demascat, înainte de a putea sărbători.

Henrik se uită la Faye cu un rânjet larg, în timp ce ea intra în încăperea care, până nu demult, fusese biroul său. Ylva și Alice o urmau îndeaproape, iar Alice, care era ultima, închise ușa în urma lor.

— Oare ce le frământă pe aceste trei foste angajate ale companiei? Ar trebui să ziceți mersi că vă ofer un moment din timpul meu, am o grămadă de treabă, avem în derulare o extindere importantă în SUA, iar răbdarea mea față de plângerile foștilor angajați este extrem de limitată. Aducem la zi contractele de muncă existente. Cu toate astea, apreciez, desigur, dorința ta de a lucra, Alice. Este o latură nouă a personalității tale.

— Taci, Henrik, spuse veselă Alice.

El se încruntă.

— N-am toată ziua la dispoziție. Spuneți ce vreți și plecați de aici. Nu mai aveți ce căuta în biroul ăsta.

Își rezemă spatele de scaun și își împreună mâinile după cap.

Ylva îi puse pe birou un teanc de hârtii. Anumite pasaje erau marcate cu verde.

— Ce-i asta?

Furios, Henrik ridică hârtiile și începu să se uite prin ele.

— Poate că deții Revenge, dar nu și drepturile asupra produselor noastre, îi spuse Faye. Iată documentele care confirmă acest lucru, de la Oficiul de brevete și înregistrare mărci. Va fi interesant să vedem ce va spune partenerul Revenge din SUA despre asta. Ca să nu mai vorbim de partenerii tăi financiari. Faptul că deții o companie, dar nu și produsele acesteia, înseamnă, de fapt, că proprietatea nu are nicio valoare.

Făcu un semn cu capul spre Alice și Ylva.

— Împreună cu ele, am început să le conving pe acționare să se întoarcă la noi. Cât despre tot ce au dezgropat detectivii tăi particulari, ca să le

șantajeze pe acționare, inclusiv pe Irene Ahrnell, să-și vândă acțiunile către tine… ei bine, dacă intenționezi vreodată să folosești aceste informații, știm amândoi că Alice nu are nevoie de detectivi particulari pentru a scoate la iveală lucruri compromițătoare despre tine…

Alice își încrucișă brațele, cu un rânjet, și aprobă din cap, veselă.

— Târfă nenorocită! Spui doar minciuni! Avocații mei n-ar rata niciodată un detaliu atât de important!

Cu fața roșie ca focul, Henrik se ridică și o sfredeli cu privirea pe Alice.

— Mmm, dar evident că asta au și făcut, spuse ea. Poate că e timpul să schimbi firma de avocatură? Aș putea și eu să te jignesc, făcând aluzie la penisul tău, însă având-l atât de mic, ar fi mai potrivit să-i spun „cocoșel”. Dar n-ar da la fel de bine.

— Du-te dracului…

Henrik dădu să se apropie de Alice, dar Faye făcu un pas înainte și îl țintui cu privirea. Se aplecă peste birou, împinse documentele spre el și spuse cu o voce rece:

— Fără drepturile asupra produselor, această companie nu are nicio valoare. Cu alte cuvinte, e o mare pierdere financiară pentru tine. Și pentru investitorii tăi. Deci cea mai bună decizie pe care o poți lua acum este să-mi vinzi toate acțiunile. La aceeași valoare la care le-ați cumpărat tu și firmele tale fictive. Cred că ești de acord că ar trebui să-mi fii recunoscător pentru generozitatea de care dau dovadă acum.

— De ce aș face asta? Am investitori puternici care mă sprijină, îmi permit să te dau în judecată, mă doare în cot de clauzele ascunse pe care le-ai găsit într-un blestemat de contract – mă voi lupta cu tine până la ultimul bănuț…

Henrik continuă să țipe, astfel că din gură îi săreau stropi de salivă, iar Faye întinse calm mâna

spre el, îi luă batista din buzunarul sacoului și se șterse pe față cu ea.

— Având în vedere că cel mai puternic investitor în achiziția Revenge este, de departe, Sten Stolpe, în locul tău, n-aș fi atât de sigură cu privire la acest lucru…

— Sten este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei și unul dintre clienții și partenerii mei de afaceri cei mai fideli. Cred că pot spune cu certitudine că mă va susține fără rezerve.

Vocea lui Henrik era plină de dispreț. Pe parcursul întregii discuții, Alice își privise plictisită unghiile, iar acum zise calm:

— Te-aș sfătui să-ți verifici telefonul. Ceva îmi spune că Sten încearcă să dea de tine.

— Ce dracu'?

Henrik căută în servietă și își scoase telefonul. Faye se întinse ca să poată vedea ecranul. Se întoarse spre Ylva și Alice.

— Vai, Henrik deja a ratat patruzeci și trei de apeluri și destul de multe mesaje de la Sten. Mă întreb ce are să-ți spună? Pare nerăbdător să vorbească cu tine…

Henrik deschise mesajele de la Sten, unul după altul, și se îngălbeni la față.

— Ce dracu' ai făcut, Alice?

Alice îl privi cu ochii ei albaștri, inocenți.

— Eu? N-am făcut nimic. Ca printr-o întâmplare, ieri mi-a fost furat telefonul și am raportat cazul la poliție, trebuie să fii atent cu lucruri de genul ăsta. Și habar n-am cine l-ar fi putut găsi și i-ar fi putut trimite de pe el ceva lui Sten. Ar putea fi vorba despre o filmare în care i-o tragi fiicei sale minore, dădacei noastre, dar ce știu eu? După cum spuneam, telefonul mi-a fost furat ieri. Oare v-am spus că am raportat furtul la poliție?

Urlând, Henrik se repezi la Alice. Dar Ylva întinse un picior și el căzu, neputincios, la podea.

Întins pe jos, țipa și își agita brațele spre ele.

Cele trei femei ieșiră, dar Faye se întoarse, din prag.

— Vreau, în seara asta, semnătura ta pentru răscumpărarea companiei Revenge, spuse ea. Găsești documentele în partea de jos a teancului, sub contracte.

Înjurăturile lui continuară să se audă chiar și după ce femeile închiseră ușa în urma lor.

Fjällbacka – atunci

Am convins-o ușor pe mama. Era foarte confuză, după moartea lui Sebastian, iar tata își revărsa asupra ei toată durerea și frustrarea. Cu fiecare lună care trecea, furia lui era tot mai intensă. Când mă întorceam de la școală și apăsam clanța ușii de la intrare, simțeam că mi se taie respirația. Primul lucru pe care îl făceam mereu era s-o strig pe mama și, în fiecare zi, trăiam cu groaza că n-o să-mi mai răspundă. Îi auzeam țipetele, îi vedeam vânătăile de la ochi și eram nevoită să accept că mama slăbea tot mai mult. Abia dacă mai mânca. Am încercat s-o conving să mănânce și am învățat să gătesc felurile de mâncare care îi plăceau. Uneori lua câteva îmbucături, dar, de cele mai multe ori, doar se uita în gol, la farfurie.

Mama murea câte puțin, sub ochii mei. Tot timpul m-am temut că, până la urmă, mama va muri de mâna tatălui meu, când el va merge prea departe, în dorința de a-i face rău. Dar, pe măsură ce timpul trecea, mi-am dat seama că va muri de disperare. Nu vedea nicio rezolvare. Nu vedea nicio ieșire din starea asta. Ucigându-l pe Sebastian, speram s-o eliberez, s-o scutesc de a fi strivită de greutatea secretului nostru. În loc de asta, am ajuns s-o ucid pe ea, încet, dar sigur.

Îmi venea în minte, în fiecare zi, momentul în care o găsisem intoxicată cu somnifere. Îmi aminteam cum îi vârâsem degetele pe gât, ca s-o forțez să vomite. Atunci o salvasem. Dar acum o ucideam. Trebuia să fac ceva. Trebuia să-i dau o speranță. O cale de ieșire.

Odată ce m-am hotărât, am început să fac planuri.

Era atât de dureros că trebuia să aștept, să am răbdare, s-o văd pe mama învinețită, tot mai des. Dar îmi dădeam seama că, dacă nu o voi salva

definitiv, va muri curând. Și n-aș fi putut trăi cu asta.

Tata merita să-și primească pedeapsa. Pentru tot ce ne făcuse, pentru felul în care îl crescuse pe Sebastian, pentru teroarea în care ne forțase să trăim.

Exista o singură persoană care știam că m-ar putea ajuta. Fratele mamei. Tatei nu-i plăcea de unchiul Egil și, în general, nu-i plăcea să vină nimeni la noi acasă. Era un risc prea mare, pe care el nu voia să și-l asume. Din acest motiv, pentru mine, unchiul Egil era doar o amintire îndepărtată. Dar mama îmi vorbea des despre el. Și am înțeles că ar face orice pentru ea.

Mama avea numărul lui într-o agendă telefonică veche, ascunsă într-un sertar. Pe ea n-am implicat-o cu nimic în planurile mele. Privirea ei absentă mă făcea doar să-mi doresc să-mi încolăcesc brațele în jurul ei și s-o țin strâns, dar îmi spunea, de asemenea, că, de acum, eu eram adultul care trebuia să aibă grijă de ea. Pentru prima dată în viața mea, eu eram părintele și ea era copilul.

Era mică, precum o pasăre fragilă, vulnerabilă, și, cu fiecare zi care trecea, devenea din ce în ce mai fragilă. L-am sunat în secret pe unchiul Egil de la școală, când telefonul din biroul școlii a rămas nesupravegheat o vreme. Era important să nu las urme. I-am spus ce probleme aveam, iar el mi-a promis imediat că mă va ajuta. Necondiționat. Fără întrebări. Vocea lui era atât de asemănătoare cu a mamei mele și mi-a dat un sentiment de siguranță.

Târziu, într-o seară de vară, am decis că eram pregătită. L-am sunat din nou pe Egil, de la școală, și i-am dat instrucțiunile mele stricte. Știam că le va respecta, până la ultimul detaliu.

După ce somniferele din whisky-ul său de seară l-au adormit pe tata, m-am apucat să fac ceea ce trebuia făcut. Mama era complet moale, ca o păpușă de cârpe. Era atât de frântă, atât de mică,

atât de slabă, încât nu a spus nimic, nu a întrebat nimic, făcea doar ceea ce îi spuneam și se lăsa condusă de mine. N-am avut curajul să împachetez nimic pentru ea. Nu trebuia să lipsească nimic. Nu trebuia să pară că ar fi luat ceva cu ea, ca și când ar fi plecat de bunăvoie de acasă.

Seara era destul de răcoroasă. N-am simțit nicio adiere de vânt cald pe piele, când ne îndreptam încet spre apă. Aveam cizmele tatălui meu în picioare. Într-o mână, țineam ciocanul lui. Cu cealaltă mână, o țineam pe mama, conducând-o în jos, până la marginea apei. Mănușile tatei îmi erau mari, așa că trebuia să mi le tot aranjez pe mâinile mele mult mai mici. Mama a alunecat, am prins-o și am profitat de ocazie pentru a simți în nări parfumul părului ei, în timp ce se sprijinea de mine, pe panta abruptă. Îmi va fi dor de ea. Doamne, ce dor o să-mi fie de ea. Dar a iubi pe cineva înseamnă să-i dai libertatea. Asta aveam de gând să fac eu acum pentru mama mea.

Unchiul Egil ne aștepta lângă apă, într-o barcă, cu luminile stinse. Știa exact ce îmi propusesem. Nu-i ascunsesem nicio parte a planului meu. Nu se opusese, chiar dacă tăcerea de la celălalt capăt al firului spunea mai mult decât dacă ar fi vorbit. Dar știa că am dreptate.

Nu i-am spus nimic mamei mele. Am simțit că era mai înțelept să aștept acest moment, pentru a obține aprobarea ei. Dar știam că ea va fi de acord cu ceea ce voiam să fac. Era obișnuită cu durerea.

— Mamă, trebuie să te lovesc. Trebuie să te lovesc tare. Cu ciocanul. Este ciocanul tatei. Va trebui să plătească pentru tot ce ți-a făcut. Trebuie să-l scoatem din viața noastră. Înțelegi asta, mamă?

Mama nu a ezitat nicio clipă. A dat din cap. L-am salutat pe unchiul Egil când ne-am urcat în barcă; acum nici nu îndrăzneam să-l privesc. Am îmbrățișat-o pe mama. I-am simțit umerii subțiri, fragili, lipiți de pieptul meu.

Îmi era atât de frică să n-o lovesc prea tare. Îmi era frică să n-o văd sfărâmându-se, ca un vas de cristal. Dar acum, nu mai era cale de întoarcere. Am luat ciocanul. L-am ridicat. Am închis ochii. Și am lovit-o. Am căutat o parte moale, unde nu puteam să-i rup nimic. Dar n-a ajuns nicio picătură de sânge pe ciocanul tatălui meu. Aveam nevoie de sânge. Am înțeles că trebuia s-o lovesc într-o parte mai tare a corpului. Ceva trebuia zdrobit, pielea trebuia să crape și sângele să curgă pe ciocan.

Am țintit spre tibie. Am ridicat ciocanul deasupra capului și am lovit-o. Din gura mamei a ieșit doar un geamăt liniștit. Am văzut cu coada ochiului că Egil se întorsese cu spatele. M-am uitat la ciocan. Era plin de sânge. Sângele mamei.

Am lăsat ciocanul jos, la câțiva metri de mal. Suficient de sus încât apa să nu ajungă la ciocan, dacă nivelul apei ar fi crescut, înainte ca poliția să aibă timp să-l găsească. Am condus-o pe mama cu multă milă la barca lui Egil. Nu putea să se sprijine prea bine pe piciorul la care o lovisem. Dar îi simțeam trupul cald și moale lipit de mine. I-am încredințat-o, cu o strângere de inimă, unchiului Egil, simțindu-i pentru ultima dată parfumul în nări. Știam că vor trece mulți ani înainte să o pot revedea.

I-am urmărit cu privirea până ce au dispărut pe apă, în noaptea neagră, fără lună, apoi m-am îndreptat încet spre casă. Am văzut, cu coada ochiului, ciocanul însângerat.

Când am ajuns acasă, am pus cu grijă cizmele tatei în hol. Pe ele ajunseseră câteva picături de sânge. Mi-am scos mănușile, pe care, de asemenea, se aflau câteva picături de sânge, și le-am așezat cu grijă pe raftul pentru pălării.

În casă era liniște. Acum rămăseserăm doar eu și tata.

După ziua de mâine aveam să rămân doar eu. Abia așteptam.

M-am întins în pat. Mă gândeam la mama. Mi-am amintit sunetul făcut de ciocan, când îi lovise piciorul.

O iubeam. Și ea mă iubea. Ne iubeam. Acesta a fost ultimul meu gând, înainte să mă fure somnul.

Pe marginea mesei rotunde de la Riche, într-o frapieră de argint, se afla o sticlă de Bollinger. Alice, Ylva și Faye ridicară paharele și ciocniră. Se aflau la a doua sticlă pe seara asta. Îi spuseseră chelnerului că vor comanda mâncare mai târziu, dar uitaseră de mult s-o facă. Faye se simțea amețită, însă luase hotărârea că merită să călătorească mahmură, a două zi, spre Italia, dat fiind că n-avea să le mai vadă pe Alice și pe Ylva în următoarele trei luni.

Plănuiseră, de comun acord, ce vor face în viitor. La începutul lui octombrie se vor întâlni toate trei la noul birou din New York, pentru inaugurarea companiei Revenge în Statele Unite. Li se va alătura și Johanna. Divorțată de curând, era fericită și se părea că făcea sex regulat cu antrenorul ei. Ținând cont de faptul că acceptase foarte ușor să se culce cu el, Faye era ferm convinsă că relația nu era tocmai nouă. Dar asta nu era treaba ei.

David fusese reținut, în așteptarea rechizitoriului acuzării pentru spionaj în afaceri. Ultima veste pe care o aveau despre Henrik era că firma lui urma să dea faliment. În branșă circula zvonul că între Henrik și Sten Stolpe se produsese o ruptură și că acum Sten făcea tot ce-i stătea în putere pentru a-l distruge.

Chelnerul, un tip arătos, de vreo douăzeci de ani, cu maxilarul lat, ochi albaștri și un trup ca de zeu grec, își drese vocea:

— Mai doriți ceva? Totul este în regulă aici?

Îi zâmbi lui Faye, care simți că o străbate un fior. Era liberă și fericită. Gata să meargă mai departe. Nu i-ar strica o aventură scurtă, dar intensă, în semn de adio față de Suedia.

— Se putea și mai bine, îi răspunse ea serios.

El tresări, surprins. Ylva și Alice o priviră mirate.

— Da, spuse Faye, apropiindu-se de el.

Se aplecă înainte.

— Ar fi perfect dacă mi-ai spune la ce oră ești liber, ca să-ți chem o mașină să te ducă la camera mea de hotel, îi șopti ea.

Fața lui deveni, din surprinsă, amuzată.

Își îndreptă spatele și îi răspunse serios:

— La ora unu, doamnă.

Alice și Ylva râseră, pricepând acum ce îi ceruse Faye. Chelnerul își aranjă cămașa și dispăru într-o clipită.

Ridicară paharele, ciocnind din nou.

Cu coada ochiului, Faye văzu o mișcare care o făcu să privească pe ferestrele dinspre Birger Jarisgatan. Văzu, prin fereastră, un chip cunoscut. O față care o umplu de groază. Cu o mână tremurândă, puse jos paharul.

Nu avea niciun dubiu. Bărbatul era tatăl ei. Se apropie de fereastră, întâlni privirea lui Faye și lipi de geam fotografia cu mama ei și cu Julienne.

Apoi plecă.

Mulțumiri

Când scrii un roman, sunt mulți oameni cărora le datorezi mulțumiri. Aș vrea să încep prin a oferi o explicație despre cine este Karin, căreia i-am dedicat această carte. Karin Linge Nordh mi-a fost editoare încă de la cea de-a doua carte a mea. Nu aș fi fost scriitoarea care sunt astăzi fără Karin și fără cunoștințele, înțelepciunea și pasiunea ei pentru literatură. De la ultimul meu roman, Karin și-a schimbat locul de muncă, dar voi ține cont mereu, în toate cărțile pe care le voi mai scrie, de ceea ce m-a învățat. Și beneficiez, de asemenea, de privilegiul de a o păstra pe Karin în viața mea, în calitate de prietenă apropiată. Un mare MULȚUMESC, din tot sufletul, Karin!

În timp ce scriam această carte, am avut onoarea de a lucra cu John Häggblom și Ebba Östberg. Nu pot să-i laud îndeajuns, iar acest manuscris nu ar fi fost la fel fără contribuția lor generoasă la șlefuirea lui. Îi consider niște profesioniști adevărați și le sunt profund recunoscătoare că am șansa să lucrez cu ei. Aș dori, de asemenea, să-i mulțumesc editoarei mele, Kerstin Ödeen, și tuturor celorlalți de la editura la care public, Forum/ Ester Bonnier. Sunteți atât de mulți cei care faceți o treabă nemaipomenită și, deși nu vă enumăr pe toți, nu înseamnă că v-am uitat, și știți voi cine sunteți…

O persoană foarte importantă, de ajutorul căreia m-am bucurat în timp ce am lucrat atât la acest roman, cât și la cel anterior despre Faye, este prietenul și colegul meu, scriitorul Pascal Engman. El a contribuit, cu strălucire de geniu și cu implicare, la furtuna de idei și sunt incredibil de

fericită că mi-a oferit sprijinul său. Mulțumesc, Pascal!

De asemenea, am în spate o echipă incredibil de competentă, cu care am lucrat zilnic, înainte de lansarea volumului *Aripi de argint.* Christina Saliba, Joakim Hansson și Anna Frankl, împreună cu alți angajați ai Nordin Agency, precum și Lina Hellqvist și Julia Aspnäs.

Când lucrezi la o carte, documentarea reprezintă o parte incredibil de însemnată, iar pentru pasajele despre domeniul financiar din această carte, Emmanuel Ergul a fost o sursă imensă de informații, la fel ca Martin Junghem și Sara Börsvik.

Pe plan personal, sunt mulți cei cărora le datorez mulțumiri. Fără familia mea, n-aș putea scrie un rând. Fără soțul meu, Simon, pe care îl iubesc mai presus de orice, și fără copiii mei minunați și uimitori, Wille, Meja, Charlie și Polly. Fără mama mea, Gunnel Läckberg și fără socrii mei, Anette și Christer Skold. Vă mulțumesc că mi-ați fost alături și că mi-ați dat încredere în mine.

Și, ca întotdeauna: îi mulțumesc tatălui meu, care mi-a insuflat dragostea pentru cărți.

Camilla Läckberg
Stockholm, martie 2020

CAMILLA LÄCKBERG este una dintre cele mai citite autoare din lume. Romanele din scria *Fjällbacka*, zece la număr, s-au vândut în peste 28 de milioane de exemplare, iar drepturile de publicare au fost achiziționate în 60 de țări. Camilla Läckberg este, de asemenea, o femeie de afaceri de succes și una dintre fondatoarele Invest in Her, o companie de investiții care susține antreprenoriatul feminin și luptă împotriva diferențelor de salarizare dintre femei și bărbați.

La Editura Trei, de aceeași autoare, au apărut toate romanele din seria *Fjällbacka*, precum și primul volum despre Faye Adelheim, bestsellerul *Colivia de aur.*

Continuarea bestsellerului *Colivia de aur* este o poveste despre răzbunare, vindecare și solidaritatea dintre femei.

Tocmai când Faye Adelheim credea că problemele s-au sfârșit, întreaga sa existență e încă o dată în pericol. Și-a construit o viață numai a ei în străinătate, fostul său soț, Jack, este la închisoare, iar Revenge, compania pe care a creat-o, se bucură de un succes uriaș. Însă când Revenge e pe cale de a fi lansată și în SUA, Faye se confruntă cu o amenințare majoră la adresa companiei sale, așa că e nevoită să se întoarcă la Stockholm. Cu ajutorul câtorva prietene de mare încredere, Faye se luptă să salveze ceea ce îi aparține – și totodată să se protejeze pe sine însăși și pe cei dragi ei.

TREI
www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0978-4
9 786064 009784

{1} Set de îmbrăcăminte lejeră (în lb. engl., în orig.).
{2} Garderobă (în lb. engl., în orig.).
{3} Camera doamnei Karin (în lb. engl., în orig,).
{4} Doamna Karin are lenjerie mult mai frumoasă acum (în lb. engl., în orig.).
{5} Tentă (în lb. engl., în orig.).
{6} Piesa de rezistență (în lb. fr., în orig.).
{7} Mișcare cu încetinitorul (în lb. engl., în orig.).
{8} Fundație care sprijină persoanele bolnave de cancer.
{9} Sală de artă marțiale din cartierul Östermalm, din Stockholm.
{10} Personaj dintr-un serial de comedie suedez, un om de afaceri de succes.
{11} „Poftim" (în lb. engl., în orig.).
{12} Companie americană de consultanță în management.
{13} Finanțator al unor afaceri aflate la început de drum.
{14} Universitatea de Tehnologie Chalmers din Suedia.
{15} Preluări ostile (în lb. engl., în orig.).
{16} Forum on-line din Suedia.
{17} S-a făcut (în lb. engl., în orig.).
{18} Aici, tolerantă (în lb. engl., în orig.).
{19} Garderob (în lb. engl., în orig.).
{20} Gurmandă (în lb. engl., în orig.).
{21} Așa, așa (în lb. engl., în orig.).
{22} Cafenea. În Amsterdam, tip de local în care se vinde canabis (în lb. engl., în orig.).
{23} Aici sunt (în lb. engl., în orig.).
{24} Ajutați-o. Trebuie s-o ajutați. Moare! (în lb. engl., în orig.)
{25} Nu vă faceți griji, doamnelor, acest lucru se întâmplă tot timpul. I-a scăzut glicemia. Vă voi da niște zahăr pentru ea. Apoi chemați un taxi, duceți-o înapoi la hotel și dați-i mâncare și apă (în lb. engl., în orig.).
{26} Sunteți sigur? (în lb. engl., în orig.)
{27} Sunt sigur, doamnelor. Asta se întâmplă de aproximativ zece ori în fiecare zi (în lb. engl., în orig.).
{28} Bravo (în lb. engl., în orig.).
{29} Doamnelor (în lb. fr., în orlg.).
{30} În Suedia, cea mai importantă sărbătoare a verii.
{31} Iubesc Madridul (în lb. sp., în orig.).
{32} Creveți (în lb. sp., în orig.).
{33} Dans tradițional suedez, specific sărbătorii de Midsommar.

Table of Contents

Partea I 5
- Fjällbacka - atunci 25
- Fjällbacka - atunci 51
- Fjällbacka - atunci 77
- Fjällbacka - atunci 98

Partea a II-a 104
- Fjällbacka - atunci 123
- Fjällbacka - atunci 137
- Fjällbacka - atunci 146
- Fjällbacka - atunci 161
- Fjällbacka - atunci 169

Partea a III-a 174
- Fjällbacka - atunci 182
- Fjällbacka - atunci 196
- Fjällbacka - atunci 208
- Fjällbacka - atunci 224
- Fjällbacka - atunci 240

Partea a IV-a 244
- Fjällbacka - atunci 252
- Fjällbacka - atunci 259
- Fjällbacka - atunci 269
- Fjällbacka - atunci 276
- Fjällbacka - atunci 291

Mulțumiri 298